

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 96

Izlazi subotom

Zagreb, 10. travnja 2010.

Spomen ploča s Bleiburškog polja

dr. Atif Hadžikadić

DESETI TRAVNJA

Grgo Pejnović

DANIEL CRLJEN: NAŠ POGLAVNIK

dr. sc. Tomislav Dragun

BALADA O CRVENOM PREDSEDNIKU I POŠTENOM PARTIZANU

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Maj hrvatski dom

- Zvonimir R. Došen: NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (3)..... 3

Iz urednikova kuta

- dr. sc. Tomislav Dragun: BALADA O CRVENOM PREDSEDNIKU I POŠTENOM PARTIZANU..... 5

U žarištu

- dr. Atif Hadžikadić: DESETI TRAVNJA 7
- Salih Alić: BREZE POD SNIEGOM..... 8
- Grgo Pejnović: DANIEL CRLJEN: NAŠ POGLAVNIK..... 9
- PERSECUTION OF dr. TOMISLAV DRAGUN..... 11
- PRIOPĆENJE HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA..... 12
- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: ANNOUNCEMENT 14
- Josip Kokić: GDJE SU GRANICE OPSJEDNUTOSTI TZV. HRVATSKIH POLITIČARA 16
- Branko Stojković: JADRANKA KOSOR "STUP JE HRVATSKE DRŽAVE", A STANUJE U OTETOM STANU?! 17
- Diana Majhen: KAKAV PREDSEDNIK, TAKAV I SAVJETNIK 17
- Leo Pločkinić: OSUDA NASILNE ISLAMIZACIJE KRŠĆANA U MAGLAJU..... 19
- Akademik Mirko Vidović: ŽIV JE VITEŠKI DUH DINARACA!..... 20
- mr. sc. Nikola Bićanić: PARTIZANSKI POSLUJERATNI ZLOČINI U GOSPIČU I OKOLICI (10. dio)..... 22
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (12. dio)..... 23
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (8. dio)..... 24
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (19. dio)..... 26
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (16. dio)..... 27
- Diana Majhen: STANKOVIĆ I PILSEL - TKO TU KOGA...?..... 28
- Josip Kokić: ŠTO JE NUŽNO SHVATITI I U ŽIVOT PROVESTI KAKO BI ZAŽIVJELA USKRSNA PORUKA U DRŽAVI HRVATSKOJ..... 29
- Tomislav Nünberger: IZJAVA O HRVATSKO-SLOVENSKOM RAZGRANIČENJU 30
- RAZGOROPAĐENI NAZIF MEMEDI..... 31
- Zorica Grba: CIGANSKO ČEMANE 31
- prof. Žarko Marić: HRVATSKE NAIVNOSTI I TRAGIČNOSTI..... 32
- Đivo Bašić: JE LI "PUKNUO" PAROBROD "DAKSA" 1930. GODINE? 33
- prof. Filip Čorlukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (7. dio)..... 35
- Ivan Šegedin: NI RIJEČ GOVORA VIŠE NE POŠTUJE GRANICE 37
- Mladen Schwartz: STARČEVIĆ I DESETI TRAVNJA 38
- prof. Marijan Krmpotić: BRITANSKA IZPRIKA ZA BLEIBURG 40

Hrvatska država

- dr. Atif Hadžikadić: KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (7. dio) 42
- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (14. dio)..... 43
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (20. dio)..... 44
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941-45. (39. dio)..... 45
- VLASTITA IMENA (42. nastavak)..... 46
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (16. dio)..... 46
- dr. Mile Budak: BAZALO (36. nastavak)..... 47

Bosno maja

- DRUGI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (3. dio)..... 48
- UROTA U KARADORĐEVU (5. dio)..... 49
- dr. Muhamed Borogovac : NIJE DOŠLO DO IZVINJENJA SRBIJE, NEGO DO NOVOG KORAKA U GENOCIDU 51
- DOK JE PADAOS BOSANSKI BROD, TUDJMAN I ŠUŠAK GLEDALI SU OPERU U HNK (1. dio)..... 52
- Bedrudin Gušić: „REPUBLIKA SRPSKA JE SRBIJANSKA EKSPLOZIVNA NAPRAVA KOJA IZRAVNO PRIJETI SIGURNOSTI CJELE JUGOISTOČNE EUROPE! (2. dio)..... 53
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA ...“ (12. dio)..... 54
- Bilal Hasanović: AHLAK – ISLAMSKI MORAL (11. dio)..... 55
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (45. nastavak)..... 55

Bog nas je stvorio

- RODIO VAS SE SPASITELJ..... 56
- Đivo Bašić: USKRS..... 57
- Mieczysław Malinski: RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (51. nastavak)..... 58
- Josip Badalić D.I. : BOŽJI PUSTOLOV (3. nastavak) 58

Ustaški hitrozo

- Gen Kamen: USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (9. dio)..... 60
- Mr. Ivan Čulić: SRAMNO RJEŠENJE (4. dio)..... 62

Uskrsne čestitke

NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (3)

Vrhunski izumitelj, super-genij i enigmatični mistik

Zvonimir R. Došen, Kanada

Nikola je bio slab ekonom, uopće nije znao upravljati novcem, ali je bez sumnje bio, ako ne najveći, onda jedan od najvećih izumitelja svijeta. To svjedoči i govor jednoga od najpoznatijih američkih inženjera, B. A. Behrend-a, na banketu kad je Nikoli darovana Edisonova zlatna medalja, (koju je on dugo odbijao primiti jer je Edisona, koji je bio poznat po prisvajanju /krađi/ tuđih izuma, uključujući i dobar broj njegovih, kao i Pupina, bezkrajno mrzio).

Između ostaloga, Behrend je rekao:

".... Kad bi mi zaplieni i izbacili iz našega industrijskog svijeta rezultate rada gospodina Tesle, kotači industrije bi se prestali okretati, naši električni tramvaji i vlakovi bi stali, naši gradovi bi bili u mraku, naše tvornice i mlinovi bili bi mrtvi i prazni".

Svoj govor Behrend je završio parafrizirajući Papinu pohvalu Isaacu Newtonu:

"Priroda i prirodni zakoni leže sakriti u noći, Bog reče: 'Nek bude Tesla' i - sve je bilo svijetlo".

Uz veliki broj patentiranih i nepatentiranih izuma, koje su mu u velikom broju krali Edison, Westinghouse, J. P. Morgan i dr., ostao je nacrt zrakoplova-helikoptera na temelju kojega je tek prije nekoliko godina u firmi Bell-Boeing za američko ratno zrakoplovstvo izrađen je zrakoplov "Osprey V-22 Tiltrotor", koji se s mjesta diže tako što motore s propelerima okrene vertikalno, znači da se diže (i spušta) poput helikoptera, a kad dostigne određenu visinu, okrene ih horizontalno i leti kao obični zrakoplov. Većinom ga rabi ratna mornarica, koja ga rabi za prebacivanje trupa i ratnog materijala. Leti dvostruko brže od helikoptera, a može ponijeti do 24 vojnika s opremom, ili blizu 7 tona materijala.

Nikola, kao i mnogi drugi velumni ljudi, bio za neke ljude

čudak, sigurno zato što je njegov um bio na daleko višoj razini od njihovog. Nikola je uvijek bio zamišljen i "odcijepjen" od sredine u kojoj se kretao. Razlog za to nije bilo samo to što je uvijek mislio o izumima. Jedan od razloga je bila tragedija koja ga je zadesila još u ranom djetinjstvu.

Njegov brat Dane bio je 6 godina stariji od Nikole. Kad je Nikoli bilo 5 godina on i Dane su se igrali u kući. U toj igri Nikola je gurnuo Danu koji je niza strme stube pao u konobu. Dane je zadobio teške ozljede od kojih je nakon nekoliko dana umro. Nikola je bio neutješiv. Iako su roditelji izjavili da je Danu udario konj, Nikola je znao istinu i cijeli svoj život u svojoj duši nosio je teški osjećaj krivnje za smrt svoga voljenog brata. Više puta je znao izjaviti da je Dane bio pravi genij, a da sve ono što on zna da je naučio od Dane. Nikola je uvijek bio bogomoljan čovjek, te je za svoje izume uvijek govorio da to nisu njegovi izumi, nego posao Više sile, a on da je samo instrument kroz kojega ta Viša sila ostvaruje svoje planove.

Nu, o Nikolinom životu i izumima više nekom drugom zgodom.

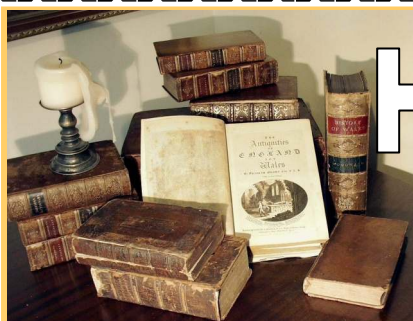
Ne ulazeći u razprave o genezi prezimena Peinović ili Pejnović, te o tome odakle su se njegovi predci doselili u Liku, da li su bili Hrvati ili samo pravoslavni Vlasi, potrebno je navesti slijedeće: Malo nas je danas koji s sigurnošću možemo dokazati tko su bili i od kuda su doselili naši predci prije 300, 400 ili 500 godina.

To uopće nije ni potrebno, jer prema zakonima i praksi svih država na svijetu, oni koji se kroz stoljeća rađaju u jednoj državi, bez obzira na njezin prijašnji ili sadašnji politički ili državo-pravni status, ne samo da tim rođenjem postaju građani,

samo i jedino, te države, nego integralni i neotuđivi dio naroda koji je tu državu stvorio i svojom je domovinom nazvao i svoje ime joj dao. Ako to vrijedi za sve druge, to vrijedi i za hrvatsku naciju, bez obzira na to odakle su se čiji predci u prošlim vremenima doseljavali i na koji način su se Bogu klanjali.

Zvonimir R. Došen

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Novo!

dr. sc. Tomislav Dragun

dr. sc. Tomislav Dragun

**Živjeti
Nezavisnu Državu Hrvatsku**

Živjeti

Nezavisnu Državu Hrvatsku

Ahmed Muradbegović
Na Božjem putu

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

BALADA O CRVENOM PREDSJEDNIKU I POŠTENOM PARTIZANU

dr. sc. Tomislav Dragun

Tražio sam svuda partizana koji ne laže.

Ne, ne. Nisam ga našao.

Znam. Dobro znam.

Tražili ste ga i vi.

I niste ga našli.

Zanimljivo. Vrlo, vrlo zanimljivo.

U šetnji Đurmancem,
Franjo najmlađi general,
Sam sa sobom razgovara:
"Bez ustaša i njihovih unuka
Ne vidim pobjede.
Jedno smo s njima,
Sve dok ne preuzmemo vlast."

Tražio sam svuda partizana koji ne krade.

Ne, ne. Nisam ga našao.

Znam. Dobro znam.

Tražili ste ga i vi.

I niste ga našli.

Zanimljivo. Vrlo, vrlo zanimljivo.

Razgledajući fotografije
razrušenog Vukovara,
Stipe zvani Stev, Vrhovni komandant,
Hodajući orahovičkim grobljem,

JA GLASAM ZA SVOJE

Točno u ponoć, mrmlja:
"Oče, nikad te ne ću iznevjeriti.
Strpi se malo dragi moj Tovariš,
Pokazat ćemo mi njima na kraju
Kako crna mačka vunu prede."

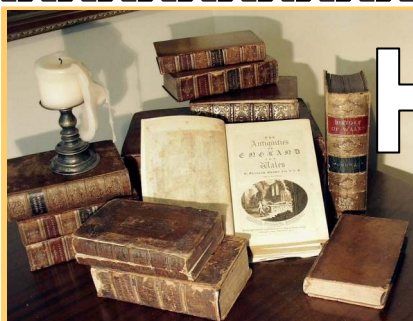
Tražio sam svuda partizana
koji ne ubija nevine.
Ne, ne. Nisam ga našao.
Znam. Dobro znam.
Tražili ste ga i vi.
I niste ga našli.
Zanimljivo. Vrlo, vrlo zanimljivo.

Slažući odgovor Fotiju,
Nadahnuti treći crveni predsjednik,
Zaboravih mu ime,
U WCu na Pantovčaku krasnoslovi:
"Nebeski narod,
Nebeska crkva,
Srpska pravoslavna
Samo je jedna, moj episkope."

Lakše je, ljudi moji,
dobiti bingo,
Nego li naći Crvenog predsjednika,
Kojem se može vjerovati.

Lakše je, draga braćo i sestre,
dobiti bingo,
Nego li sresti
Poštenu partizana.

T. Dragun

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Novo!

prof. dr. Asaf Duraković

Stazama Sarmata

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruha, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

DESETI TRAVNJA

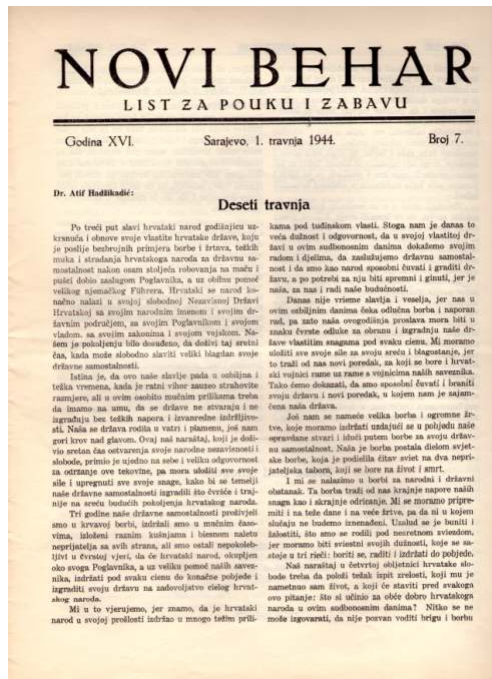
dr. Atif Hadžikadić, "Novi behar",
Sarajevo, br. 7, 1. travnja 1944.

Po treći put slavi hrvatski narod godišnjicu uzkršnuća i obnove svoje vlastite hrvatske države, koju je poslije bezbrojnih primjera borbe i žrtava, težkih muka i stradanja hrvatskoga naroda za državnu samostalnost nakon osam stoljeća robovanja na maču i pušci dobio zaslugom Poglavnika, a uz obilnu pomoć velikog njemačkog Führera. Hrvatski se narod konačno nalazi u svojoj slobodnoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj sa svojim narodnim imenom i svojim državnim područjem, sa svojim Poglavnikom i svojom vladom, sa svojim zakonima i svojom vojskom. Našem je pokoljenju bilo dosuđeno, da doživi taj sretni čas, kada može slobodno slaviti veliki blagdan svoje državne samostalnosti.

Istina je, da ovo naše slavlje pada u ozbiljna i teška vremena, kada je ratni vjor zauzeo strahovite razmjere, ali u ovim osobito mučnim prilikama treba da imamo na umu, da se države ne stvaraju i ne izgrađuju bez težkih napora i izvanredne izdržljivosti. Naša se država rodila u vatri i plamenu, još nam gori krov nad glavom. Ovaj naš naraštaj, koji je doživio sretan čas ostvarenja svoje narodne nezavisnosti i slobode, primio je ujedno na sebe i veliku odgovornost za održanje ove tekovine, pa mora uložiti sve svoje sile i upregnuti sve svoje snage, kako bi se temelji naše državne samostalnosti izgradili što čvršće i trajnije na sreću budućih pokoljenja hrvatskog naroda.

Tri godine naše državne samostalnosti proživjeli smo u krvavoj borbi, izdržali smo u mučnim časovima, izloženi raznim kušnjama i biesnom nalletu neprijatelja sa svih strana, ali smo ostali nepokolebljivi u čvrstoj vjeri, da će hrvatski narod, okupljen oko svoga Poglavnika, a uz veliku pomoć naših saveznika, izdržati pod svaku cenu do konačne pobjede i izgraditi svoju državu na zadovoljstvo celog hrvatskog naroda.

Mi u to vjerujemo, jer znamo, da je hrvatski narod u svojoj prošlosti izdržao u mnogo težim prili-

kama pod tuđinskom vlasti. Stoga nam je danas to veća dužnost i odgovornost, da u svojoj vlastitoj državi u ovim sudbonosnim danima dokažemo svojim radom i djelima, da zaslužujemo državnu samostalnost i da smo kao narod sposobni čuvati i graditi državu, a po potrebi za nju biti spremni i ginuti, jer je naša, za nas i radi naše budućnosti.

Danas nije vrijeme slavlja i veselja, jer nas u ovim ozbiljnim danima

čeka odlučna borba i naporan rad, pa zato naša ovogodišnja proslava mora biti u znaku čvrste odluke za obranu i izgradnju naše države vlastitim snagama pod svaku cenu. Mi moramo uložiti sve svoje sile za svoju sreću i blagostanje, jer to traži od nas novi poredak, za koji se bore i hrvatski vojnici rame uz rame s vojnicima naših saveznika. Tako ćemo dokazati, da smo sposobni čuvati i braniti svoju državu i novi poredak, u kojem nam je zajamčena naša država.

Još nam se nameće i velika borba i ogromne žrtve, koje moramo izdržati uzdajući se u pobjedu naše opravdane stvari i idući putem borbe za svoju državnu samostalnost. Naša je borba postala dielom svjetske borbe, koja je podijelila čitav svijet na dva neprijateljska tabora, koji se bore na život i smrt.

I mi se nalazimo u borbi za narodni i državni obstanak. Ta borba traži od nas krajnje napore naših snaga kao i skrajnje odricanje. Mi se moramo pripremiti i na teže dane i na veće žrtve, pa da ni u kojem slučaju ne budemo iznenađeni. Uzalud se je buniti i žalostiti, što smo se rodili pod nesretnom zvijezdom, jer moramo biti svjesni svojih dužnosti, koje se sastoje u tri riječi: boriti se, raditi i izdržati do pobjede.

Naš naraštaj u četvrtoj obljetnici hrvatske slobode treba da položi težak izpit zrelosti, koji mu je nametnuo sam život, a koji će staviti pred svako-

ga ovo pitanje: što si učinio za obće dobro hrvatskoga naroda u ovim sudbonosnim danima? Nitko se ne može izgovarati, da nije pozvan voditi brigu i borbu za obstanak i budućnost svoje zajednice, jer smo svi kao cjelina i kao pojedinci pozvani i dužni brinuti se za sudbinu svoju i svoje cjeline. Svaki pojedinac dužan je u vrtlogu današnjih događaja da se svrsta u borbene redove i da podnese najveće žrtve za dobro i sreću svoje zajednice. Nitko ne smije ostati po strani i ravnodušno oklievati, već treba muški i odvažno izstupiti, jer samo odvažni muževi, koji uztraju na narodnom putu rada i borbe, čuvajući svoj obraz i karakter, mogu biti zajednici od koristi. Takvi su karakteri proslavili naše ime u prošlosti, pa su takvi i jamstvo naše bolje budućnosti u uređenoj hrvatskoj državi.

Hrvatski narod u ovim svečanim danima treba položiti zavjet, da će izpuniti svoju dužnost prema svome narodu i svojoj zemlji vodeći uztrajnu borbu sa svojim saveznicima protiv zajedničkih neprijatelja do konačne pobjede. Ne smijemo padati u očaj, nego moramo uztrajati i izdržati do izvođenja pune samostalnosti, zalivene krvlju najboljih sinova.

Na današnji dan treba se sjetiti, da je hrvatski narod poslije stoljetnoga robovanja i velikih žrtava napokon dobio svoju državu. Time je ostvaren najveći narodni ideal, jer je postignuta samostalnost i teritorijalna cjelokupnost hrvatskih zemalja. U sklopu hrvatske države nalazi se i naša uža domovina Bosna i Hercegovina, koje su živjele svojim posebnim životom, odijeljene od Hrvatske još godine 1102., kada je Hrvatska izabrala svojim kraljem ugarskoga kralja na mjesto izumrle hrvatske dinastije. Tako je Bosna živjela punih 810 godina razstavljena od svoje matice u političkom pogledu, čuvajući svoju samostalnost pod banovima i kraljevima, a poslije pod Turcima razvijala se novim smjerom kao i pod Austrijom i Srbijom, ali uvijek čuvajući ljubomorno svoju individualnost zaslugom bosansko-hercegovačkih muslimana, koji su drмали sudbinom Bosne u svojoj ruci.

Kao što su muslimani Herceg-Bosne u prošlosti kao nosioci sve vlasti uz velike žrtve sačuvali za hrvatstvo svoju užu domovinu, tako im je isto u dio pala zadaća i uloga i u sadašnjosti, jer Herceg

-Bosna može ostati hrvatskom samo pod uvjetom, ako su bosansko-hercegovački muslimani s Hrvatima i za Hrvatsku. Kao sastavni dio hrvatskoga naroda muslimani vide i osjećaju, da im izvan Hrvatske nema druge domovine i da im je sudbina i budućnost s njom vezana.

Stoga su oni odani sinovi svoje hrvatske grude i kao takvi primiše prvi udarce neprijatelja hrvatske države, koji preplaviše Bosnu i pretvoriše u prah i pepeo brojna muslimanska sela i gradove te zemljom potekoše potoci vrele krvi nevinih muslimana, njihove djece i žena. Nad njima su vršena takva zvjerstva i krvoločva, kakva se ne pamte u povijesti čovječanstva. Muslimani su ubijani, klani, mučeni i spaljivani samo zbog toga, što su se osjećali Hrvatima i što su iskreno i oduševljeno pozdravili osnutak Nezavisne Države Hrvatske.

Tako su muslimani bili prvi na nišanu neprijatelja hrvatskoga naroda te su bili izloženi velikim žrtvama i teškom mučenictvu, koje je njihov glavni ulog u krvi, uložen u temelje hrvatske države, a za održanje i izgradnju ostvarenih ideala hrvatskoga naroda na 10. travnja 1941. godine, jer spas i sreća Nezavisne Države Hrvatske jest ujedno spas i sreća bosansko-hercegovačkih muslimana.

BREZE POD SNIEGOM

Salih Alić, "Novi behar", Sarajevo, br. 7, 1. travnja 1944.

Ko djevojke čedne bielo obučene,
gizdave breze strše.
Vjetrovi, bridki na njih polusnene
latice snježne prše.

Kraj puta one su u redu stale
ko žene ljetima zrele
po njima su mnoge godine pale
i noći srpanjske, vrele.

A danas, u ruho bielo obučene,
o godini minuloj sanjaju
i misle na prošlost ko udete žene
u starost što uranjaju.

DANIEL CRLJEN: NAŠ POGLAVNIK

Izdanje nakladne knjižare "Velebit"

Grgo Pejnović, "Hrvatska mladost", Zagreb, br. 9-10, 1944.

Pisac ove knjige nije ni mislio dati zaokružen pogled na veliki i poviestni lik Poglavnika, jer razdoblje toliko dramatično i toliko odsudno, koje proživljavamo, a koje je tako usko povezano sa stvaralačkom Poglavnikovom ličnošću, nije moguće još dati, jer ono danas traje, ono se prenosi na sutra. Za ovako veliki lik i sudbonosno razdoblje poviesti jednog naroda treba veće odstojanje i kristalizacija, a da bi se uzmogla dati i objektivna sinteza. Ali mi smo svjedoci velikih činjenica, koje su tu i o kojima se može govoriti. Poglavnik je zakrenuo tok hrvatske poviesti za tristo i šestdeset stupnjeva, da smo iz položaja podčinjenosti došli do svojeg narodnog suvereniteta i da smo se junački uhvatili u koštac s podlim neprijateljima hrvatstva pod vodstvom i odlučnošću Poglavnikovim. Postojala su dva puta; sporazumijevanje i gmiženje, podvlaštenost i utapanje u tuđinstvu ili borba za svoju samostalnu državu. Poglavnik je izabrao ovaj trnovitiji put ali put časti, čime je povratio hrvatstvu ugled u svijetu, a narodu vjeru u sebe i svoje bivstvo. Zato ova Crljenova knjiga ima i danas već o čem govoriti, jer:

"Trajnost Poglavnikova djela počiva u temeljitoj preobrazbi, koju je doživio hrvatski čovjek. Od boraca razvili su se heroji i lavovi; mekušci su postali čvrsti i uztrajni; malodušnici gledaju vedro u budućnost. Nova poviest hrvatskoga rada i stvaranja, duha i volje bit će označena Poglavnikovim imenom, jer je on skrenuo Hrvatsku na tračnice bolje budućnosti", str. 227.

Hrvatska država je stvarnost. Volja naroda za svoju samostalnost i državnost jest nezaustavljiva. Zar se je i kod jednog naroda tako hrabro umiralo i borilo za slobodu kao danas kod Hrvata. Borci i junaci ne padaju iz oblaka, oni niču iz naših hrvatskih ognjišta, iz svoga naroda. Uzprkos ukrštavanja mnogih interesa i promičaba, naš čovjek instinktivno pronalazi svoj hrvatski put i ostaje na liniji.

Hrvatski narod hoće samostalnost i državnu slobodu i neovisnost i svojem vođi odano daje sama sebe u službu tim velikim ciljevima. To je ono što je i Crljenu uspjelo iznieti i naglasiti u svojoj knji-

zi. A kolika je zamašitost ovog nedovršenog razdoblja, konačan sud reći će poviest.

Ova je knjiga pisana na dušak, stilom dinamičkim i punim života, ljubavi i pregnuća. Pisao ju je jedan pravi, nesebični i idealizmom pro-dahnuti ustaški fanatik, čita se na dušak, jer načinom kojim je dana nosi obilježje književnog djela, koje ima svoju dušu i koja osvaja.

U prvom dielu svoje knjige razčinja pisac problem vodstva, kao prirodne pojave u svakoj zajednici, pa tako i u hrvatskom narodnom zajedništvu od svojih prvih organizatorskih početaka do danas. Pisac majstorski izaziva predočbu hrvatskih banova, knezova, kraljeva do Svačića, koji u svojoj prolivenoj krvi postade vječan, kao što su vječni i rodovi Nelipića, Tomaševića, Zrinskih i Frankopana, Vukčića, Horvata, pa sve do vode Ante Starčevića, koji ustade poput diva da brani narodnu suverenost i državnost. Za njeg Crljen piše:

"Izrastao iz našeg kamenog krša, on se je svjestno i junački izložio napadajima sa svih strana, jer on nije nikome praštao, i svaku je nevaljalštinu otvoreno i žestoko žigosao. Ustali su protiv njega svi mogući politikantski tabori, ali je zato hrvatski narod iz dana u dan sve pažljivije slušao glas čudesnog čovjeka, čije su riječi bile jeka naše poviesti i tisućljetne državnosti, a čije su misli bile odraz misli, osjećaja i shvaćanja malog hrvatskog puka, kojemu je Ante Starčević iz duše govorio. Narod je znao i osjećao, da su prave hrvatske vlasti bile dielom skućene, a dielom su zaboravile ulogu, koju im je poviest namienila u čuvanju hr-

Dr Ante Pavelić
Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske

vatske državnosti, predanom nošenju i širenju misli hrvatskog vrhovništva. Duh pak vrhovništva i državnosti prožimao je Otca Domovine, odredjivao svaki njegov stav, nadahnjivao sva njegova djela. Njegovu glavu nije resila kraljevska kruna, niti je u ruci nosio kraljevskog žezla, ali um, srdce i volja napravili su od njega velikoga vođu, koji je bezprimjerni poletom, snagom i urođenim vrhovničkim dostojanstvom vodio hrvatski narod, osvješćivao ga i učio, zapoviedao mu i slušao ga ujedno, sliedeći vjerno i dosljedno narodnu volju. On i narod sačinjavali su divnu cjelinu snage i svijesti hrvatske. Dok je Starčević svoju moć crpio iz naroda, koji je bio dušom i tielom uzanjamom jači gledajući u Otcu Domovinom ličkom hrastu, odraz otpornosti."

Crljen: Naš Poglavnik

Tako je misao ili pojam državištva prenašan kroz stoljeća sve do danas kad je pod vodstvom Poglavnika i voljom naroda opet uzpostavljena.

U drugom dielu svoje knjige određuje Crljen smisao ustaštva, njegov razvoj i sukob sa tri strašna neprijatelja: veliko srbstva, komunizma i židovstva, koji su udruženi predstavljali pravu smrt za hrvatsku narodnu dušu, jer su planski podgrižali moralni, kulturni i gospodarski život i spremali hrvatstvu sigurnu propast.

Treći dio knjige "Kult Poglavnika" daje ovoj knji-
zi nešto specifično. Tu je najviše dala što je mog-
la duša jednog revolucionarca i fanatika, koji je u
nekoliko, na oko ne velikih, ali ipak vrlo važnih
činjenica iz onog preddržavnog razdoblja, koje su
baš tima danima specifične. Tu je Crljen u svoje
redke ulio dušu onih koji su sanjali, mislili, radili
i nadali se za državno ostvarenje i u povratak
Poglavnika. Bili su to liepi dani i noći, kad se je
sve radilo pjevajući i bez honorara, kad se je na
grudima skrivala slika Antina, a pili i gutali red-
ci romana "Liepa Plavka", i pisala ona tri snažna

Listrak

DANIEL CRLJEN: NAŠ POGLAVNIK
Izdanje nakladne knjižare »Velebit«. Cie

[illegible]

Ova je knjiga pisana na dušak, stilom dinamičkim i punim života, ljubavi i pregnuća. Pisanu je za jedan pravi, nesebični i idealizmom proždriuti ustaški fanatik. Čita se na dušak, jer naslovnim kojim je dana nosi obilježje književnog djela, koje ima svoju dušu i koja osvaja.

U prvom dijelu svoje knjige razlikuje pisac problem vodstva, kao prirodne pojave u svakoj zajednici, pa tako i u hrvatskom narodnom zajedništvu od svojih prvih organizatorskih početa.

[illegible]

403

slova Ž. A. P. To su bili apostolski dani Nove Hrvatske, najljepši dani i večeri rada i vjere i očekivanja, kao što je liepa Badnja večer. Tako je piscu uspjelo u redke svoje knjige uliti dušu jednog razdoblja i to joj daje posebnu vrijednost, jer to ne smije umrijeti s onima koji su to proživljavali, već neka živi u redcima ove knjige, da bude na dohvata onima, koji će dolaziti.

U četvrtom dielu svoje knjige dao je Crljen sintezu svega onoga što Poglavljenik, kao poglavljenar države naučava i čini za hrvatskog seljaka, radnika, vojnika, obitelj i ognjište, vjeru otaca, hrvatsku mladež i prema hrvatskom narodu uobće. Sve što je do sada učinjeno i uzakonjeno sve nosi duboko obilježje "htjeti dobro učiniti svojem hrvatskom narodu, koji ima pravo u svojoj zemlji i vlastitoj državi na Narod to osjeća i zna i doživljuje i roju predaje u ruke Bogu i svojem rhovniku hrvatske države.

U zadnjem poglavlju svoje knjige, poput svakog pravog sina svojeg naroda, koji vjeruje u svoj narod iznosi Crljen svoj "Credo", a taj je, da iz duše naroda, koji je toliko prepatio i krvi prolio za svoju slobodu i državnu samostalnost, ne može te svetinje više nitko ugušiti, ako, ne satre fizički i biološki cijeli narod. Narod je prožet osvjedočenjem o svojem pravu na slobodu i to je gotova stvar i on će lomiti svaki nametnuti i tuđinski sistem. To narodno htienje došlo je do svojeg najjačeg izraza u današnjici, kad pod vodstvom Poglavnika. Narod žrtvuje sve, ali od svog deržanstva ne odstupa. Narod hoće državu, narod za nju umire. Narod hoće Poglavnika za poglavara i samo na njegov zov je stotine tisuća hrvatskih sinova stavilo se na branik svoje zemlje, svojeg naroda, svoje vjere i svoje kulture, i to je ono što ulazi u poviest, to je ono što ne će umrijeti, kao niti narod, koji ima toliko visoku sviest i snažnu volju za životom.

Preporučamo ovu knjigu svima onima, koji bilo fizički ili bilo duševno sudjeluju u ovom junačkom hrvatskom hrvanju za svoje ideale, da osvježe i ojačaju svoju vjeru i uztraju do pobjede.

PERSECUTION OF dr. TOMISLAV DRAGUN

Persecution of Dr. Tomislav Dragun by the ruling Neo-Communist oligarchs in Croatia proves, beyond any doubt, that Bolshevism is very much alive and thriving in that country. Great majority of them are ex (?) members of The Communist Party, sons and daughters of notorious Bolsheviks, murderers and pillagers who had no respect for human life, much less for human rights of any person under their control. Prime example are ex president of Croatia, Stipe Mesic, son of a Bolshevik murderer, Josip Mesic alias "Tovarisch" who according to still living witnesses, as Tito's partizan, murdered dozens of innocent citizens, mostly his own neighbours, in town of Orahovica and neighbouring villages.

Or the present president, Ivo Josipovic, also son of Tito's partizan, a notorious Director (Chief warden) of "Goli Otok" (Barren Island), one of the bloodiest prisons in Tito's Gulag . Josipovic openly declares that under his rule ' Croatia will remain red ". In 2001, in order to gain control of all governing bodies in Croatia , these "converted Communists" , now new "red capitalists" ,a.k.a "antifascists", in collusion with all kinds of criminals , new "galloping" tycoons " ,organized themselves into three groups (Pro-Communist Parties) namely, SDP (Social Democratic Party), HNS (Croatian National Party) and (New) HDZ (Croatian Democratic Union). Thus organized they were able to invade and completely destabilize the electoral system in Croatia. So, it does not matter which of these three parties wins the election for they are in reality one and the same. At the present, the president is from SDP, his de-facto boss (ex president) is from HNS, and the premier is from HDZ . At the same time, they are the "official" opposition to each other. Together they control everything; politics, media, judiciary system (which is just a little different version of old Yugocommunist law),all commerce and much more. They have plundered, or sold for personal gain, almost all national assets. If any-

one employed in any segment of public service, media and other employ under their control opens his or hers mouth to utter a complaint they will find themselves on the street without job. So,

just as it was in Stalin's SSSR,most people are forced to swallow their pride and keep quiet. But not all. One of those who is not willing to accept status quo is dr. Tomislav Dragun. Witnessing a unprecedented robbery of his homeland, he started filing criminal charges against perpetrators, most of them government functionaries. One of them was, then (2005) president of Governing Committee of Croatian Privatization Fund, later appointed Vice Premier of Croatia, Damir Polancec, who was just recently arrested and is presently under indictment for those same crimes dr. Dragun charged him with in 2005. Instead of prosecuting the criminals, the bigwigs in the government declared a war on dr. Dragun and, on behalf of those criminals he was accusing, ordered their attorney general, Mladen Bajic,, who in turn ordered his cohorts in the judiciary system to indict him on trumped up charges of - get this, - for stimulating a director of a trading company (obviously an adult) in buying and selling shares. Since many of the officials of the judicial system of Croatia, prosecutors, judges and, of course, their superiors in the government are the servants of the old Bolshevik system of Yugoslavia, they are eager to implement the same Bolshevik methods used in the "old" system. To compromise the personal integrity of an opponent, first they will force him to undergo psychiatric examination which is conducted by a psychiatrist of their choice and political orientation (remember Natan Sharansky and other "refuzniks"), then, if that does not work, invent some ridiculous, unsubstantiated charges to put him in prison or asylum, so that he can no longer be of any threat to them and their criminal operations. This same old Bolshevik modus operandi is now being used in attempt to destroy dr. Tomislav Dragun and The Croatian Cultural Movement.

We appeal to International and European Courts of Justice, and all freedom loving men and women of the international community to raise their voice in defense of fundamental human rights of dr. Tomislav Dragun.

**International Committee
For Protection of Human Rights
of dr. Tomislav Dragun
Zvonimir R. Dosen, Hamilton, Canada
President**

Hamilton

PRIOPĆENJE HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA

Na temelju čl. 7. Statuta i odluke Skupštine, Hrvatski uljudbeni pokret iz Zagreba, Pete Poljanice 7, dne, 2. travnja 2010., nastavno daje sljedeće

PRIOPĆENJE

za javnost u Hrvatskoj i Svijetu

1. Dr. sc. Tomislav Dragun, predsjednik Hrvatskog uljudbenog pokreta, u životnoj je opasnosti. Na poticaj Ephraima Zuroffa, direktora Centra Simon Wiesenthal, izvjesni mu je Djindjilović preko interneta poslao poruku da će biti likvidiran zbog svoje "sumanute ideje o postavljanja spomenika Anti Paveliću". Hrvatski uljudbeni pokret odmah je (6. listopada 2009.) podnio Tomislavu Karamarku, ministru unutarnjih poslova RH, odgovarajuću redarstvenu prijavu. Međutim, rezultata nema. U Policijskoj Upravi Zagrebačkoj rečeno nam je da su oni u stanju pronaći Djindjilovića, ali da sve zavisi od Državnog odvjetništva RH, dotično od Mladena Bajića.

2. Hrvatski državni i politički vrh priklonio se Epfraimu Zuroffu, pa je – kako bi omeo otvaranje Spomen-područja Nezavisne Države Hrvatske i Trga Dr Ante Pavelića Poglavnika NDH u Zagrebu zakazano za 26. prosinca 2009. – hitno djelovao preko Vrhovnog suda RH (predsjednik Branko Hrvatin), te 23. prosinca 2009. (pred sam Badnjak) ishodio pravomoćnu osuđujuću presudu protiv dr. sc. Tomislava Draguna.

3. Naime, dr. sc. Tomislav Dragun je tijekom zadnjih 15-tak godina, bilo osobno, bilo kao predsjednik Hrvatskog uljudbenog pokreta, podnio preko 200 kaznenih prijava, optužnih prijedloga i tužbi protiv nositelja i izvoditelja sustavne pljačke hrvatskog gospodarstva, prvenstveno tijekom pretvorbe i privatizacije, koji se inače nalaze u samom hrvatskom državnom i političkom vrhu. Njegove kaznene podneske u potpunosti potvrđuju aktualna zbivanja i uhićenja zbog kriminala. Nu, kapitalci, još uvijek ne dolaze na dnevni red.

4. Pritisnut dokazima, u očaju, hrvatski državni i politički vrh kreće u odlučujući obračun s dr. sc. Tomislavom Dragunom. Na prijedlog Državnog odvjetništva RH, a slijedom Psihijatrijskog nalaza i mišljenja prof. dr. sc. Dragice Kozarić-Kovačić, KB "Dubrava" u Zagrebu, iz klana Stjepana Mesića, od 20. rujna 2006. Općinski sud u

Zagrebu proglašava dr. sc. Tomislava Draguna nebrojivim i traži za njega "djelomično lišenje poslovne sposobnosti u pogledu poduzimanja pravnih radnji i poslova, zastupanja na sudu, pokretanja sudskih postupaka, podizanja tužbi i kaznenih prijava".

5. Na Stručnom konziliju Psihijatrijske bolnice "Vrapče" iz Zagreba nije prihvaćen zahtjev za "djelomičnim lišenjem poslovne sposobnosti u pogledu poduzimanja pravnih radnji i poslova, zastupanja na sudu, pokretanja sudskih postupaka, podizanja tužbi i kaznenih prijava" dr. sc. Tomislava Draguna". Općinski sud u Zagrebu to je potvrdio.

6. Tada hrvatski državni i politički vrh, panično uplašen, a realno ugrožen djelovanjem Hrvatskog uljudbenog pokreta i dr. sc. Tomislava Draguna (u rujnu 2008. Hrvatski uljudbeni pokret utemeljio je Časni lustracijski sud), stavlja u akciju "Plan B". Ažurira se jedan od brojnih kaznenih postupaka koji se bez rezultata vode preko deset godina protiv dr. sc. Tomislava Draguna.

7. Županijski sud u Slavonskom Brodu (K-32/04), sudac Mirko Svirčević, 8. siječnja 2009. dosuđuje

Ispred Općinskog suda u Zadru

dr. sc. Tomislavu Dragunu kaznu zatvora u trajanju 4 godine, jer je "poticao odgovornu osobu u pravnoj osobi (Mirjana Marinović, direktorica trgovačkog društva 'Brodvin' d.d. Slavonski Brod) na počinjenje kaznenog djela ostvarivanja 'protupravne imovinske koristi' kroz kupnju vlastitih dionica po cijenama većim od nabavnih". Ne ulazeći, zasad, u činjenično stanje (ne radi se o prodaji dionica, nego o zamjeni istovrsnih dionica), nužno je reći da ostvarivanje razlike pri kupoprodaji dionica nije kazneno djelo predviđeno u Kaznenom zakonu RH, niti u međunarodnom pravu. Osim toga, ne postoji niti jedan dokaz koji bi potvrđivao da je dr. sc. Tomislav Dragun na bilo što poticao Mirjanu Marinović. I ona sama, sada pokojna, tijekom istrage, u dva navrata, odbila je to potvrditi.

8. Čl. 31. Ustava RH i čl. 7. Europske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda propisuju da nitko ne može biti optužen, niti osuđen, za čin koji po zakonu i međunarodnom pravu nije kazneno djelo.

9. Unatoč tomu, Vrhovni sud RH 23. prosinca 2009. (presuda I Kž 282/09-6) pravomoćno potvrđuje osuđujuću presudu Županijskog suda u Slavonskom Brodu za dr. sc. Tomislava Draguna. Vrhovni sud RH nije smetala činjenica da je jednom svojom ranijom presudom (u predmetu K-753/05 – Miroslav Kutle i "Globus Holding") već utvrdio da ostvarivanje razlike u cijeni pri kupoprodaji dionica nije kazneno djelo.

10. Lov na dr. sc. Tomislava Draguna bliži se kraju. U zatvoru, hrvatski državni i politički vrh tako misli, postat će bezopasan. Mrtva usta ne govore. Pritom pak zaboravljaju, da "mrtva usta" još uvijek nisu mrtva, a iako to budu – ostat će dokumenti.

11. Na pravomoćnu presudu Vrhovnog suda RH dr. sc. Tomislav Dragun odmah je reagirao. Zatražio je obnovu postupka (8.2.2010.), podnio ustavnu tužbu (11.2.2010.) i obratio se Europskom

Ivo Matanović i dr. sc. Tomislav Dragun ispred Općinskog suda u Zadru

sudu za ljudska prava u Strasbourgu (30.3.2010.). Nu, narod mudro kaže: "Dok zec dokaže da nije vol ..."

12. Radi toga dr. sc. Tomislav Dragun zamolio je 15. ožujka 2010. zakonom predviđenu "odgodu izvršenja kazne zatvora", koja inače može trajati do 20 mjeseci. Međutim, Županijski sud u Zagrebu na njegovu molbu dosad nije reagirao, iako je to morao učiniti u roku 3dana. Navedeni su sljedeći razlozi za odgodu izvršenja kazne: a) zdravstveni (operiran karcinom debelog crijeva, dijabetes), b) radno-poslovni (kazneni postupci protiv pljačkaša hrvatskog gospodarstva, djelovanje Hrvatskog uljudbenog pokreta), c) sudsko-procesni (obnova postupka, ustavna tužba).

13. Ne udovoljavanje molbi dr. sc. Tomislava Draguna za "odgodom izvršenja kazne zatvora" praktično vodi gašenju Hrvatskog uljudbenog pokreta i njegovih aktivnosti, među kojima posebno navodimo: "Glasnik", internetski tjednik, koji se besplatno šalje na 30.000 e-mail adresa, "Ognjište", internetski mjesečnik, Časni lustracijski sud, Ujedbena hrvatska vlada, Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata, naklada knjižnice "Brlog" u okviru koje su dosad izišle dvije knjige: dr. sc. Tomislav Dragun: ZORISLAV KALEB, SUDAC, OVAKO KROJI PRAVDU i RATKO ŠČEKIĆ, SUDAC, OVAKO KROJI PRAVDU.

14. U svrhu zaštite temeljnih ljudskih prava dr. sc. Tomislava Draguna Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, održana dne 2. travnja 2010. donijela je odluku o utemeljenju Odbora za obnovu ovog sudskog postupka dr. sc. Tomislavu Dragunu. Glavni cilj Odbora je ishoditi što žurniju obnovu sudskog postupka u predmetu Županijskog suda u Slavonskom Brodu br. K-32/04.

15. Sve obavijesti o ovom slučaju mogu se dobiti na mobitel **00385-91-33.88.433** i e-mail hrvatska.uljudba@gmail.com te na portalu www.hrvatskauljudba.hr Novinari – besplatno – mogu dobiti knjige iz knjižnice "Brlog".

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
dopredsjednica

ANNOUNCEMENT

(For the community in Croatia and the world)

Hrvatski uljudbeni pokret, **Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.** – dopredsjednica

1. The life of dr. sc. Tomislav Dragun, president of Croatian Cultural Movement, is in danger. Encouraged by the director of Simon Wiesenthal Centre, Ephraim Zuroff, a man called Djindjilovic has sent him a note, via internet, which says that he (dr. Dragun) will be liquidated for his "crazy idea for erecting a monument to Ante Pavelic". Croatian Cultural Movement has immediately (on October 6, 2009) filed a corresponding complaint with the office of The Minister of Internal Affairs of Croatia, Tomislav Karamarko. With no results, so far. Meanwhile, in the Central police station in Zagreb, we were told that they would be able to find this Djindjilovic but it all depends on The Attorney general, namely Mladen Bajic.

2. Croatian state and political leadership sided with Ephraim Zuroff so, in order to hinder opening of memorial ground for Independent State of Croatia and Square of Dr. Ante Pavelic, head of ISC, in Zagreb planned for Dec. 26, 2009, took a quick and immediate action through the supreme court of The Republic of Croatia (president Branko Hrvatin), and on 23 December 2009 (a day before Christmas eve) obtained valid sentencing judgement against dr. Tomislav Dragun.

3. Namely, dr. Tomislav Dragun had, during last fifteen or so years, either personally, or as a president of Croatian Cultural Movement, filed over 200 complaints against crime, accusatory motions and complaints against carriers and executors of systematic plunder of Croatian economy, primarily during transformation and privatization, persons who are otherwise found at the helm of Croatian state and political top. His reports and complaints are wholly supported and verified by actual happenings and arrests of many persons in Croatia in connection with these crimes. But, still none of the bigwigs are amongst them.

4. Pressed by indisputable evidence, in despair, Croatian state and political top moves into a decisive settling of scores with dr. Tomislav Dra-

gun. On the advice by the office of the attorney general and following psychiatric "findings and thoughts" of Prof. dr. Dragica Kozaric-Kovacic (from the clan of Stjepan Mesic), of 20 September 2006, Municipal Court in Zagreb declares dr. Tomislav Dragun incompetent and requests that he should be "partially stripped of ability to conduct any business activities in regards to undertaking of any legal matters and transactions, representations in court, staging any representations in court proceedings (i. e. representing himself), and initiating any criminal accusations".

5. At the consultation of experts at the Psychiatric Hospital of "Vrapce" the decision of The Municipal Court in Zagreb, that dr. Dragun should be "partially stripped of ability to conduct any business activities in regards to undertaking of any legal matters and transactions, staging any representations in court proceedings, and initiating any criminal accusations" WAS NOT ACCEPTED. The municipal court in Zagreb confirmed it.

6. Then, Croatian state and political leadership, panic-stricken, and really imperilled by the actions of The Croatian Cultural Movement and dr. Tomislav Dragun (in September 2008 The Croatian Cultural Movement established a Venerable court of lustration) activates its "Plan B", by updating one of numerous criminal procedures undertaken (without success) against dr. Dragun.

7. The district court in the city of Slavonski Brod (K- 32/04) –judge Mirko Svircevic pronounces a judgement sentencing Dr. Dragun to four years in prison, "because he had inspired an account-

Ivan Šimonović, ministar pravosuđa RH

able person in a legal person Mirjana Marinovic, director of trading company "Brodvin Ltd." of Slavonski Brod, to commit a criminal act for realization of 'illegal proprietary gains' through purchase of her own shares at prices greater than their worth".

Without getting into factual circumstances, at this time, (the discussion was not about sale of shares in question, but about barter for identical shares) it is necessary to say that realizing the difference by buying and selling shares is not a criminal act anticipated in The Penal Statute of The Republic of Croatia, nor in any part of International Penal Code. Besides, there is not a shred of evidence which would prove that dr. Tomislav Dragun has influenced Mirjana Marinovic (now deceased) in any way. Twice, during the investigation, she categorically refused to confirm such claim.

8. Article 31, Statute of The Republic of Croatia and article 7, of The European Convention for protection of human rights and fundamental freedoms state that nobody can be charged or sentenced for any deed which according to the law and international statute is not a criminal act.

9. Notwithstanding, on 23 December 2009, The Supreme Court of Croatia passed a valid judgement (# I Kž 282/09-6) validly confirms the sentence for dr. Tomislav Dragun by The District Court of Slavonski Brod. THE supreme Court of the Republic of Croatia was not bothered by the fact that in one of its earlier judgements # Kž 753/05 (Miroslav Kutle and "Globus Holding") already confirmed that realization of difference in prices by buying and selling shares is not a criminal deed.

10. The hunt for dr. Tomislav Dragun is getting closer to the end. In prison, the Croatian state and political top thinks, he will become harmless. Dead mouth does not speak. But ..... they are forgetting that "dead mouth" still is not dead, and even if it dies - the documents will remain.

11. Upon hearing the verdict of The superior Court of The Republic of Croatia, dr. Tomislav Dragun reacted immediately. He requested renewal of proceedings of (8. 2. 2010.), and submitted a constitutional grievance (11.2. 2010.) and

Stjepan Mesić

contacted European Court for Human Rights in Strasbourg (30. 3. 2010.). But, as our people wisely said "Until a hare proves that he is not a ox ....".

12. Because of that, on 15 March 2010 dr. Tomislav Dragun requested a, by law provided right, postponement of execution of jail sentence, (which otherwise can last up to 20 months). Notwithstanding, even though The District Court of Zagreb was bound by law to render its decision within 3

days of the receipt of such request, there was no reaction or acknowledgement from this court whatsoever. In his request for the postponement dr. Dragun stated following reasons:

- a) Health reasons (Surgery of colon carcinoma and diabetes).
- b) Business (Criminal proceedings against plunderers of Croatian economy, and operation of The Croatian Cultural Movement).
- c) Legal - procedural (renewal of prior court process and constitutional grievance).

13. Refusal by the court to honour dr. Dragun's request for postponement of of the enforcement of the jail sentence, practically leads toward extinguishing of the Croatian Cultural Movement and all its activities, such as: Internet Weekly "Glasnik" which is, free of charge, transmitted to over 30,000 addresses, "Ognjiste" (monthly internet edition), court of honour and transparency (a watchdog against corruption and other crimes), Shadow Croatian Government of The Croatian Cultural Movement, Gathering of Patriotic and Nation-building Croats, and publishing/library "Brlog" (recently published two books by dr. Tomislav Dragun: "This Is The Way Judge Zorislav Kaleb Administers Justice" and "This Is How Judge Ratko Scekic Administers Justice".

14. With purpose to protect basic human rights of dr. Tomislav Dragun, members of The Croatian Cultural Movement held a meeting on 2 April 2010, and passed a resolution to establish a Committee for new trial against dr. Tomislav Dragun. Main goal of this Committee is to bring about hasty renewal of the case # K-32/04 of The District Court in Slavonski Brod.

GDJE SU GRANICE OPSJEDNUTOSTI TZV. HRVATSKIH POLITIČARA

Josip Kokić, Zagreb

Naravno došlo je i vrijeme Jadranke Kosor, došlo je njenih tzv. pet minuta, koje je dugo čekala kako bi nahranila svoje nezasitne mediokritetske frustracije. Slično je bilo i s Vladimirom Šeksom koji je bio vječno drugi, a sada je konačno neformalno prvi, nakon Tuđmana i Sanadera. To je vrijeme kada njihova puna i stvarna osobnost izlazi u punini na svjetlo dana, ne po dobru već po zlu, jer jedino tako mogu biti zapaženi i u fokusu javnosti po medijima. Eto novinari su obilježili Jadranku rečenicom, svaki tjedan rez jedan, pa sve ovo što se događa u posljednje vrijeme, od šetanja po balkanskim i europskim metropolama, čak i do Vatikana, te hapšenja dojučerašnjih kolega iz vlasti, sve je itekako planski rađeno, kako bi se građani okupirali i blokirali u razmišljanjima o budućnosti koja nas čeka.

Ništa nije slučajno, jer uskoro nam pripremaju promjenu Ustava, kako bi zadovoljili europsku i balkansku administraciju i ugurali nas u EU. Za sve što rade dobivaju naloge, koje jednostavno ubrzano odraduju. Gospođa Kosor se ponaša kao da je bila izvan vlasti, ništa ne zna i o ničemu pojma nema, a bila je u svemu i sve u njoj, sve ove godine. Šutjela je i u svemu sudjelovala kao potpredsjednica Vlade i članica tzv. užeg kabineta. Jasno nikada se i nije suprotstavljala i uvijek govorila gdje Sanader tu i ja. Rekao bi Slavko Linić, špijunčina prava, dakle poput Šeksa. I jedno i drugo postali su nacionalni veleizdajnici, potpisujući i verificirajući arbitražni sporazum sa Slovenijom, jasno po nalogu EU, a sad nam hoće protuustavno mijenjati Božićni povijesni Ustav u Uskrsnom vremenu iz svega isključujući narod-građane, dakle glas javnosti ili po ruskom glasnosti.

Ta Jadrankina opsjednutost je uzela toliko maha da zaboravlja da je po zakonu bila dužna kao državni dužnosnik, ne šutjeti već progovarati o brojnim nepravilnostima u radu Vlade, ili napustiti funkcije koje obnaša. Gdje je njena odgovornost, a o svemu je bila informirana. Naravno, nju to nije zanimalo već samo njena karijera i zato je i EU upravo nju izab-

rala za premijerku RH, kako bi mogli vrlo lako dokrajčiti i ono malo preostalog hrvatskog suvereniteta. Nije čudo da joj i nadbiskup Srakić dolazi u pohode ohrabriti je u njevoj misiji služenja moćnicima tzv. euroatlantskih integracija, kao i novoizabranom predsjedniku RH. Nije čudo da je uspješna kad je i najmoćniji biskupi odnosno nadbiskupi uz kardinala Bozanića zdušno podupiru.

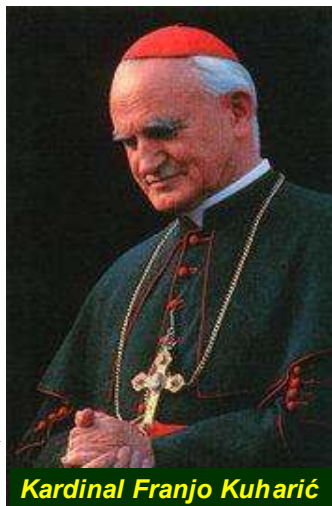
Ipak čovjek snuje a Bog kuje, pa ćemo uskoro vidjeti hoće li u konačnici i uspjeti. Ne mogu zaobići onu nedavnu rečenicu Bozanića, kad je na tiskovnoj konferenciji stalnog vijeća HBK, što mu dođe kao užu kabinet Vlade izjavio otprilike, nije riječ o EU već o nekim lobijima koji se predstavljaju u ime EU.... psiholozi bi morali odgonetati što je time htio reći, pa nije čudo da te njegove izravne izjave i nema u izvješću GK-a. Evo užurbano čak i HBK zasjeda u Dubrovniku kako bi gurnuo RH u EU. Više šuta sam u prošlosti javno pisao i govorio kako vlast kaže država to smo mi, a biskupi Crkva to smo mi, a gdje je narod, vjernički puk u čije ime govore, dakle kao u komunizmu, U IME NARODA A BEZ NARODA!!! To je doista žalosna i sramotna činjenica u tako teškom vremenu u kojem živimo puni zebnje i neizvjesnosti za budućnost koja čeka nas i našu djecu.

Citirati ću dvije značajne izjave dvojice Crkvenih velikana Stepinca i Kuharića.

Kardinal Stepinac: AKO MI, U KOJE GLEDA NAROD OSTANEMO USPRAVNI U SVOJEM DOSTOJANSTVU, TEŠKO ĆEMO STRADATI, ALI ĆEMO SAČUVATI NAROD. AKO LI PAK POPUSTIMO, SPASIT ĆEMO SEBE, ALI ĆEMO IZGUBITI NAROD!!!

Kardinal Kuharić: IMA ISTINA OD KOJIH SE NE MOŽE I NE SMIJE Odstupiti, IMA GRANICA NA KOJIMA SE MORA STATI, IMA POLOŽAJA SA KOJIH SE NE SMIJE UZMAKNUTI!!!

Imaju li na umu nadbiskup i kardinal Bozanić i ostala trojica stalnog vijeća HBK ove riječi dvojice velikana ispred svojeg uma i srca, kao i ostali biskupi, koji se svake godine natječu tko će ih više hvaliti o njihovim obljetnicama smrti u javnim propovijedima, ili su doista dosljedni farizeji koji spašavaju svoje pozicije, a narod prepuštaju na milost i nemilost bjelosvjetskih moćnika. Sveti Vlaho prosvijetli im razum i omekšaj srce!

Kardinal Franjo Kuharić

JADRANKA KOSOR "STUP JE HRVATSKE DRŽAVE", A STANUJE U OTETOM STANU?!

Branko Stojković, Bjelovar

To pokazuje da je organizirani kriminal dostigao najvišu moguću točku razvoja, a to znači da je prerastao u državni kriminal. Takva vlast je pravi politički problem s kojim se suočavaju Hrvati. Stoga je za novopečenu lidericu i premijerku Jadranku Kosor bilo vrlo podlo i cinično, s kakvom se je prevarom ona poslužila. I kako je došla do tuđeg stana, koji ni po čemu nije mogao biti njezin.

Ovaj tekst oslikava svu moralnu krizu u našem društvu i jedan politički sustav, koji vodi uzurpatorica vlasti "željezna ledy" - tipa Kosor. Isto tako znamo da je desetogodišnja vladavina Stjepana Mesića bila je smak Hrvata. Život satkan od "otrovne pljuvačke" (bivših) ljevičara i (ne) Hrvata, vidimo kuda nas je to dovelo? Prema procjenama, bez zaposlenja u pravnoj Hrvatskoj je ostalo bez posla u zadnjih 20-tak godina oko 1 milijun Hrvata.

Loša poslovna politika i neodgovorno raspolaganje financijama i luksuz saborskih zastupnika,

hrvatski narod košta godišnje dodatnih stotinu milijuna kuna. Kao što znamo, svaki saborski zastupnik ima svog vozača i službeno vozilo. Koliko ovaj narod košta "saborski vozni park", sve protekle ove godine? A da se ne govori o voznim parkovima županija i gradova. Sve to plaća Hrvatski narod.

Da se isto tako ne govori o beneficijama saborskih zastupnika. Cijela nacija se je uvaljala u političkom dreku. Narod sve lošije živi. Hrvatski građani su u velikoj krizi i naravno zbog toga treba prozivati Vladu RH, koja i dalje nijeće svoju odgovornost. Mislim, da je Jadranka Kosor razgoličena osoba. I njezin HDZ-e, koji je stranka osobnih kruhobrižnika. Tako, ako ne proglasimo krivce, kako možemo doći do slobode.

Vrijeme je da se digne "Glas ŠTIT-a !" I da se svi pametni i nepokvareni ljudi u Hrvatskoj ujedine "protiv nakaze", odnosno počnu preuzimati vlast. To bi trebala biti "nacionalna obveza" i osnovni cilj svih Hrvata. Jer Hrvati su pretvoreni u posljednje sluge sustava Jadranke KOS-OR. Zna se, što znači KOS i oslobodilačka revolucija OR. Dogle zloupotreba imena Hrvati?!

KAKAV PREDSJEDNIK, TAKAV I SAVJETNIK

Diana Majhen, Zagreb

Najava Predsjednika Udruge zagrebačkih branitelja Vukovara Damira Jašarevića kako će prijaviti sebe i Freda Matića, savjetnika za braniteljska pitanja Ive Josipovića, kao lažne branitelje i invalide, otvorila je cijeli niz pitanja vezano za objavu registra branitelja, kao i za sam Josipovićev izbor.

Naravno, predsjednik ima puno pravo odabrati savjetnika prema svom mišljenju, ali je doista neobično da na takvo mjesto nije postavio nekoga tko je prošao hrpu bojišnica, pa je samim tim malo bolje upućen u ono što se događalo, kao i u cijelu braniteljsku problematiku općenito.

Daleko od toga da je Matić kriv što su ga zarobili nakon cca mjesec dana braniteljskog „staža“ i odveli u logor. A što se tiče dragovoljnosti? Ne

čini li Vam se upitna i tzv. moralna dragovoljnost ako se nalazite u napadnutom gradu u kome je proglašena opća mobilizacija što znači svih vojnih obveznika sposobnih za obranu grada, a sudeći po izjavi predsjednika veterana Pete gardijske brigade Vin-

ka Mažara, kod Freda je bila „prisilna dragovoljnost“. Mažar je naime izjavio kako Matić nije nikakav dragovoljac, obzirom da ga je na položaj obrane Vukovara dovela vojna policija. Meni to ne zvuči ni malo kao dragovoljan pristup obrani Hrvatske, a vama?

Naročito kada ga se usporedi s tim istim Damirom Jašarevićem, koji je iz Zagreba otišao dragovoljno braniti Vukovar, bez da ga je itko morao dovoditi pod paskom VP.

Nadalje, Mažar navodi i kako je sam čin brigadi- ra koji je Matić dobio upitan, s obzirom da u ratu nije obnašao ni jednu zapovjednu dužnost. Pa tako, možda ne bi bilo za zгорега, da predsjednik savjetnik za pitanja branitelja prvo javno na uvid da svoj ratni put, uključujući i način na koji je pristupio obrani Hrvatske, te nam pojasni i na temelju čega je dobio čin brigadira, i sam sebe predlagao za čin generala (navodno je zakasni- o tri dana u predaji tadašnjem predsjedni- ku Mesiću) od čega je isto ispaо problem, jer zašto bi se poštivao rok, pa je ostavljeno na razmišljanje da je bilo u roku sigurno bi to Mesić izvršio.

Možda da nam usput i imenuje onih 20% lažnih braniteljima za koje izjavljuje kako zna da posto- je, te nas upozna s brojem onih lažnjaka koje je prijavio. Ako zna da postoje, onda valjda zna i tko su. A ako zna tko su, valjda ih je i prijavio. U suprotnom, ispalo bi da je dio aparata koji podr- žava lažne branitelje, zar ne?

Također, dobro bi bilo da nam Matić objasni ka- ko može istovremeno biti 80% HRVI, za koje je inače predviđena potrebna njega i pomoć druge osobe za što je uredno dobivao nak- nadu prema nekim od onih Zakona koji su stvarali lažnjake, a radio je (da li opet volonterski u MOBMS za vrijeme Pančičeve administracije). Možda je tada bio period stvaranja tih 20% lažnih (što? Invalida, branite- lja, možda poginulih ili zatočenih ali zasigurno nestalih).

Što se samog načina traženja objave registra branitelja tiče, Matić je izgledao smetnuo s uma najbitniju stvar. Josipo- vić jeste njega odabrao za svog savjetnika, ali ga brani- telji nikada nisu izabrali da

govori u njihovo ime, niti ima legitimitet da neš- to traži, zahtjeva i predlaže u ime čitave brani- teljske populacije, uključujući i odabir ljudi koji bi po njemu trebali biti predloženi za hrvatske heroje. Gdje su kriteriji gospodine Matiću? I mi bi nekoga predložili, ali ne znamo po ko- jim kriterijima vi stvarate popis?

To su stvari za koje bi Matić morao imati pisme- nu suglasnost u najmanju ruku ogromne većine braniteljskih udruga, te braniteljske populacije općenito, nezvezano uz udruge. Sve dok toga ne- ma, sve ono što radi i predlaže radi isključivo i samo u svoje ime, braniteljska populacija s tim nema ništa.

Isto tako ukazujemo i na jednu činjenicu ili bolje rečeno novost. Voljeli bi da se razjasni s kime mi to zapravo polemiziramo; s brani- teljem Fredom Matićem, volonterskim sav- jetnikom pri Uredu Predsjednika, Uredom Predsjednika, pa je Fred glasnogovornik, ili sa stavovima Predsjednika samog. Jer, ovo je morate priznati potpuno nova situacija na koju nismo navikli.

Zaključimo: Sve dok se objava registra branite- lja pokušava postići na ovakav bezobrazan način, kao da su branitelji jedini i isključivi krivci što nam je zemlja opljačkana, a mito i korupcija cva- tu na svakom koraku, sumnjam da će se u tom pitanju postići bilo kakva suglasnost.

Nemaju li, onda, branitelji isto tako pravo zahti- jevati mnoge druge registre također za javnu ob- javu: Registar onih koji su se mogli boriti a nisu, registar onih koji primaju partizanske mirovine, registar dezertera, **registar svih udruga i dru- štava koje primaju bilo kakve subvencija od države**, registar aboliranih četnika, **registar onih koji su hrvatske tvornice i po- duzeća prodavali i kupovali po 1 ku- nu etc. etc.** Ako se ne udovolji željama branitelja onda možemo slobodno govoriti o diskriminaciji jedne skupine, ili će se možda "glas javnosti" zanemariti primjerice za popise iz drugih regis- tara.

Po čemu su sve navedene skupi- ne zavrijedile da se njihova imena drže u tajnosti, a imena onih koji su se borili za ovu zemlju javno povlače naoko- lo? Možda zato da se Savi Štrbcu i osuđenim četničkim

Slatkica

zločincima koji danas uredno svjedoče protiv hrvatskih branitelja pruži malo više materijala za još više tužbi?

Dok će istovremeno oni koji nisu iskoristili privilegiju da brane zemlju, nego su se za to vrijeme bogatili i grabili položaje ostati anonimni.

Otvorenost i transparentnost? Može, ali za sve. Ne samo za hrvatske branitelje koji u današnjoj Hrvatskoj ionako predstavljaju divljač za koju ne postoji vrijeme lovostaja, nego i za sve koji nisu htjeli stati u obrani te iste Hrvatske.

Pa da nakon toga vidimo, tko će se ponositi, a tko bježati u inozemstvo ili završiti u zatvoru. Nakon što javnosti, a posebno braniteljskoj populaciji, Matić odgovori na ta pitanja, možda bi se onda mogao pozabaviti bilo kojim drugim braniteljskim pitanjima. Prije nego što čovjek pokuša očistiti susjedovo dvorište, njegovo bi trebalo biti besprijeckorno čisto.

Ako Fred Matić zaista želi nešto učiniti za braniteljsku populaciju neka postavi pitanje ne ostvarenja prava na koje branitelji po zakonu imaju pravo, a država ih u tome koči, kad već sada predstavlja tu instituciju, pa neka vidi što je s usklađivanjem invalidnina koje čekamo od 2005. godine, što je s nepoštivanjem tzv. zelenih ugovora za one gardiste s prve crte bojišnice kojima je država obećala sve i svašta, a nikada ih nije poštovala? Što je sa stambenom izgradnjom da nam branitelji ne spavaju na ulici itd., kao i što je s medaljom za Vukovar (ili je on možda ima?). Možda da se krene od toga da se prvo poštuje ono što u zakonu piše, a onda da se krene u objave i nove dodjele.

OSUDA NASILNE ISLAMIZACIJE KRŠĆANA U MAGLAJU

Leo Pločkinić, predsjednik, Croatia Libertas

CROATIA LIBERTAS

NEVLADINA ORGANIZACIJA

**Dr. Anle Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina**

Nakon nasilne islamizacije kršćana, rimokatolika i pravoslavaca u Maglaju za vrijeme najvećeg kršćanskog blagdana Uskrsa, tražimo pokretanje hitne istrage povodom ovog slučaja, a u suprotnom najavljujemo pokretanje kaznenih prijava protiv nadležnih policijskih institucija u Maglaju i Zeničko-dobojskoj županiji. Najoštrije osuđujemo pokušaje nasilne islamizacije kršćana od strane pripadnika Islamske zajednice u BiH što nas vraća u doba brutalnog Otomanskog režima koji je kršćane pet stoljeća nasilno podčinjavao svojoj religiji i kulturi.

Nasilna islamizacija Hrvata i Srba u BiH je samo nastavak bošnjačke politike etnocida, kulturalnog i etničkog čišćenja u miru i na širem području države što ćemo prijaviti svim svjetskim

relevantnim institucijama za ljudska prava i Uredu komisije za proširenje EU-a u Sarajevu. S ovakvim način građenja „sekularne i multietničke“ Bosne i Hercegovine ciljano se želi postići njena potpuna razgradnja i raspad s ciljem formiranja šerijatske države u srcu Europe, a druga dva naroda se žele nasilno asimilirati što može imati negativne posljedice po zajednički suživot i povjerenje. BiH ne može u Europsku Uniju s ovakvom unutardržavnom nasilnom politikom vjerske indoktrinacije i novim pokušajem podčinjavanja i podložavanja Hrvata i Srba kao kršćana na teritoriji BiH te njihovom nasilnom islamizacijom od strane većinskih Bošnjaka.

Pozivamo predstavnike Katoličke i Pravoslavne Crkve da zajedno ulože oštre napore u cilju zaštite kršćana i njihovog progona u BiH koji trpe potpuno isti teror već nekoliko stoljeća. Također, apeliramo na predstavnike međunarodnih institucija za ljudska prava da stanu u zaštitu ugroženih ljudskih prava i dostojanstva kršćana u BiH, a predstavnike Islamske zajednice pozivamo da prestanu s aktivnostima kojima se s druga dva naroda gubi povjerenje i pokušavaju otvoriti stare rane kako bi se ponovno uspostavili odnosi utemeljeni na miru, povjerenju i dijalogu.

ŽIV JE VITEŠKI DUH DINARACA!

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Hrvatski bard iz naše lijepe Istre, pok. Zvane Črnja, ustvrdio je u svom monumentalnom djelu 'Kulturna historija Hrvatske', da su naši stari oduvijek dominirali istočnom obalom Jadrana - da su se stalno vodile borbe po glavnim punktovima naše obale, a najviše po srednjem dijelu - odakle počinju putevi prema Posavlju i Podunavlju.

Gospodin Črnja je ukazao na ostatke prastarih tvrđava duž naše obale - od Devina Stana (kod Trsta) do Mikene na poluotoku Peloponezu. U središnjem dijelu dinarske poteznice i danas možemo vidjeti ostatke moćnih tvrđava i citadela grupiranih na području između: Nina, Karina, Knina, Skradina, Vrane i Trogira.

Njih nisu poharali ni Turci ni Tatari, nego li - Mlečani!

Na sjevernom rubu jezera Vrana kod Biograda još možemo vidjeti ostatke dviju viteških zdanja koje su u našoj dugoj povijesti bile emanacijom pa i simbolom viteštva do stupnja sakralizacije: Staro-hrvatska moćna i prostrana vojna utvrda iz vremena Trpimirovića (u desetom stoljeću je spominje i bizantinski car Konstantin Porphyrogenet), te vitezova templara, a nakon njih i vitezova hospitalaca, tj. redovnika vojničkog reda Ivanovaca, čiji je redovnički starješina Prior Vranski bio desna ruka Kralja Tvrtka I, u vrijeme Hrvatske lige, kad su neko kraće vrijeme pod jednim vladarem bile ujedinjene sve tri naše banovine: Posavska, Primorska i Bosanska.

Koncem kolovoza ove godine upriličene su prve 'viteške igre' vitezova templara u 'Hanu Jusufa Maškovića' - s donje strane puta, uza samo jezero, u prekrasnoj palači koju je 1944 dao sagraditi najodličniji od admirala Otomanskog carstva - kapudan-paša, sultanov miljenik i zapovjednik islamske mornarice u vrijeme Kandijskog rata (rata za Kretu).

Odlučih se ovih dana, poći na to junačko gnijezdo u kojem su vodili vitešku tradiciju i na kopnu i na moru sinovi moćnih Dinaraca. Naime, i Prior Vranski i kapudan-paša Jusuf Mašković bili su baš iz tog kraja.

Jusuf Mašković je rođen tu - u vrani 1606! Neki smatraju da je svoje zvanje pomorskog vojnog za-

Vransko jezero

povjednika naslijedio od svojih starih tu, na obali Jadrana, u Pakoštanima! Koliko je bila živa u pamćenju naših naraštaja viteška borba i na kopnu i na moru, dokazuje baš to - da ni islamski ni kršćanski svijet u vrijeme Kandijskog rata nisu imali boljeg admirala od Jusufa Maškovića!

I došao sam u Vranu. S jezične točke gledišta i naziv tog lokaliteta dokazuje na kontinuitet između ilirskog i hrvatskog jezika. Na području povijesne tvorbe riječi ostao je netaknut korjen riječi - VR. Ta čestica sadrži pojam onog što iskrsava - izvire ili vrije, a također i pojmove uvire, provire, viri, itd.

Naziv Vrana za jezerca koja nastaju na izoliranim dolinama i udubinama od vode koja tu izvire imamo također i na otoku Cresu i na Dugom Otoku kod Zadra. Geolozi su dokazali kako je jezero Vrana na Cresu spojeno podzemnim komunikacijama slatke vode na Cresu i na kopnu Istre.

Jezero Vrana kod Biograda nastalo je od okolnih izvora slatke vode kratkog toka i nestalne količine dok nije u devetnaestom stoljeću zadarska obitelj Borelli, koja je to područje stekla i pripojila svom feudu, podigla nasip i probila kanal, a i prokop zemljouza između Vrane i Jadrana.

Ti skupi radovi su uklonili opasnost od malarije zbog postojane površine jezera, a oslobođenu zemlju od nestalnih bara i baruština, u kojima su se legli oblaci komaraca, pretvoreno je u izuzetno rodna polja, što se tu može vidjeti i dan danas.

Išao sam u Vranu da osjetim 'duh viteštva', misleći kad se čovjek nađe na takvom lokalitetu, poznaajući bar površno njegovu povijest, on mora znati

da hoda po svetom tlu koji je bio jamstvo da će i ne samo taj dio naše jadranske obale održati kontinuitet slobode svog junačkog naroda.

Izišao sam iz auta i u tišini gledao - i ostatke moćne tvrđave na gornjoj strani ceste, i prekrasno složene tesane blokove kamena palače na donjoj strani ceste.

Mislim, ovako je i Dioklecijan, sin moćnog plemena Dalmata, nakon svoje jedinstvene vojne karijere, kad je postao Kosmokratorom (vladarem svijeta), nakon pobjede nad persijskim svekraljem Narsesom (u povodu Mira u Nisbisu 295), u svom rodnom kraju dao podignuti onu moćnu palaču u Sacrum Palatiumu (Sveta Palača, do čega je nastao naziv Spalato, odnosno Split).

Gledam, okrećem se, osluškujem: Ni žive duše?

Primijetio sam da vrata Hana Jusufa Maškovića nisu zamandaljena. Otvorim vrata i uđem u prostori i prekrasni dvor Maškovićeve palače u dnu kojeg se i sa strana vide divni kameni lukovi od tesanog kamena u čistom persijskom građevinskom slogu.

Stane mi dah...

Oglasi se najednom neki mali, ali na lanac svezani ćuko. A s lijeve strane, na vratima nastanjivog dijela palače pojavi se mlađi čovjek visoka stasa, snažan i markantnih crta lica. Upita me tko sam i šta želim. Rekoh mu jednostavno: Vidović...

Lice mu se razvedri, i pride mi kao prijatelju - Petar Pelicarić, borac na prvoj vatrenoj liniji u vrijeme Domovinskog rata. Veli: 'Jeste li vi možda profesor Vidović?'

Akademik Mirko Vidović i Ivo Matanović

Potvrdim i on me pozva da uđem u njegov stan da nam 'ispeče pravu našu kahvu'. Luca i ja uđemo.

I dok se Petar 'pekući našu kahvu' trudi da mi kaže kako je jedan od njegova još tri brata, koji je osamdesetih godina živio u Milwaukee (u američkoj državi Wisconsin) i da mi je organizirao doček prilikom posjeta tamošnjeg Mjesnog odbora Hrvatskog narodnog vijeća (godine 1981). sav zatečen u neočekivanoj prilici - našim susretom - stade mi pokazivati mnoštvo papira - svojih civilnih i vojnih priznanja, diploma, činova i jedinih 'vrijednosnih papira' veterana Domovinskog rata. U tom vrlo skromnom ambijentu, čuvara baštine našeg viteštva i ponosa...

Pokaza mi i svoju veoma dugu 'Optužnicu' koju je 1987! sastavio Javni tužitelj Okružnog suda u Zadru zbog udjela u organiziranoj antijugoslavenskoj djelatnosti. Veli da zbog preokreta 1990 nije došlo do suđenja, a da ni dan danas sud nije poništio tu 'Optužnicu'.

Kao da se radi o nekom 'zastoju' u kontinuitetu iste sudbene politike od Milke do Jadranke...

Slušam tog gorostasa u čijem glasu se osjeća višeslojnost njegovog mentalnog sklopa: ponos, junaštvo, gorčina i neki sjaj u očima koji ukazuje da mu moja nazočnost znači nešto neočekivano, ali jako ohrabrujuće.

Veli da nema toga u ovim krajevima koji nije čuo za našeg Profesora. Ja vjerujem da se s Vašim povratkom mora nešto dogoditi. Nije se čulo da si odustao od borbe, a ne vjerujem da baš tebi ovi lopovi i lažovi mogu išta na žao.

Pijući odlično 'ispečenu našu kahvu' uzvraćam mu po nekim odgovorom i primjedbom. Osjećam da se nisam prevario da ću tu - baš na tom našem svetom mjestu junaštva i domoljublja - osjetiti viteški duh koji jača i nadahnjuje.

I moj i Petrov duh su se našli u jedinstvu nadahnuća i volje da krenemo dalje. **Hrvatska je nezavisna, ali još nije slobodna.** Viteški duh mora predvoditi našu naciju u dostojniju i dostojanstveniju budućnost. Obećasmo jedan drugome da ćemo biti spremni za nastavak naše borbe za nezavisnost i slobodu.

Tu na pragu 'Hana Jusufa Maškovića, pozdraviše se na rastanku dva viteza. Dvojica od mnogih - koji čekaju da nam se i Ante vrati iz Haaga.

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (10. dio)

mr. sc. Nikola Bićanić, Zagreb, - "Glas Koncila" br. 11/08

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolini partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi široj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

ZABORAVLJENI DJELIĆ KRVAVOG MOZAIKA

Kad je počeo rat, u Gospiću su otprije razbuktane strasti rezultirale krvoprolićem, komu je sada teško odgonetavati izravnog i isključivog krivca. Neodgovornih, zaslijepljenih mržnjom, gonjenih sebičnim interesima bilo je na "obje strane", tako da su odmazda na odmazdu učinile da se krv proljevala u Gospiću i oko njega.

No, jedan se djelić toga krvavog mozaika u historiografiji ne spominje dovoljno, a i on pridonosi boljem uzročno-posljedičnom razumijevanju zla na ličkome prostoru. Stoga je dobro vratiti se malo u još raniju prošlost i podsjetiti se na neke povijesne činjenice, bez obzira što one "iskaču" iz poslijeratnoga vremenskog okvira koji je u središtu feljtona.

Naime, već dan-dva nakon proglašenja Nezavisne Države Hrvatske, 10. travnja 1941, **prva je reagirala snažna četnička organizacija** koja je za krvoproliće pripremana ranije i koja je predvođena upraviteljem bolnice u Gospiću, senatorom dr. Petrom Zecom, postala poznata po krvoprolićima nad nevinim ličkim Hrvatima. U gospićkoj okolini nadomak Smiljana poklali su nekoliko hrvatskih obitelji i popalili im kuće.

Jaka i brojna četnička organizacija u Lici u razdoblju već od g. 1932. do g. 1936. počinila je brojne zločine, u kojima treba spomenuti barem neke žrtve na području cijele Like: Milka Hodak i Jure Živković iz Pazarišta, Marija Žarak iz Perušića, Nikola Čačić, Iso Abramović, Karlo i Jure Rukavina, Martin Butorac, Lovro Milinković, Kata Hodak, Luja Butorac, Ivica Murković i njegov sin Ni-

kola, Nikola Matijević, Martin Došen, Ante Vlanić, Mate Zalović i mnogi drugi iz Gospića i njegove okolice: iz Brušana, Rizvanuše, Ličkog Novog, Trnovca, Jadovnog, Debelog Brda, Bogdanića, Smiljana, Bužima, Žitnika, Rastoke, Klanca, Malog Polja, Perušića, Pazarišta, Lipa i iz Žabice.

Nikola Miškulin, zvani Plazalica, iz Bužima pod mučenjima u tamnici je poludio, o čemu su pisale i ondašnje novine.

U vrijeme izbora 6. svibnja 1935. gospićki četnici na početku Pazariške ulice u središtu Gospića u po bijela dana počinili su masakr te su pod zaštitom žandarskih bajuneta ubili 70-godišnjega Josu Markovića iz Žitnika, kbr. 175, i 36-godišnjega Martina Starčevića, također iz Žitnika, kbr. 162, a teže i lakše ranili žitelje iz Klanca: Peru Butorca, kbr. 299, Luku Butorca, kbr. 201, Josu Lulića i Juru Lulića, oba kbr. 71, Milu Milinkovića, kbr. 21, Nikolu Milinkovića, kbr. 19, Stipu Markovića, kbr. 174, Ivana Šnarića, kbr. 328, i Ivana Župana, kbr. 134.

Na pravoslavni blagdan 6. siječnja 1936. četnici na Udbini ubili su mladoga Iliju Žaju, i on počiva u gospićkom katoličkom groblju.

Četnik Ivan Pejnović Pejina iz Smiljana, zvani Balijan, koji je prešao na pravoslavlje i ime promijenio u Jovu, nagovoren od četničkih glavešina dr. Zeca i pravoslavnog svećenika u Smiljanu Matije Stijačića, 9. travnja 1936. iz zasjede je ubio ondašnjega

najpopularnijeg hrvatskog pučkog političara, narodnog zastupnika **Karla Brkljačića Kacana**, dočekavši ga blizu njegove kuće u Trnovcu nedaleko od Gospića.

Gospićka četnička organizacija organizirala je 9. svibnja 1937. krvave događaje u Senju, u kojima su izgubili život mladi Gospićani: Katica Tonković, Nikola Bevandić, Marko Smolčić, Petar Frković, Tomo Nikšić, Franjo Jelača i Jakov Milinković, svi u dobi između 20 i 25 godina. Više je djevojaka i mladića lakše i teže ranjeno, od kojih su cijeloga života ostali sakati: Vlado Adžija iz Gospićkih Lipa, Zlatko Vlahinić iz Gospića i Branko Milinković iz Klanca.

**Bršljanov križ
narastao je na mjestu masovne
grobnice na Tuškancu**

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (12. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

LIKVIDACIJE HRVATSKIH POLITIČKIH EMIGRANATA

U nastavku donosimo činjenični opis nekoliko karakterističnih i relativno dobro istraženih slučajeva ubojstva ili otmice sa smrtnim posljedicama hrvatskih političkih emigranata.

Otmica Drage Jileka sa smrtnim posljedicama

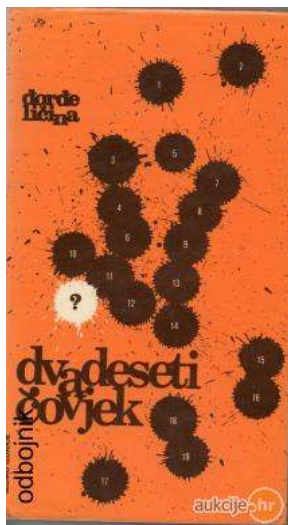
Dana 16. ožujka 1949. iz Rima je na tajanstven način nestao hrvatski emigrant Drago Jilek, rođen 2. svibnja 1912. u Sarajevu, šef Ustaške nadzorne službe (LTNS) u NDH.

Propagandisti jugoslavenskih tajnih službi, primjerice nekadašnji novinar Vjesnika Đorne Ličina u knjizi "Dvadeseti čovjek" (izdavač: Centar za informacije i publicitet, Zagreb 1979.), tvrdili su da su Jileka "u Argentini ubili njegovi suradnici". Stvarna istina o Jilekovo sudbini sve donedavno bila je nepoznata hrvatskoj javnosti. Tek poneki spomen jugoslavenskih autora, primjerice Mile Milatovića i Vladimira Dedijera, koji su se, optužujući Andriju Hebranga, pozivali na sadržaj tzv. Jilekove torbice, dao je naslutiti da je Jilek bio otet i odveden u Jugoslaviju.

Međutim, sadržaj dosjea Drage Jileka, koji je pohranjen u Hrvatskom državnom arhivu, otkriva pravu istinu o njegovoj sudbini. Iz tog dosjea nepobitno proizlazi da je Jilek bio otet u Rimu i doveden u Beograd gdje je dugo godina držan zatvoren i ispitivan, a potom najvjerojatnije likvidiran. U dosjeu se, između ostaloga, nalazi Jilekova izjava koju je, pod pseudonimom Drago Duvnjaković, dao 8. ožujka 1950. u Beogradu.

Ubojstvo trogodišnje Dinke Domaćinović

Zločinačku narav Udbe najbolje ilustrira teroristički napad bombom na prostorije Hrvatskog doma u ulici Salta br. 1241 u Buenos Airesu. Bomba su, oko 22.00 sata 16. srpnja 1960., prema izjavama očevidaca, postavile dvije nepoznate osobe, koje su pobjegle automobilom koji ih je čekao u susjednoj ulici. Očevidci tvrde da su teroristi prije izvođenja bombaškog napada zavirivali u dvoranu gdje se mladež zabavljala proslavljajući posljednji

dan školskih praznika, te su morali biti svjesni svog zločinačkog čina.

Dan nakon atentata, unatoč najvećoj brizi koju su poduzeli argentinski liječnici, preminula je trogodišnja Dinka Domaćinović od posljedica ranjavanja krhotinom u glavu. Pored nje poginuo je Argentinac, osamdeset godišnji David Martinez, a ranjeno je još sedamnaest mladih ljudi između devet i trideset tri godine.

Otmica sa smrtnim posljedicama Geze Paštija

Sredinom 1951. godine Jugoslaviju je napustio đak osječke Realne gimnazije Geza Pašti, rođen 1934. godine u Čepinu, kako bi izbjegao uhićenje zbog pisanja antijugoslavenskih parola na državnim zgradama. Nakon dolaska u Australiju, Pašti se vrlo brzo politički aktivirao u Hrvatskom oslobodilačkom pokretu (HOP). Jedno vrijeme uređivao je glasilo HOP-a, mjesečnik Spremnost, a onda je s Josipom Senićem i Jurom Marićem 1961. godine osnovao Hrvatsko revolucionarno bratstvo (HRB). Tijekom 1962. godine Glavni revolucionarni stan HRB-a donio je odluku da je situacija sazrela za ustrojavanje organizacije u Europi, te je odlučeno da se u Europu uputi Geza Pašti.

Uvidom u dosje Geze Paštija, koji je pohranjen u pismohrani MUP-a RH, može se vidjeti da je Udba istodobno donijela odluku: "Centar Državne Bezbednosti Osijek je 15. O1. 1965. napisao plan obrade Pašti Geze i prosljedio ga RSUP-u Zagreb radi korištenja. Planom je predviđeno učiniti slijedeće: Raditi u cilju likvidacije u inostranstvu ili hvatanju pri dolasku u zemlju: predlažemo da u razradi uzme učešća i služba DSIP-a".

Navečer, 17. srpnja 1965., oko osam sati, vlasnica kuće u Nici, u kojoj je Pašti stanovao, pozvala je Paštija na telefon. Razgovor s nepoznatom osobom, vjerojatno ženskom, trajao je vrlo kratko. Nakon toga je Pašti žurno izašao, rekavši stanoдавki kako ide na jedan sastanak. Nakon toga više ga nitko nikada nije vidio.

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (8. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Tko je od ovog nesretnog muslimanskog pučanstva uspio domoći se zaštite vojske iz hrvatskih garnizona, taj je bio spašen. Kome to nije uspjelo, taj je platio glavom uz najteže muke. Danas se može ići kroz ove krajeve uzduž i poprijeko, ali rijedko gdje može se susresti muslimana starijeg od 40 godina. Za njih se je pobrinio srbski četnički nož.

Između ostalih četničkih koljača, koji su divljali i haračili po tim muslimanskim krajevima u toku posljednjeg rata, bio je i četnički komandant tzv. "Podrinjskog odreda", Gojko Krezović, koji na svojoj prljavoj duši nosi tisuće i tisuće muslimana: ljudi, žena i nejake djece. Za njega su mi izbjeglice iz Sandžaka i istočne Bosne pripovijedali, da je bio strah i trepet među muslimanskim pučanstvom tih krajeva.

Čudno je, što su sve radile i same Srbkinje. Kad im se je, na pr., prohtje pljačkanje, dolazile su u muslimanske kuće tih krajeva i govorile, kako će tu i tu noć doći ovaj ili onaj četnički koljač, pa ukoliko se netko od muslimanskog pučanstva želi spasiti, neka se skloni dok on ne prođe. Na te riječi narod je bježao. Pošto se je to događalo većinom u zimi i po snijegu, muslimani su tih krajeva znali danima i danima bježat u šumu, gdje bi s nejakom djecom ostali u snijegu. Kad bi se povratili svojim kućama, našli bi ih većinom opljačkane. Na taj način, i bez prolazka najavljenog četničkog koljača, dolazile su Srbkinje do željenih predmeta.

Zločini četničkog komandanta Gojka Krezovića bili su izvršeni u godinama 1941., 1942. i 1943. sve pod kokardom srbskih četnika. Međutim, kasnije sam u "Zapisima Rodoljuba Čolakovića" pročitao, da je Gojko Krezović poginuo 1943. godine kao partizanski komandant u obrani Čajniča i Goražda. Tako i ovaj mali navod nedvojbeno dokazuje, da je **srbokomunizam** zaista najbolji naziv za današnju vlast u crvenoj Titoslaviji.

Godina 1942., pored Bleiburga i Slovenije u 1945. godini, bila je jedna od "najstrašnijih i najkrvavijih za islamski živalj Herceg-Bosne. No, iznad svih srbokomunističkih pokolja nad hrvatskim muslimanima odskaču oni u Istočnoj Bosni, gdje je Drina, ne zna se već po 'koji put, krvlju naše

hrvatske braće muslimana obilježila tu vjekovnu hrvatsku granicu prema iztoku i Srbiji. Krvavi mostovi na Drini jesu živi svjedoci četničke i srbokomunističke tiranije nad tim nezaštićenim stanovništvom, koje je u više navrata plaćalo glavu od srbskog noža samo zato, što su kao hrvatski sinovi branili prava svoje rodne hrvatske grude. **Mi Hrvati - muslimani nismo nikome tu našu rodnu grudu oteli, ona je naša od pamtivijeka i samo smo mi njezini gospodari i na nju imamo neosporno pravo.** A kad već po svim zakonima imamo pravo na nju, onda smo spremni i da je branimo. Srbokomunistički dušmanin neće da zna za to. On hoće da nad nama izvrši svoju zločinačku rabotu, on hoće da nas podpuno iztrijebi. Trijebio nas je od Stojana Protića, i prije njega, i trijebi nas do dana današnjega, ali nas nije iztrijebio, jer se otporni hrvatski narod ne može iztrijebiti.

Mi Hrvati-muslimani kroz to naše stradanje, koje nam je priređivala i još nam uvijek priređuje na jednoj istoj kapi srbska kokarda i crvena petokraka zvijezda, **konačno smo saznali, tko nam je neprijatelj i gdje se on nalazi.** Krvavi mostovi na krvavoj Drini govore sve, a to su zlodjela, koja nije nitko u stanju demantirati. Na mostu na Drini, u Foči na pr., uz blagoslov današnjih srbokomunističkih koljača, koji sjede u beogradskoj vladi ili izvan nje, a koji su se tada nalazili u bivšoj topničkoj vojarni, koja je kasnije pretvorena u robijašnicu, gdje su hrvatski sinovi plaćali svoju svijest i svoje pravo na slobodan život, tu su četnici poklali preko 4.000 muslimana i muslimanski, žena i djece. Most je bio blokiran s obje strane i dobro čuvan. Na njega su dovodili dva po dva, grupu po grupu, i sve pod nož, a onda u vodu. Vatroreni oružje nije tom prilikom upotrebljavano,

Most na Drini između ušća Bistrice i Sutjeske u Drinu

Most na Drini između ušća Bistrice i Sutjeske u Drinu

osim ako je netko od žrtava bježao ili pokušavao preskočiti ogradu mosta kao što je to bio slučaj sa dvjema sestrama iz ugledne obitelji Čengiđ. Kad su ih četnički bradonje doveli na most, one su se onako svezane iztrgle iz njihovih ruku i preko mosta skočile u zakrvavljenu Drinu misleći, da će se spasiti, ali nijesu daleko odmakle. Strojnice s mosta pogodile su ih i tako su one od četnika dotučene. S prozora spomenute vojarne gledali su taj krvavi pir budući širitelji "bratstva i jedinstva", gladili su si brade i čestitali jedan drugome na postignutom uspjehu.

O zvjerstvima počinjenim nad muslimanskim življem Bosne i Hercegovine od strane srbskih četnika, Dr. Smail Balić, u svom djelu "Etičko naličje bosansko-hercegovačkih muslimana", na str. 36, 37 i 38 između ostalog piše:

"Evo sad jednog isječka iz krvave bilance četničkog djelovanja u Bosni i Hercegovini do kraja 1943. godine prema članku Dra Teodora Uzerinca 'Die Geheimnisse der Ravna Gora', objavljenom u 'Neue Ordnung' od 14. maja 1944.:

'Zimi 1941-42 ubijeno je prema izjavi četničkog mjesnog zapovjednika Sergija Mihailovića u Foči u Goraždu okruglo 5.000 muslimana. O Božiću 1941 godine upalo je 30 četnika u kuću katoličkih časnih sestara u Goraždu, gdje su našli četiri redovnice, silovali ih, zaklali i bacili u Drinu. Sredinom januara 1943. major Pavle Đurišić izveo je u kotaru Bijelo Polje 'akciju čišćenja' pri kojoj je 49 sela zapaljeno, nekoliko hiljada muslimana, mahom kućne čeljadi, ubijeno, oko 2.000 vagona životnih namirnica i stočne hrane oteto. U vremenskom razmaku između 2. i 6. februara 1942. godine izvršeni su prepadi na 172 muslimanska naselja u kotarevima Plevlje i Priboj. Tom je prilikom umoreno oko 4.200 muslimana. U toku ovih sustavno pripremljenih akcija, odigrao se je čuveni

jutarnji pokolj u Kasindolu, kad su seoski domaćini bili iznenađeni pri molitvi u džamiji i na zvjerski način izmrcvareni. Tom je prilikom u selu Poljanić silovano 10 muslimanskih djevojaka između 16 i 17 godina. Tim su sirotama razularene horde nakon izvršenog obeščašćenja probole spolne organe i tako ih usmrtili. Hadžiji Džaferu Begoviću su četnici ogulili kožu s glave i prilijepili cedulju s natpisom 'Muslimanka s velom', pa ga takova vodili sa sobom da im razveseljava društvo. U jednom selu su naslagali 47 muslimanskih lješeva jedan preko drugog, prikačili cedulju 'Turska džamija' i s te žalosne građevine obavljali nuždu. Malo drugčije su se u to vrijeme izrugivali vjerskim muslimanima u Beogradu, gdje je recimo poznata mehana 'Balalajka' pretvorena u 'Batal-džamiju'. Stotine provjerenih slučajeva pljačke, paleži čitavih sela, masovnih ubistava i silovanja od strane četnika desile su se za vrijeme talijanske aneksije i okupacije."

"Borba u broju 20. od mjeseca aprila 1943. iznosi statističke podatke, po kojima su četnici već do u ono vrijeme ubili 16.000 žena i djece i staraca. U isto vrijeme, pod njihovom strahovladom, u zaposjednutim krajevima Bosne, po pisanju "Borbe" netragom je nestalo oko 70.000 pripadnika civilnog stanovništva. Svakako da je najveći dio ovih "netragom nestalih" osoba bio u stvari ubijen. Radilo se dakako, skoro izključivo, o muslimanima, jer su četnici u Bosni i Hercegovini, osobito u prvim danima rata, redovno operirali unutar muslimanskih naselja, gdje su provodili u djelo svoj sistem "represalija".

Jugoslavenski general Kosta Nađ, koji je u rano proljeće 1942. godine sa svojim partizanskim odredima protjerao četnike iz Foče, opisuje sjećanja na taj nesretni grad slijedećim riječima:

"Ne sjećam se, da sam ikad u životu vidio nešto jezovitijeg od onog što smo zatekli u tom gradu.

Razularena četnička rulja formalno je plivala u ljudskoj krvi. Most na Drini pružao je groznu sliku. Na njemu nije bilo ni jednog pedlja zemlje, koji ne bi bio zasićen krvlju poklanih. To je bilo stratište nedužnog muslimanskog naroda — prava klaonica. Pod mostom mnogo lješeva. Povezane žicom, međusobno isprepletene njome, četnici su preklane ljude i žene bacili s mosta u rijeku. Mnogi se zapletoše o stuboe mosta. Životinjsko divljanje, gore od onog najkrvoločnijih zvijeri. Žene i djevojke prije kranja silovali su na očigled roditelja, muževa i braće. Strahote se ne daju opisati."

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (19. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Ova tvrdnja o "uspravnom hodu" je ustvari gledište koje su decenijama imali paleoantropolozi kao Richard Leakey i Donald O. Johanson. Međutim, mnogi znanstvenici su izveli veoma mnogo istraživanja na skeletnim strukturama *Australopithecusa* i dokazali **ništavnost ove tvrdnje**. Opširna istraživanja koja su urađena na različitim primjercima *Australopithecusa* od strane dva svjetski renomirana anatoma iz Engleske i SAD, po imenu, Lord Solly Zuckerman i profesor Charles Oxnard, pokazala su da **ova bića nisu bila dvonožna** i da su imali isti mehanizam kretanja kao današnji majmuni. Studirajući kosti ovih fosila u periodu od 15 godina sa sredstvima osiguranim od strane britanske vlade, Lord Zuckerman i njegov tim od 5 specijalista došli su do zaključka da su ***Australopithecusi* bili samo jedna obična vrsta majmuna** i da definitivno nisu bili dvonošci, premda je Zuckerman i sam bio evolucionista. Isto tako, Charles E. Oxnard, još jedan evolucionist čuven zbog svojih istraživanja o ovoj temi, također je ustvrdio da je skeletna struktura *Australopithecusa* nalik onoj kod suvremenih orangutana. Konačno, 1994., jedan tim sa Liverpool University u Engleskoj poduzeo je obujmo istraživanje da dođe do konačnog zaključka. Poslije obavljenog istraživanja zaključili su da "su *Australopithecusi* četveronošci".

Ukratko, *Australopithecines* nemaju vezu sa ljudima i oni su samo izumrla majmunska vrsta.

MOLEKULARNA RAZINA – SLIJEPA ULICA EVOLUCIJE

U prethodnom dijelu ove knjige pokazali smo kako fosilni zapisi poništavaju teoriju evolucije. U stvari, nismo morali iznositi ništa od svega toga jer se teorija evolucije ruši mnogo prije nego što se

i dođe do tvrdnji o "evoluciji vrsta" i fosilnim dokazima za nju. **Ono što čini teoriju besmislenom od njenog samog početka je pitanje "kako se život na Zemlji pojavio, tj. započeo".**

Kada se ovo pitanje postavi, teorija evolucije odgovara da je život započeo s jednom stanicom koja se formirala slučajno. Prema tom scenariju, prije četiri milijarde godina različite anorganske kemijske supstance reagirale su međusobno u prvobitnoj atmosferi Zemlje, u kojoj su efekti gromova i pritiska uzrokovali da te supstance formiraju prvu živu stanicu.

Prvo što se mora reći je da je tvrdnja da se neorganske materije mogu udružiti i formirati život jedna neznanstvena tvrdnja, koja sve do danas nije provjerena nekim eksperimentom ili promatranjem. Svaka živa stanica je formirana repliciranjem (kopiranjem) druge stanice. Nitko u svijetu, nikada, nije uspio formirati živu stanicu stavljajući zajedno različite neorganske materije, čak ni u najnaprednijim laboratorijama.

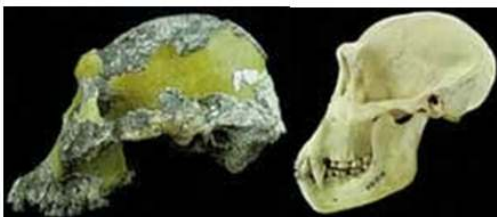
Teorija evolucije tvrdi da su stanice živih bića, koje ne mogu biti proizvedene čak ni kada se sve snage ljudskog intelekta, znanja i tehnologije upotrijebe, nastale slučajno u prvobitnim uvjetima na Zemlji. Na sljedećim stranicama ispitat ćemo zašto je ova tvrdnja suprotna najosnovnijim načelima znanosti i razuma.

Priča o "stanici koja je proizvedena slučajno"

Ako neko vjeruje da živa stanica može postati slučajno, tada ne postoji ništa što bi ga moglo spriječiti da vjeruje u sličnu priču koju ćemo sada ispričati. To je priča o jednom gradu:

Jednog dana gruda ilovače, pritisnuta između stijena na neplodnoj zemlji, nakon kiše postade vlažna. Kada je sunce izašlo, ova vlažna ilovača se osuši, stvrdnu i poprimi krut, otporan oblik. Kasnije se ove stijene koje su poslužile kao kalup nekako raspadoše u komadiće i onda se pojavi pravilna, dobro oblikovana i čvrsta cigla. Ova cigla je godinama čekala, pod istim prirodnim uvjetima, da se formiraju druge cigle slične njoj. Ovaj proces se nastavio sve dok se stotine i tisuće istih takvih cigli nisu oblikovale na tom istom mjestu. Međutim, sasvim slučajno, nijedna od ovih cigli, koje su prethodno oblikovale, nije bila oštećena.

SLIČNOST AUSTRALOPITHECUSA I ČIMPANZE

Velika sličnost između lubanje *Australopithecusa* (lijevo) i čimpanze (desno) pokazuje da je *Australopithecus*, navodni predak čovjeka, u stvarnosti bio samo vrsta majmuna.

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (16. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

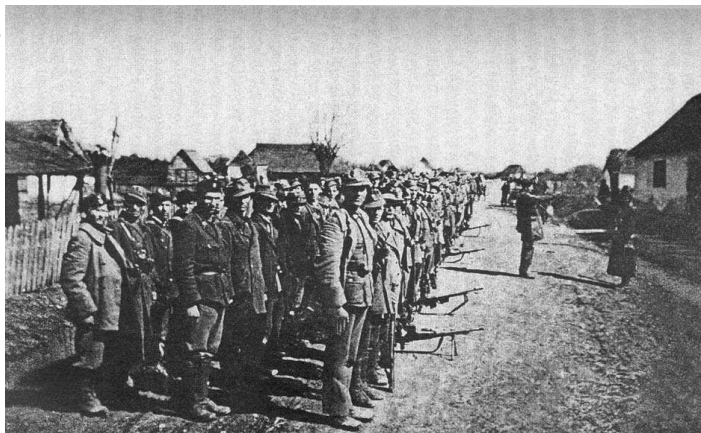
Stjepan Marčetić, Zadar

Situacija u kojoj se tada našla vojska Petra Rajkovačića bila je vrlo teška, te je stoga odluka koju on donosi zajedno s ostalim zapovjednicima bila i jedino moguće rješenje.

Prema svjedočenju Marka Marića, Rajkovačić je pozvao sve zapovjednike na vijećanje i dogovor što i kako dalje. Na tom vijećanju konstatirano je da je na mjestu na kojem su se do tada nalazili više nemoguće opstati, te da je jedino moguće rješenje prodor prema vučjačkim šumama. Odlučeno je da se odmah izvrše sve pripreme i da se već sutradan u rano juto vojska započne povlačiti prema Odžaku, zatim da se izvrše pripreme za forsiranje preko rijeke Bosne, da se pripremi jedan bacač za uništavanje partizanskog mitraljeskog gnijezda, da se pripremi roj od 30 bojovnika, koji će prvi prijeći Bosnu te zauzeti položaje za obranu dok bude druga vojska prelazila, a zatim da se u manjim i većim grupama povlači u šume i čeka daljnji razvoj situacije.⁶²

Ova odluka je pala vjerojatno dana 22. svibnja, a već 23. svibnja među bojovnicima je zavládala neizvjesnost, što i kako dalje. Stigla je i naredba da se unište topovi i bacači kako ne bi dopali u neprijateljske ruke, a branitelji i tako za njih nisu imali više streljiva.⁶³

"U Vlaškoj Maloj okupio se najveći broj branitelja sa svojim zapovjednicima. Nitko ne spominje predaju. Odlučuju se na proboj u dva smjera. ... U samom Odžaku organiziran otpor partizanskoj vojsci trajao je do 24. svibnja 1945. Borbeni okršaji trajat će još cijelu noć od 24. do 25. svibnja 1945. Dvije skupine branitelja pod okriljem noći krenule su u proboj partizanskog obruča, jedna prema brdovitom dijelu općine, a druga prema Prudu. U Vlaškoj Mali ostaje nekoliko desetina hrvatskih vojnika i to uglavnom oko Nuića štale, gdje je bilo i posljednje uporište obrane. Više od sedam stotina ljudi pod oružjem, koji su se probijali iz Vlaške Male u smjeru Potočana i Lipa, izvuklo se iz partizanskog obruča. Druga skupina koja se probijala u smjeru Pruda, probivši jedan obruč, našla se u drugom partizanskom obruču, odakle više nije bilo izlaza."⁶⁴

Branitelji odžačke Posavine na jednom od postrojanja

Ovdje Marčinko citira Zorana Dujaka koji u svojoj knjizi "Berlin pa Odžak" navodi da se ovih sedam stotina ljudi koji su se izvukli u protuudaru susrelo s 19. birčanskom brigadom koju su uspjeli razbiti negdje u području Prnjavora.

Ovakav razvoj događaja potvrđuje i partizanska strana i kaže:

"Prema utvrđenom planu, 20. romanijska i 19. birčanska brigada krenule su u 23 časa 24. maja u napad na ustaše u Odžaku.

Izložen koncentričnom udaru, već demoralisani neprijatelj branio se oko 2 sata, a onda u neredu odstupio ka Vlaškoj Mahali i Balegovcu. Zauzimanjem Odžaka izvršen je bliži zadatak 27. divizije i stvoreni su uslovi za slamanje ustaške grupe koja se branila u Vlaškoj Mahali, najjačem neprijateljevom uporištu. Bilo je planirano da se taj opšti napad izvrši u 4 časa 25. maja. Međutim, glavnina ustaša koja se našla u Vlaškoj Mahali, uključujući i one koji su se izvukli iz Odžaka, riješila je da se probije iz obruča, i to preko odsjeka na kome se 16. muslimanska brigada nalazila razvijena za predviđeni napad."⁶⁵

Ovo je za branitelje odžačkog kraja i Vlaške Male kako se pokazalo bila najkobnija odluka jer su ne znajući situaciju s druge strane u proboj krenuli putem na kojem se neprijatelj upravo bio pripremio i usmjerio za napad na braniteljske položaje. To je proboj učinilo znatno težim i pogubnijim.

⁶² Marko BABIĆ, str. 129.

⁶³ Isto, str. 130.

⁶⁴ Mato Marčinko, str. 31.-32.

⁶⁵ Ahmed DONLAGIĆ, str. 517.

STANKOVIĆ I PILSEL - TKO TU KOGA...?

Diana Majhen, Zagreb

Kako je u najnovijem razvoju događaja Aleksandar Stanković prijavljen Vijeću časti Hrvatskog novinarskog društva, ostaje pitanje hoće li ga premijerka Kosor tužiti ili ne. Sporna emisija „Nedjeljom u dva“ u kojoj je Drago Pilsel na zamolbu Stankovića odgovarao na njegova pitanja glumeći premijerku, meni se čini dnom dna.

Svaka čast novinarima koji istražuju te nas o tome obavještavaju, kako ne bi živjeli u neznanju tako pogodnom našoj političkoj eliti. Svaka čast i onima koji nisu u strahu prokomentirati događanja u našoj zemlji, slagala se ja s njihovim mišljenjem ili ne.

Ali ovo?

Mislim da bi Stankoviću bilo daleko bolje da se zadržao na emisijama tipa ispaljivanja čepova iz stražnjica, to možda nije lijepo za gledati, al ipak svatko slobodno sam odlučuje u svoje ime hoće li te čepove ispaliti ili ne.

Dok je ovdje jedna osoba preuzela identitet druge, te u njeno ime davala odgovore i izražavala njena mišljenja. Što se mene tiče, još neviđena niskost, a nije da im naša zemlja ne obiluje.

A njegov izbor glavnog glumca za ulogu premijerke pao je ni manje ni više nego na Dragu Pilsela.

Prije nego je „odigrao“ tu ulogu, bilo bi poželjno da je Pilsel raščistio sam sa sobom, tko je on uopće. Drago Pilsel, čovjek koji je brzinom munje prešao biti dio Predsjedničkog ureda nakon što nam je dokazao kako čovjek ne mora imati određeni nivo kulture da bi se bavio novinarstvom?

Ili je možda Vjeran Grković, novinar Feral Tribuna koji je za taj isti Feral intervjuirao izvršnog direktora HHO Petra Mrkalja, nevezano na to što je i sam, ali pod imenom Drago Pilsel, bio dugogo-

dišnji član tog istog HHO. Zanimljiva neka družina, taj HHO. Nakon što su se međusobno intervjuirali pod drugim imenom, pa sve to objavili u Feralu, ponovno pod drugim imenom, čovjek se pita znaju li oni uopće kada razgovaraju, s kim razgovaraju i kome daju izjave? Što inače nije ni malo bezazleno, obzirom da se isti bave pitanjima ljudskih prava i prebrojavanjem mrtvih..

A kad smo već kod prebrojavanja mrtvih i Drage Pilsela, taj čas izranja još jedno ime, Carlos Zvonimir, koji je navodno rušio grobove po Gračacu i neovlašteno popisivao mrtve, za što je kasnije okrivio HV. I koji je također „svojim očima“ vidio

kako HV ubija civile, dok je istovremeno, pod drugim imenom, također nešto vidao ali na sasvim drugom mjestu, čime je pobio sve zakone fizike i pokušao nas uvjeriti kako se jedna osoba može u isto vrijeme nalaziti na nekoliko različitih mjesta, samo ako ima dovoljno različitih imena i prezimena da to pokrije.

Dakle, tko je od svih ovih ličnosti glumio premijerku Kosor u emisiji druga Ace? Jeste da je Aco pozvao i najavio Dragu Pilsela, ali to nipošto ne znači da u studiju nije bio Vjeran Grković, Zvonimir Carlos ili netko četvrti. Tko to može znati, nakon svega?

Moguće iz mene govore predrasude, ali oduvijek sam puna nepovjerenja prema višestrukim ličnostima. Postoje medicinski pojmovi koji točno opisuju uzroke ovakvih pojava i sam njen tijek, a nerijetko, kada se radi o osobama sa višestrukim identitetima isti znaju biti opasni po okolinu.

No, vratimo se Stankoviću.

Eklatantni primjer toga kako netko, tko se naziva novinarom, te još k tome vodi svoju emisiju ni manje ni više nego na Hrvatskoj televiziji, ni malo ne drži do profesionalnosti, ako već ne svoje, onda bar te iste Hrvatske televizije na kojoj zarađuje za kruh.

U redu, ne može se puno očekivati od čovjeka koji je radio za UDB-u i prema pisanju Slobodne Dalmacije, čak to isto i priznao, sljedećim riječima:

„Priznajem, bio sam u Udbi, u tom trenutku puno mi je značilo, bio sam zaveden. Marčinko i Dujmović su me odgovarali, ali tada sam vjerovao u Jugoslaviju. Bilo je to jače od mene“.

U što Stanković danas vjeruje, nije poznato. Vjerojatno u nešto u što je najisplativije vjerovati.

Daleko od toga da javnost nema i te kako pravo znati na koji je način premijerka Kosor došla do stana. Da je Stankovića vodila ta misao, onda bi se potrudio malo detaljnije istražiti, te bi napravio jednu profesionalnu emisiju putem koje bi narod informirao o tom slučaju. Ali je Stankovića očito puno više zanimala mogućnost popljevati

Kosoricu i narugati joj se u jednom od najgledanijih termina na HRT, nego ići za istinom. Pa je tako, s obzirom da premijerku nije uspio dobiti u svoju emisiju, odlučio da ju netko treba odglumiti.

No, na njegovom bih se mjestu puno više zabrinula od mogućnosti da me tuži Drago Pilsel, nego Jadranka Kosor.

Jer, nekome tko već ima tri (do sada poznata) različita identiteta sugerirati da preuzme i četvrti, u nekim bi se situacijama moglo pokazati i zakonski kažnjivim.

ŠTO JE NUŽNO SHVATITI I U ŽIVOT PROVESTI KAKO BI ZAŽIVJELA USKRSNA PORUKA U DRŽAVI HRVATSKOJ

Josip Kokić, Zagreb

Govorenje, pisanje, poticanje na izlaz iz ove duhovne i materijalne krize je dobro i nužno, ali i to ima svoj uvjetno govoreći kraj. Na scenu **moraju nakon riječi stupiti konkretna djela**, jasno u skladu s riječima i onime za što se domoljubna javnost zalaže, kako bi uzeli sudbinu u svoje ruke.

Hrvatska nakon ovih proteklih dvadeset godina, koje nam služe i na veliku čast, ali i nažalost na sramotu, jer san i ciljevi za kojima smo težili nisu ostvareni u mjeri koja nam pripadaju i žrtvama koje su položile svoje živote za te ciljeve, a one su enormno velike, pogotovo ako ih promatramo kroz posljednjih barem sto godina. Zar nevine žrtve uopće mogu biti uzaludne, jer ako su uzaludne tada smo mi živi isključivi krivci, bilo šutnjom, bilo pasivnošću na sva aktualna zbivanja i **prepuštajući našu budućnost u ruke manjine, tog povijesnog sloja koji je uvijek služio tuđinu, a nikada svojem narodu**.

Da bi ostvarili zaokret u svim segmentima društva, jasno na kršćanskim načelima nužno je učiniti slijedeće hrabro i učinkovito:

1. Svegrađanskim pritiskom na vlast i institucije države ostvariti **akt milosrđa i oprost** za sve koji su počinili određena zla u vihoru rata, od ubojstava do gospodarskog kriminala, bez obzira na nacionalnost, vjeru i ideologiju. Uvjet za to bi bila spoznaja istine do koje je moguće realno doći, povrat imovine koliko je to realno moguće i zapo-

četi život od te nulte točke u interesu opstanka i vlastite budućnosti naroda i države.

2. Sva zla koja bi se od tada događala, podlijevala bi **pravnim sankcijama primjerenim civilizacijskim dostignućima**. U tom slučaju nitko, ama baš nitko, ne bi se mogao izvlačiti nikakvim okolnostima, jer dobio je šansu koja se ne smije nikako zlorabiti.

3. **Energija koje se enormno troši** na sve naše sukobe i suprotnosti, a koje tuđini vješto i uporno zlorabe na našu štetu, uzimajući nam našu budućnost, upotrijebiti za opće dobro naroda i države.

4. Do daljnega **ne ulaziti u nikakve integracije**, dok ne budemo doista svoji na svome i ne postignemo zavidnu razinu dostojnu života čovjeka. Hrvatska za to postignuće ima sve uvjete s obzirom na broj žitelja, veličinu i položaj Lijepe naše. Najveći krivac za stanje u kojem jesmo jest politika koja o svemu odlučuje u ime naroda a bez na-

roda, posebice od konačnog stvaranja države, slobodne i samostalne. Tu krvavo stečenu slobodu i samostalnost nam oduzimaju iz dana u dan sve ove godine, i to ne prestaje, već se sve više uvećava do konačnog rastakanja.

5. Međunarodna zajednica predvođena državama koje nam nikada nisu željeli dobro, i koji su naš obrambeni Domovinski rat proglasili zločinačkim, obuhvaćajući praktički cijeli hrvatski korpus, **ne zaslužuju naše poštovanje**, a kamoli naš ulazak u te integracije. U to su izrazito uključeni naši prvi susjedi sa istoka i zapada. Ta ista grupacija sada nas želi što prije ugurati u svoju mrežu, jer uviđaju da otpor naroda sve više raste protiv te integracije.

6. Organizirati **respektabilan susret i duboko promišljen razgovor svih sa svima**, uključujući na prvom mjestu katoličku Crkvu, nacionalne manjine, kao i ostale vjerske zajednice, uz objektivno i izravno (uživo) praćenje medija. Uvjet za to bi trebao biti da sve brojne manjinske zajednice jasno **kažu da su politički Hrvati**, i daje RH njihova domovina. Otvoreno govoreći, to se ponajprije odnosi na najbrojniju, dakle srpsku nacionalnu manjinu. Njihovo ponašanje tada mora biti u skladu sa tim uvjetom, jer RH svima, pa i njima jest i osigurava sva suvremena prava, čak i veća od onih država koje nas permanentno kritiziraju.

7. Vremena za tako nešto je vrlo malo i **svi prozvani i pozvani neka se očituju** ne po onome

tko govori već što govori i za što se zalaže. Naravno na prvom mjestu sa punim pravom očekujem javno očitovanje svoje katoličke Crkve po biskupima, pastirima Crkve. Ukoliko se to ne dogodi, dogodit će se narod po svojoj biti, po svojoj katoličkoj vjeri i po svojem genu koji nas je i održao cijelu dugu povijest. Toličke nepravde i patnje koje narod doživljava i trpi Bog neće zanemariti. Upravo u ovo Uskrsno vrijeme gledamo povijesne filmove i Božju providnost za one koji su ga slijedili i one koji su ga odbacili i razapeli, pa mira i spokoja ne mogu i neće nikada naći ukoliko se ne okrenu Bogu stvoritelju.

O svemu ovome ili slično ovome već godinama pišem. Osobno sam još 2000-te izlagao u saborskom Odboru za znanost, a nedugo iza toga i osobno nadbiskupu Bozaniću neposredno prije konferencije HBK u Poreču i **dao mu sve napisano**. Nažalost sluha i odjeka nije bilo ni na jednoj strani. Sada je nova šansa, Uskrs je i ako bude odjeka, pozitivnog odjeka, bez obzira na sve moje kritike prema njegovom javnom djelovanju, **pružiti ću mu ruku pomirenja** i zaboraviti sve što je bilo negativno u prošlosti, kao što sam već i učinio 16.7.2001. u susretu s njime na nadbiskupskom dvoru. Susret su upriličili sada pok. Franjo Kuharić i tadašnji nuncij Enaudi.

Sretan Uskrs svim čitateljima i ljudima dobre volje !

IZJAVA O HRVATSKO-SLOVENSKOM RAZGRANIČENJU

Tomislav Nürnbergger, Zagreb,
1. studenoga 2009.

Svaki pedalj hrvatskog teritorija, a posebno morska obala, neprocjenjive je vrijednosti i može biti otet samo grubom silom, najčešće ratom, a tako i najčešće vraćen.

Približna vrijednost samo naftnih nalazišta u hrvatskom dijelu Jadranskoga mora dovoljna je da isplatimo sav dug i da se naša djeca i djeca naše djece školuju na najboljim svjetskim sveučilištima praktično do kraja svijeta i vijeka.

U "Europi bez granica" članica EU Slovenija ima slobodan izlaz na otvoreno more preko morskog pojasa druge članice EU Italije, dakle je zahtjev za "slobodnim prolazom do otvorenog mora" pro-

Savudrijska vala

zirna izmišljotina u svrhu prikrivanja brutalne otmice.

Ovaj IZDAJNIČKI ČIN, u kojem neposredno sudjeluju svi koji će ga svojim glasom odobriti, nije kraj, već početak komadanja jedine nam Hrvatske. Slijede zahtjevi za Istrom, Kvarnerskim otocima, dunavskom adom, morem i otocima oko Neuma te Prevlakom neprocjenjive vrijednosti!

Slovensko EUropski pokušaj brutalne otmice hrvatskog teritorija neprocjenjive vrijednosti je identičan u naravi, premda sofisticiraniji u metodi, srbskoj agresiji na Hrvatsku 1990.

Postupak tajnog "pregovaranja" sa Slovenijom pod okriljem Oli Rehna", "usuglašavanje" i "glasanje", u Hrvatskom (ne više državnom!) Saboru te POTPISIVANJE "sporazuma" su čin VELIZDAJE.

Hrvatska Narod i Hrvatska Država su suvereni u svemiru te će proglasiti NIŠTAVNIM sve zakone

i međunarodne ugovore izglasane i potpisane pod pritiskom ili kao činom IZDAJE.

Zato je potpis ilegalno izabrane Predsjednice Vlade, izglasan bilo kojom većinom u Hrvatskom Saboru, NE VRIJEDEĆI i NIŠTAVAN te ga Hrvatski Narod NIKADA NE ĆE PRIZNATI.

Ovaj čin dokazuje da je "mala" Hrvatska singularna točka ne samo Europe, nego i svijeta, u kojoj je poslije Drugog Svjetskog rata počinjen **najveći ratni zločin od kada je svijeta i vijeka**, i gdje ne vrijedi, po potrebi, niti jedan međudržavni ugovor, niti jedan međunarodni zakon uključujući i Ženevske konvencije i konvenciju o moru UN-a.

RAZGOROPAĐENI NAZIF MEMEDI

Sandra Bartolović: Nazif Memedi: Dobra suradnja sa ŽOZ-om", hakol, Glasilo židovske zajednice u Hrvatskoj br. 10., 2009. – Odabrao prof. Žarko Marić, Zagreb

Pitanje:

Hrvatski uljudbeni pokret Tomislava Draguna tvrdi kako je našao rupu u zakonu te najavljuje podizanje spomenika ustaškom poglavniku Anti Paveliću u centru Zagreba. Namjeravate li reagirati?

Odgovor:

Naravno da ću reagirati i neću to dopustiti iako se iskreno nadam da do toga uopće neće doći.

Nazif Memedi, romski zastupnik u Hrvatskom saboru – bez violine (ćemaneta)

CIGANSKO ĆEMANE

Zorica Grba

Šetala sam jednog dana
pored čerge sama
zanela me divna pesma
ciganskog ćemana

Aj romale aj čavale
aj romale aj čavale
pesma odjekuje
srce ne miruje

Gledala sam crne oči
pa sam poželela
da sa njima stalno lutam
od sela do sela

Drugog dana pođoh tamo
još pre zore rane
al ne nađoh oči čarne
ni malo ćemane

Aj romale aj čavale
aj romale aj čavale
više se ne čuje
srce mi boluje

HRVATSKE NAIVNOSTI I TRAGIČNOSTI

prof. Žarko Marić, Zagreb

Hram kulture - dvorana Hrvatskog slova je te večeri bila do kraja ispunjena. Prepoznamo poznate pisce i javne djelatnike. Dominiraju Hrvati iz BIH, jer se predstavlja knjiga **MLADI HRVATI** autora Hrvoja Gaše Travnjanina, Travnik-Dakovo, München, a kojom dominiraju tužne UDBo sudbine mladih nacionalno svjesnih Hrvata, poratno organiziranih radi proučavanja i očuvanja nacionalnih vrijednosti: povijesti, jezika, djela Ante Starčevića, Stjepana Radića i sl.

Predstavljatelj knjige Dr. Anđelko Mijatović je takvih tajnih organizacija koje su pružale otpor tadašnjem jugo-komunističkom nenarodnom režimu nabrojio najmanje desetak, od Sarajeva, Širokog brijega pa sve do Zagreba, a čiji članovi su skoro redovito završavali u raljama UDBe s teškim zatvorskim kaznama i svemu onome što je uz to išlo.

Mada je voditelj Stjepan Šešelj želio na kraju, i iz publike čuti nekoliko pitanja, zbog najavljenog domjenka su već mnogi bili na nogama, pa stoga želim na ovakav način prenijeti pitanje koje nisam uspio postaviti, a ono bi izgledalo ovako:

Od desetak navedenih organizacija mladih hrvatskih domoljuba, koliko njih je imalo sudbinu da im u samom vrhu sjedi ubačeni UDBin čovjek?

Ovo pitanje postavljam zato jer smo prije godinu dana na ovome istom mjestu održavali tribinu posvećenu jednoj od spomenutih organizacija Širokobriješko-Imotskoj TIHO, a na čijem čelu je bio UDBin čovjek, sjemeništarc, otočanin Ante. Tako dobro je glumio svoju ulogu, da je 50 godina kasnije Ivan Gabelica, na spomenutoj tribini, iznoseći sjećanja na to vrijeme izjavio:

„Kada nas je UDBa pohapsila i počela ispitivati, ja sam razmišljao. Samo neka im u ruke ne pane naš predsjednik Ante.“

Pa to je moj prijatelj. On je danas sasvim drugi čovjek. Hvatajući se za glavu, govorio je čovjek iz prvih redova. Dao Bog da je Ante danas drugi čovjek, a ovakvih priča o hrvatskoj naivnosti i tragičnosti nikada dosta, jer znanstvena spoznaja da "ideologija razdvaja ono što biologija spaja" (braću, rođake, sunarodnjake) ostaje vječno.

Usput želim pohvaliti zlatno pero Stipe Vukovića iz Splita koje desetljećima preko čitateljskih pisama svjetluca i šalje svjetlost do svakoga kutka gdje stanuje Domovina.

I još nešto ako mi dozvolite želim reći. Hrvatsko slovo je bio i ostao istinski nacionalni tjednik, bez obzira što smo danas u takvoj situaciji, da nas mnogi iz aktualnih vladajućih, medijskih i ostalih javnih nacionalno insuficijentno-bolesnih struktura gledaju kao desničarsku rupu koja bi, zalaskom u nju, značila njihovu kompromitaciju, sličnu odlasku na koncert pjevača M. P. Thompsona.

Kamo sreće da smo svi mi kao M. P. Thompson. (Akademik Josip Pečarić)

Baš zbog spomenute kompromitacije, u Hrvatskom slovu se nije pojavio Vladimir Šeks povodom lanjske 20-godišnjice prekida Hrvatske šutnje u tadašnjem Klubu književnika Hrvatske, na kojem povijesnom skupu je i on bio sudionik.

prof. Žarko Marić

JE LI "PUKNUO" PAROBROD "DAKSA" 1930. GODINE?

Priredio po zapisima **Divo Bašić**, Dubrovnik

G. Anđelko Tičić iz Velenja u Sloveniji poslao je 10. srpnja 2005. Pomorskom muzeju u Dubrovniku vlastiti pismeni zapis priče svog djeda, pomorca Petra Tičića (1897.-1969.) iz Poveljane na otoku Pagu, te prethodno naveo neka objašnjenja teksta koji je "pokušao napisati bez vlastitih emocija", pa je stoga taj činjenični "tekst dosta suhoparan", ali u biti iznimno zanimljiv.

Jednom zgodom je g. Petar Tičić "jednog ljetnog dana 1929. godine" ponudio smještaj namjerniku koji je dolazio iz Vira do Poveljane na Pagu koja onda nije imala gostionicu za smještaj, a zapravo je pomogao glavnom kirurgu i šefu bolnice u Sušaku dr. Marjanu Komljenoviću. Kasnije mu je dotični pomogao jer je djed rekao da je radio u tvornici, ali je posjedovao pomorsku knjižicu i imao želju za plovidbom. Evo kako je opisan njegov nesuđeni ukrcaj na "Daksu" (jer im je baš tada nedostajao ložač): "Djed se pripremio i pođe na brod kao što mu je rečeno. Ne sjećam se gdje je brod bio privezan. Po svemu sudeći morao je biti u pristaništu u Sušaku. Kad je djed došao do broda, počeo se penjati po stubištu. U jednoj ruci držao je valihu [putnu torbu], a drugom se primio za konopac - 'pašaman' [rukohvat]. Kad je prošao dio stepenica iz broda, netko glasno vikne: 'Je li ti svinjo, ne možeš se penjati da se ne držiš za pašaman?'. Djed pogleda prema vrhu stubišta i vidi na brodu dvije osobe u uniformama. Na ramenima su imale palete sa činovima. Djed upita: 'A tko ste vi?'. Jedan mu drsko odgovori: 'Kapetan! Što čekaš? Brže idi! Samo tebe čekamo. Krećemo.' Djed odgovori: 'Ne, ne, kapetane! S takvim kapetanom ja ne idem na more. Doviđenja'. Okrene se i spusti po stubištu na obalu. Čuo je još glasno dovikivanje: 'Vraćaj se, vraćaj se, moraš se vratiti...!' Djed ode ne obazirući se. ...U ono vrijeme je bilo teško zaraditi, zaposliti se i uzdržavati ženu i troje nejake djece".

Opet mu je dr. Komljenović pomogao nakon što mu je ovaj ispričao taj događaj, te se djed "poslije dva ili tri dana ukrcao na brod 'Tomislav'. Brod 'Tomislav' je navodno bio novi brod i imao je starijeg iskusnog kapetana. Nisam siguran je li to bio kapetan Roko, kojega je djed često s divljenjem spominjao. Brod 'Tomislav' se u vrijeme brodoloma 'Dakse' nalazio ispred njega u blizini rta Finisterre. Bilo je strašno nevrijeme. Na brodu je sve škripalo i pucalo. Krivile su se i lomile zakovice. Djed

je tvrdio da su se uspjeli spasiti jer je brod 'Tomislav' bio novi brod i jer su imali iskusnog kapetana.

U to vrijeme, kad su se na brodu 'Tomislav' sami borili s velikom olujom, dobili su poziv za pomoć s 'Dakse', koja je bila 10 milja vozeći u istom smjeru iza njih. Djed je tvrdio da je kapetan s broda 'Tomislav' radio-vezom razgovarao s kapetanom iz broda 'Daksa' i savjetovao mu (kao iskusni kapetan) neka okrene brod prema Vigu, te neka tamo pričekaju dok prođe nevrijeme. A tamo će moći stati na špagu, misleći pritom na zavjetrinu u zaljevu. U Vigu je tada našlo utočište puno brodova. Ujedno mu je rekao neka prilikom manevra pri okretaju pazi i da će im, kad se okrenu, valovi biti u krmu, a s nevremenom u krmu neće biti problema i lako će doploviti do Viga. Kapetan 'Dakse' je poslije rekao da se vraćaju (u Vigu) i da je sve u redu.

Poslije nekog vremena na brodu 'Tomislav' od 'Dakse' su ponovno primili poziv za pomoć. Odmah je bila uspostavljena radio-veza. Kapetan na 'Tomislavu' je začuđeno pitao što se događa i da li plove prema Vigu. Kapetan na 'Daksi' je odgovorio da su se okrenuli i da su pukli. Uspio je još samo poslati pozdrav. Poslije toga su veze bile prekinute. U tom trenutku su na brodu 'Tomislav' bili svjesni što se dogodilo. Koliko se sjećam, djed je bio prisutan tom razgovoru kapetana.

Djed je tvrdio da je brod 'Daksa' bio stariji brod i da nije izdržao manevar prilikom okretanja, te da je kapetan bio mlad i neiskusniji za vođenje broda u takvim uvjetima. Govorio je da je kapetan 'Dakse', kad je okrenuo brod prema Vigu i kad mu je nevrijeme bilo u krmu, pogrešno ocijenio da se nevrijeme smiruje i da može okrenuti brod i nastaviti plovidbu. Brod 'Daksa' prilikom tog (drugog) manevra nije više izdržao i prelomio se.

Prilikom potonuća 'Dakse' stradao je sumještanim i djedov bliski susjed Ivan Škoda, koji je ostavio udovicu i dva sina Ivana i Josipa (ne sina i kćer, kao što je navedeno u dokumentima). Oba sina su već umrla. Djed je također poznavao drugog Pažanina, za kojega je znao reći da je imao lijepu rudastu kosu.

Djed je događaj u svezi broda 'Daksa' više puta sa žalošću spominjao. Bio je svjestan velike tragedije za sve koje je pogodila, te iznenađen tajanstvenim događajem koji mu je spasio život, za što je bio Bogu zahvalan".

Kako stoji u Pomorskom godišnjaku za 1929. godinu (str. 92-93), parobrod "Tomislav" (5387 BRT; 3272 NRT) bijaše izgrađen u Glasgowu 1928. i vlasništvo Jugoslavenko-amerikanske plovidbe d. d. (Split), a u Pomorskom godišnjaku za 1930. godinu (str. 110-111) stoji da se radi o istom brodu ponešto različitih tonaža (5411 BRT; 3249 NRT) u vlasništvu Jugoslavenskog Lloyd a. d. (Split).

Međutim, izgleda da parobrod "Tomislav" baš taj dan nije bio u blizini parobroda "Daksa". U brodskom dnevniku stoji da je p/b "Tomislav" plovio iz Šibenika za "Dubrovnik II." (iliti Gruž) nakrcan raznim teretom 20.-21. siječnja 1930. U Gružu se nalazio 21.-23. siječnja 1930. godine, a 24. siječnja 1930. krenuo je iz Gruža za Buenos Aires - Rosario [de Santa Fé] / Via Oran nakrcan raznim teretom jer su čekali brodske isprave iz Splita. Tako su 25. siječnja 1930. plovili prema Otrantu, a za nedjelju 26. siječnja 1930. stoji zapis: "Atmosfera promjenljiva kao također i vjetar. Plovi se na vidiku obale. Od 8-12 ujutro prošlo se tijesno Messine. Dalje se plovi uz obalu Sicilije. Momčad slobodna od stroja svetkuje nedjelju. Ponedjeljak 27. siječnja. Jaki vjetar j. III. k. sa uzburkanim morem. Vrijeme kišovito. Peru se paluba i rade se drugi obični poslovi. Utorak 28. siječnja. Slabo vrijeme. Jaki vjetar i uzb[urkano] more j. III. k. ne popušta, vidljivost slaba, česti nevremeni sa kišom. - Poslije podne vjetar okrenuo j. IV. k., ali je stanje atmosfere čisto. Brod valja i posrće. (Izvor: Brodski dnevnik za trgovački parobrod Kraljevine SHS upisan u kategoriju duge plovidbe po imenu "Tomislav" /15. VI. 1929. do 18. II. 1930./, Luka pripadnosti Dubrovnik, kap. Visko [Vicko] Šimunković, knj. 2, Državni arhiv Dubrovnik, str. 177-179).

Zahvaljujem se gosparu Nikši Selmaniju, djelatniku Državnog arhiva u Dubrovniku, što mi je 28. siječnja 2010. u spektakularno brzom roku pronašao dnevnik(e) parobroda "Tomislav" (čak njih 13).

U smislu stradavanja "Dakse" zanimljiv je zapis događaja života pomorca (1923. godine i kasnije) uposlenog na ondašnjoj (prvotno Slobodnoj, kasnije Atlantskoj) plovidbi "Ivo Račić", pa tako u članku: Ilija Perušina, Uspomene iz mojeg mladenačkog pomorskog života, *Hrvatska revija*, god. XVII, sv. 1-2 (65-66), (Kolovoz), München, 1967, str. 85-86, stoji: "Na putovanju iz Rotterdama u Cardiff, u blizini otočja (hridina) Scilly, pred ulazom u kanal Sv. Jurja puhao je umjereni jugozapadnjak. Za 'Izvor', to je bio pravi ciklon. Strahovito se ljuľjao i propinjao, te izgubivši moć upravljanja [posljedicom učinka vjetrova i valova odraženog na izloženoj površini praznog broda, te neznatnog djelovanja kormi-

la, prouzrokovano smanjenom brzinom uslijed malo uronjenog i propinjanjem broda konstantnog i potpunog izlaženja vijka], usmjerio se prema hridinama. Ovo je jedna od najtežih nepogoda, osobito kada se brod nalazi u neposrednoj blizini kopna. U takvim slučajevima ništa ne pomaže ni stroj ni kormilo. Da tome doskočimo, morali smo nastojati uroniti dio broda, pretežno onaj krmeni, što je zahtijevalo mnogo vremena. Bilo je po noći, a vjetar nas je zanosio sve bliže hridinama. Dok smo punili krmeno skladište vodom, naš stroj je vozio najjače mogućom snagom natrag, da bi na taj način izbjegli hridine i upali u obližnju, od vjetrova zaštićenu uvalu. Čitavo vrijeme su oko nas plovili engleski čamci za spašavanje, čudeći se, kako to da taj brod, plod njive tehnike, nije u stanju oduprijeti se jednome tako umjerenom vjetru. U skladištu broj 2 se otkinula jedna željezna greda (potpirač), te strahovitom bukom, poput eksplozije bombe, udarila o dno istoga. Na zapovjedničkom mostu se otkinuše čelični konopi kojima je bila pričvršćena lednica, te skupa s njima, mesom, ledom i dijelom ograde, odletjela u more. U kuhinji iz pregrada izletješe lonci i poklopci. Kuhar, da ih spasi, poluobučen je uletio u kuhinju. Ulazeći, i u tmici, upao je u jedan veliki lonac, te skupa s njime letio s jedne na drugu stranu kuhinje bespomoćno zazivajući u pomoć. Umjesto da on spašava lonce, morali smo mi spašavati njega. Malo kasnije, jedva spasismo kormilara da ne uleti u more, kroz onu izgubljenom lednicom otvorenu ogradu. ...

Konačno, i skoro dotičući one hridine, sretno upadosmo u obližnju uvalu, i tu usidreni čekasmo bolje vrijeme. Na 'Izvoru' smo neprekidno živjeli uzbuđenih živaca i u stalnome pokretu, pa bilo radi privezivanja i pričvršćivanja pojedinih predmeta, ili pak, zalijevani valovima mora, vršili nadzor pojedinih mjesta i naprava: osiguranja, klinove, cerade nad zatvorima skladišta, lance i verige kormila, mjerili visinu prodrle vode i drugih, po sigurnost broda važnih predmeta. Radi teškog života na tome brodu, ljudi su se često mijenjali. Obćenito ga se nazivalo školskim brodom, a mi bi iz zavisti govorili drugima: 'Tko nije plovio na 'Izvoru', ne zna što je more'. Pa ipak boravak na tome brodu ostao mi je u najboljoj uspomeni".

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (7. dio)

prof. Filip Ćorlukić, Pula

Na čelo HSS-a došao je dr. Vlatko Maček koji je stalnom borbom za hrvatske interese vrlo brzo izrastao u neospornog vođu hrvatskog naroda. Stanje u Evropi bilo je takvo da se sa sigurnošću očekivao početak novog rata, a nerješavanjem „hrvatskog pitanja“ - kako se to nazivalo - stanje u zemlji bilo je izrazito nestabilno. Pod pritiskom engleske i francuske diplomacije konačno su predsjednik jugoslavenske Vlade Dragiša Cvetković i predsjednik HSS-a (ali i Seljačko-demokratske koalicije) dr. Vlatko Maček 1939. g. **sklopili sporazum o proglašenju Banovine Hrvatske** i formiranju koalicijske vlade u kojoj je Maček postao podpredsjednikom.

Srpski radikali, ali i mnogi drugi političari bili su naglašeno nezadovoljni tim sporazumom, kojega Skupština nikad nije potvrdila.

Hrvati su bili oduševljeni i prema Mačkovim najavama da je to samo početak konačnog rješenja, vjerovali su u konačnu obnovu potpune neovisnosti i to u mnogo širim granicama. Napominjem da je područje Banovine bilo mnogo veće od područja današnje RH. Obuhvaćalo je i šire područje Bosanske Posavine, a **sjeveroistočna je granica dosezala čak do Novog Sada.**

Hitler, koji se tajno pripremao na rat sa Sovjetskim Savezom, uspio je privoliti Jugoslaviju da pristupi Trojnom paktu, ne tražeći od nje da na strani Pakta sudjeluje u bilo kakvim vojnim aktivnostima. 25.03.1941. Cvetković je u Beču potpisao pristupanje Paktu, a nezadovoljni i inače vladavinom kraljevskog namjesnika kneza Pavla, a posebno uspostavom Banovine Hrvatske, **generali su samo dva dana kasnije izvršili državni udar.** Još maloljetnog princa Petra proglasili su tada punoljetnim i proglasili ga kraljem.

Kao podpredsjednik Vlade Maček se skupa s Cvetkovićem silno trudio uvjeriti Nijemce da taj udar ne znači i raskid Pakta, no Hitler je već bio odlučio, pa je nenajavljenim ratom 6.04.1941. napao Jugoslaviju. Odlučio ju je potpuno raskomadati: Sloveniju podijeliti s Talijanima, neke dijelove dati saveznicima Bugarima i Mađarima, Jadransko priobalje Talijanima, Srbiju bi ostavio kao okupiranu državu, a Hrvatsku je nudio Mađarima. Budući da su oni to odbili, **Hitler se složio**

da se uspostavi država na čelu koje bi trebalo biti Maček.

Čim je rat počeo bivši austrougarski pukovnik Slavko Kvaternik je počeo s pripremama za proglašenje neovisnosti. Premda je bio vođa ustaškog pokreta u zemlji, **danima je nagovarao Mačeka da prihvati njemačku ponudu, ali je on to odbijao.** Hrvati u kraljevskoj vojsci nakon izbijanja rata masovno počinju otkazivati poslušnost. Dana 8.04.1941. otvoreno su se pobunili 108. pješadijski puk u Velikom Grđevcu i 40. dopunski puk u Severinu. Uz pomoć **Hrvatske seljačke zaštite** zauzimaju žandarmerijsku postaju u Garešnici, stižu u Bjelovar i pružaju podršku gradonačelniku dr. **Juliju Makancu** koji istoga dana proglašava „Uskrснуće hrvatske države“. U Bjelovar slijedećeg dana stižu i vojnici iz drugih jedinica, što je bio znak očitog raspada jugoslavenske vojske.

Ne mogavši nagovoriti Mačeka, 10.04.1941. pukovnik **Slavko Kvaternik** je u ime Ante Pavelića, **u 16 sati preko Radio Zagreba proglasio uspostavu Nezavisne države Hrvatske (NDH),** a Njemačka je vojska započela ulaziti u grad sat vremena kasnije.

Pavelićevom ustaškom pokretu u inozemstvu **nije bilo dozvoljeno djelovati u Njemačkoj** pa su bili u logoru *Janka pusta* u Mađarskoj i u Italiji s **oko 300 momaka.** Pavelić nije bio fašista, niti je zastupao ni neku drugu političku ideologiju, nego je jednostavno bio revolucionar koji je želio revolucijom ostvariti slobodu Hrvatske. Mussolini ga je povremeno i zatvarao, a tada je odustajanjem Mačeka iskoristio priliku da te ustaše odjene u talijanske vojne odore i da ih skupa s Pavelićem uputi u Hrvatsku. U datim okolnostima Hitler je morao pristati, ali je postavio uvjet da se Pavelić prvo s Mussolinijem mora dogovoriti oko granice.

Na putu prema Zagrebu Pavelić je četiri dana zadržavan u Karlovcu zbog pregovora s talijanskim predstavnikom o modalitetima odnosa, a tek kad su to dogovorili Hrvatska je 15.04.41. bila priznata od strane Italije i Njemačke - ali uz klauzulu da će pitanje razgraničenja biti riješeno naknadno. Međutim, **Mađarska ju je priznala već sutradan nakon proglašenja,** a uskoro i sve saveznice Njemačke i neke neutralne zemlje, uključujući i daleki Tajland.

Bez obzira što to čak i službena hrvatska historiografija osporava, kao i bez obzira kako se novi režim kasnije ponašao, **neosporiva je činjenica da je uspostava NDH bila u skladu s međunarodnim propisima i običajima.** Drugim riječima: **NDH nije bila njemačka vještačka tvorevina, ali Kraljevina SHS - kasnije diktatorski proglašena Jugoslavijom - jest bila francuska vještačka tvorevina.** Također je činjenica da je u tada danim okolnostima **narod s oduševljenjem dočekao uspostavu neovisnosti Hrvatske** - što se također i danas pokušava osporiti. Sve dok se o tomu objektivno ne utvrdi službeno potvrđena povijesna istina (što je već davno trebalo učiniti) o režimu u NDH će se raspravljati, ali da je uspostava te države formalno-pravno legalna, to je jednostavno povijesna istina o kojoj se više ne bi trebalo moći raspravljati.

Međutim, činjenica je da su odmah nakon proglašenja NDH, prije nego što su Njemačka i Italija priznale proglašenje države nezavisnom i prije Pavelićeva dolaska u Zagreb, **podrinski Srbi izvršili strašan pokolj muslimanskog stanovništva na području s lijeve strane Drine.** Bilo je manjih pokolja u drugim krajevima NDH. To ni na koji način nisu mogli biti čini odmazde, jer nije ni moglo biti nekavih „ustaških zločina“ - čime su se kasnije četnici redovito opravdavali. Bilo je i dalje mnogo četničkih zlodjela, a reakcija vlasti je sve do 1942. bila neprimjerno oštra. Tada je u skladu s kanonskim pravom Pravoslavne crkve uspostavljena Hrvatska PC, a pra-

voslavni građani se proglašavaju Hrvatima – što su mnogi prihvatili.

Da bi dobio nužno priznanje NDH od strane Njemačke i Italije, Pavelić je bio prisiljen *Rimskim ugovorom* potpisanim 18.05.1941. prepustiti Italiji sjeverni dio Dalmacije i većinu jadranskih otoka, područje s oko 420.000 stanovnika, etnički gotovo stopostotno hrvatskog življa.

Tada je na snazi još bio Staljinov sporazum s Hitlerom o nenapadanju, pa **komunisti nisu sudjelovali čak ni u manjim diverzijama.** Međutim, već sutradan nakon što je Njemačka 21.06.1941. napala Sovjetski Savez, grupa sisačkih komunista počinje s diverzijama. To je najbolji pokazatelj zašto su se oni **uključili u borbu protiv svoje države.**

Sve do sredine 1942. u NDH praktično nije bilo većih partizanskih postrojbi, pa su se komunisti pridruživali četnicima.

Kninske je četnike od početka dopunski naoružavala talijanska vojska, pa su tako naoružani **27. srpnja 1941. napali mjesto Srb i okolicu,** spalili brojna hrvatska sela i **pobili preko 2.000 hrvatskih seljaka,** što je objavljeno i u hrvatskom tisku. Budući da je u tom ustanku sudjelovalo i nekoliko komunista, taj je ustanak u Titovoj Jugoslaviji bio proglašen „Prvim partizanskim ustankom“.

Na području cijele Jugoslavije partizanski je ustanak najintenzivnije počeo u Srbiji, gdje je na osvojenom teritoriju osnovana t.zv. „Užička republika“. A kad je to završilo katastrofom, partizanske su se brigade povukle prema Bosni. **Osim manjih diverzija, sve do pred kraj rata u Srbiji više nije bilo partizanskih ratnih operacija.** U Makedoniji su manje grupe partizana, t.zv. „šumkara“, počele s manjim akcijama tek 1943. g. **dok je u Sloveniji skoro cijelo vrijeme rata djelovao samo Pohorski partizanski bataljon.** Rat se u velikim razmjerima odvijao samo u NDH i to i s partizanima i s četnicima.

Musolinijeva je talijanska vojska cijelo vrijeme pomagala četnike, nastojeći time što više destabilizirati NDH i na taj način poslije rata prigrabiti još neka područja, Njemačka je uglavnom bila korektan saveznik. Međutim, nametanjem usvajanja zloglasnog „Rasnog zakona“ Njemačka je izazvala odbojnost i mnogih Hrvata prema režimu u NDH.

NI RIJEČ GOVORA VIŠE NE POŠTUJE GRANICE

Ivan Šegedin, Korčula

Poštovani prijatelji,

Danas se svemu čovjek može nadati, s toga me ne čudi ni ponašanje koje ističete u svezi prijetnje našem prijatelju Tomislavu Dragunu.

S obzirom, da se svi pomalo nalazimo u osinjaku vremena i da smo svi dodirljivi, ni riječ govora više ne poštuje granice.

Mržnja sve više i više zauzima prostor u javnosti a posebice ističem kao atribut "medije".

Dakle, izgleda da sloboda medija više ne postoji kao ni "ona za pravicu".

Na temelju istog, izreći ću tj. napisati svoju misao:

"Iz emocija proizlazi ogledalo svijesti i kultura ljudskog uma. Karakter i temperament treba jezični izdah. Svaki čovjek kad mu je teško, udahne Kristovim plućima a kada spozna težinu života, neka odahne bez vrijeđanja i s ljubavlju."

Mislim, da bi ovo trebalo biti načelo Demokracije. Gdje je ona u Hrvatskoj? Zapitajmo se sami.

Na današnji dan gdje "Kristova žrtva" mora biti nama svima pouka i poruka, krajnje je vrijeme da

naučimo ne samo ljubiti sebe već i sve oko nas. Prije nepunih mjesec dana, ukopao sam svoga oca, koji mi je umro na rukama. Nije se libio, kao da je to želio. Umro je bez boračke penzije, statusa Hrvatskog branitelja što i je bio i uz druga odricanja. On je samo bio Petar Šegedin. I znate, nije ponio ništa sa sobom. Sve je ostalo iza njega.

S toga, ako ne već danas u subotu 3. travnja 2010. godine, onda svi zajedno to učinimo sutra, na Uskrs 4. travnja, 2010. godine. Udahnimo Kristovim plućima! Spoznajmo svačiju težinu života, ne sebično samo svoju i odahnimo bez vrijeđanja i s ljubavlju. Ako to nećemo, onda nismo dostojni ni Obitelji, ni Demokracije a ni Republike Hrvatske.

SRETAN VAM USKRS!

PS –

Dragi naš Tomislave, dođi na Korčulu. U rodnoj kući Petra Šegedina ima mjesta za Vas.

Bog Vas sve blagoslovio!

S ljubavlju,

Ivan Šegedin

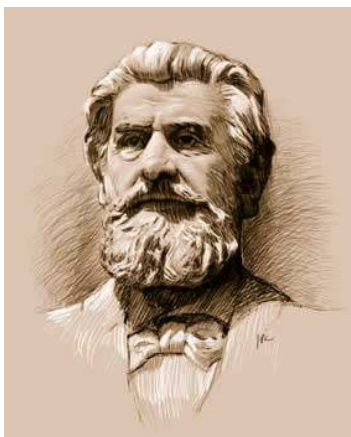
STARČEVIĆ I DESETI TRAVNJA

Mladen Schwartz, Zagreb

Hrvatska braćo i sestre!

Sjećajući se danas Ante Starčevića, mi ga – ni najmanje slučajno, nego posve svjesno i hotimično – želimo dovesti u svezu s današnjim nadnevkom. Ante Starčević nije samo općenito Otac Domovine, nije samo ideolog hrvatskog nacionalizma. Ante Starčević je i prorok Hrvatske Države i ono što je on zamislio u svojoj lucidnoj misli te zacrtao u svojoj čeličnoj volji, to je dovedeno do svojega konkretnog povijesnog ozbiljenja onoga svetog nadnevka Desetotravanjskoga, kada je, nakon 839 godina bezdržavlja i ograničenog suvereniteta u okvirima tuđih carstava i kraljevstava, konačno osvanula suverena i slobodna, samostalna i neovisna Hrvatska Država. Trivijalno je i neumjesno danas joj spočitavati da ni ona nije bila posve suverena. Bila je, bila, u većoj mjeri negoli današnja Erhazija, koja se svojevoljno odriče slobode kako bi nestala u raljama jedne monstruoze superjugoslavije. Ona je pak Nezavisna Država Hrvatska, stjecajem svjetsko-povijesnih prigoda, morala privremeno učiniti stanovite, dobro znane ustupke manje ili više himbenim saveznicima, kako bi prvom povoljnom zgodom povratila ono što joj pripada – dalmatinsku obalu i otoke, ali osvojila i ono što povijesnoj hrvatskoj državi nikada u cijelosti nije pripadalo, bez obzira na većinsko hrvatsko pučanstvo – poluotok Istru.

Naslušali smo se u ova dva desetljeća šepave kvazidržave, pseudodržave na polovici povijesno-etničko-geopolitičkoga hrvatskog prostora, tvorevine koja se već s punim pravom smije nazivati Posthrvatskom – naslušali smo se dakle siti bedastoća o tomu kako je s njezinim osnutkom „stvorena Hrvatska“, pa je dakle Hrvatska, u žargonu judeoameričkoga gospodara svijeta, „mlada nacija“, „mlada demokracija“ i tako dalje i tomu slično do besvijesti i do bljuvanja. Hrvatska je država stvorena prije mnogih i mnogih stoljeća, a Desetoga Travnja ona je konačno obnovljena. Ova današnja, ona nije ni stvorena niti je obnovljena, nego je ubogo političko stvorenje kadro jedino da neslavno propadne.

Zorno to svjedoči i njezin izvanjski habitus bez ikakve časti, ponosa i dostojanstva, njezin smiješni državni grb preslikan iz zvjerinjaka ali pomno sastavljen da ne uključi hrvatsku zemljicu Bosnu (ta što bi gazde rekli!), svjedoči to i njezina osakaćena himna iz koje je izbrisana rijeka Drina, svjedoči i njezina nepodnošljiva, ogavna demokratska rutina u kojoj svi o svemu blebeću, nitko ni o čemu ne odlučuje, i u kojoj opća suglasnost postoji samo oko ciljeva i putova posvemašnje veleizdaje.

Bijedu današnje lažne države Hrvata dojmljivo zrcali i okolnost da ona nema istinskoga dana, blagdana Državnosti. Ono što se takvim ili sličnim želi nazivati, više je puta mijenjano, narodu je nepoznato, i nikomu ne može izmamiti strahopoštovanje, pa nije slučajno da se tih dana zaludeno i zavedeno, duševno i moralno zakržljalo pučanstvo ne osjeća ponukanim izvjesiti na svojim pročeljima sveti nacionalno-državni stijeg. A što će i vješati, s onom životinjskom farmom i demonstrativno nametnutim prvim crvenim poljem u starohrvatskom grbu, kako su ga, u svojoj varijanti unakaženoga grba, isticali i crveni komunisti.

I da se vratim na blagdan, kao alternativni nadnevci novokomponirane hrvatske države navode ni su i ovi datumi: 30. svibnja 1990 (sazivanje obnovljenoga sabora nakon travanjskih višestranačkih izbora); 25. srpnja iste godine (donošenje amandmana na ustav komunističke republike Hrvatske); pa izglasavanje takozvanog Božićnog ustava 22. prosinca iste godine; zatim donošenje ustavnoga zakona po kojoj u Erhaziji vrijede samo njezini zakoni (20. veljače 1991); potom referendum o razdruživanju iz jugookvira (19. svibnja 1991); onda opet neka saborska odluka od 18. lipnja iste godine o razdruživanju (s mogućim ponovnim udruživanjem!); pa još saborska deklaracija od 25. lipnja iste te godine o uspostavi navodno suverene i samostalne RH temeljem referendumskih rezultata; pa još saborsko razvrgavanje državnopravnih sveza s umirućom tvorevinom od 8. listopada 1991; pa još međunarodno priznanje s početkom 15. siječnja 1992; pa još primanje RH u OUN 22. svibnja te godine, itakodalje, sve do 15. siječnja 1998,

kada je, kako se to veli, „reintegrirano“ hrvatsko Podunavlje. Materijala za čitavu kronološku knjigu! Tko bi se tu snašao, u kaosu s kojim je usporediv samo zbiljski kaos današnje hrvatske politike! A Deseti Travnja je samo jedan, jednoznačan, čist, uzvišen i veličanstven!

Za razliku od ove karikature, čijim glavešinama ni u snu ne bi palo na pamet na njegove obljetnice (23. svibnja kada je rođen, te na dan njegove smrti, 28. veljače), posjetiti grob velikana Starčevića te na nj položiti vijenac (dolaze tek pravaške krhotine, u različita vremena, dobro pazeći da se ne susretnu), Nezavisna je Država Hrvatska itekako štovala uspomenu na Oca Domovine. Dan sv. Antuna Padovanskoga, Hrvatsko Antunovo (imendan Antuna Radića te Starčevića i Poglavnika), obilježavano je kao državni blagdan Oružanih snaga. Na taj bi se dan redali časnički mimohodi i počasne straže, slušali bi se Poglavnikovi govori, a Ustaška bi mladež u odorama dolazila na poklonjenje Staromu pred njegov šestinski spomenik pravaša Ivana Rendića.

Današnja pak kukavna Erhazija s naukom, politikom i vizijom Ante Starčevića ima isto toliko sveze, koliko s njim ima sveze propala jugovina, broj jedan ili dva, posve svejedno. Štoviše, dalo bi se temeljem pomnije raščlambe ustvrditi kako ona predstavlja upravo izravnu protimbu svega onoga što je Stari mislio, činio i htio. Dočim Starčević traži svlačenje krinka i raskrinkavanje neprijatelja, današnja je Hrvatska sva sazdana na laži i prijevari, na himbi i tlapnji, na dvoličju i licemjerju, a štetocinama i neprijateljima naziva one koji ukazuju na stvarne neprijatelje. Dok Starčević grmi kako je Hrvatima temeljna nacionalna mana da svakomu nepromišljeno vjeruju

te da namah zaborave neprijateljska zlodjela, današnja Hrvatska opet naivno srlja u zagrljaj novomu, ovoga puta doista apsolutnom, *eunij-skom* gospodaru, a srpska zločinstva odavna je već zaboravila i oprostila i na djelu je, na svima frontama i razinama, novosklepano bratstvo i jedinstvo baš kao nekada. Starčević nas opominje da ne primamo zapovijedi, da ne prosimo milost, da se ne strašimo. A što drugo radi današnja posthrvatska demokratska klika?! Starčević nas poziva da se silom usprotivimo zlu, ovi današnji ga pokorno trpe s osmijehom na licu. Ulaguju se Židovima koje je Stari držao trovačkim čimbenikom što kvari domicilni narod, ulaguju se Srbima koje Stari naziva smećem naroda, podljudi-ma te živinom što samo muče i revu. Dočim zagrebački vlastodršci jedva čekaju potonuti u „zapadnom Balkanu“ i „europskoj uniji“ kao supeslaviji naših dana, Starčević iz svojega XIX stoljeća gromko viče da jugo-sanjari nisu doli za ludnicu i za sjekiru. Konačno, protiv ovih današnjih demokratskih fanatika ide njegova jasna riječ: Puk nije naučen umovati nego samo ćutiti. I iz toga zaključuje da treba raditi za narodno dobro ne pitajući bezumnu svjetinu: kada vidi da je to za nju korisno, lako će se naknadno složiti.

Ante Starčević kliče nam iz povijesnih dubina: Narod koji uvijek traži zaštitnika, nije vrijedan slobode. Tko nije svoj, taj je svačiji, jer o njemu ne ovisi čiji će biti. Dok bude domaćih izdajica, imat ćemo tuđina za gospodara. Stari kliče, nitko ga ne sluša, dapače, radi upravo suprotno. Na djelu je prava pomama za novim zaštitnikom, za novim tuđinskim gospodarom, pred kojim ćemo konačno prestati biti svoji. I to nam spremaju domaći izdajice, koji su samo privjesak stranih gazdiju.

I dok su jugokomunistički ljevičari Starčevića što prešućivali, što pak krivotvorili u duhu vlastita nauka, hrvatska desnica uvijek je Staroga ne samo duboko i iskreno štovala, nego i ispravno razumjela. Poglavnik Ante Pavelić istaknuo je, govoreći pred svojim Ustašama: Ja vam kažem, da nije bilo Ante Starčevića, ne bi bilo danas hrvatske države. Danas, nema Starčevića, nema države. Zato od ovoga, od ove bijede moralne i materijalne, moramo smjesta dalje, što dalje, ako nam je uopće stalo do nacionalnoga opstanka!

Tako nam Svevišnji Bog pomogao! Živjela velika i vječna Hrvatska u svojim granicama, odana samo sebi! Borba se nastavlja – Za Dom Spremni!

BRITANSKA IZPRIKA ZA BLEIBURG

prof. *Marijan Krmpotić*, Zagreb

Veleštovani gospodin

Dr. Tomislav Dragun

Zagreb, Pete Poljanice 7

Molim Vas gospodine doktore objavite tiskom u jednom od idućih brojeva našeg "Glasnika", ovo Pismo za Britansko Ministarstvo vanjskih poslova. Volio bih da to ostane zapisano i za javnost da smo mi rodoljubni Hrvati učinili svoju dužnost što hrvatska Vlada nije. Naime, ja sam o tom pisao Hrvatskom Listu u Zadar, ali oni su se oglušili i nisu htjeli objaviti. Neka barem ostane zapisano za iduća pokoljenja u jednom od naših hrvatskih glasila. Hvala! Uz dužno štovanje, Vama i Vašima želim sretan i blagoslovljen za naš hrvatski Uzkrš!

Prof. Marijan Krmpotić

Zagreb, Ulica grada Vukovara 239.a
24. ožujka 2010.

MI SMO TO UČINILI!

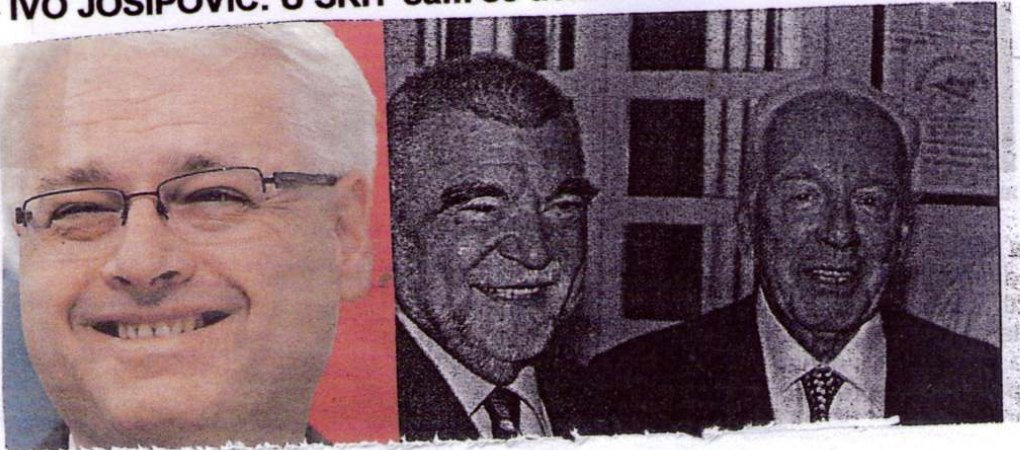
U Hrvatskom listu od 25.2. 2010. u podlistku PISMA objavljen je dopis g. Mirka Kovačića iz Zagreba: "*Hoće li se Britanci ikad izpričati Hrvatima za bleiburšku tragediju?*" Na nj sam odgovorio iskustvenom činjenicom da mislim da neće! Jerbo, čim je gospodin Srećko Pšeničnik, predsjednik HOP-a, premjestio uredništvo mjesečnika a H O P - a "*Nezavisna Država Hrvatska*" iz Toronta u Zagreb, mi smo odmah objavili pozivni obrazac Glav-

nog odbora Ujedinjenih Kanadskih Hrvata s pismom za Britansko Ministarstvo vanjskih poslova. U njem smo pozvali sve Hrvate diljem svijeta da ga potpišu i pošalju na naslov britanskog ministra vanjskih poslova. U tom Pismu smo tražili da se britanska Vlada službeno izpriča Hrvatima izručenje razoružane Hrvatske vojske i civila na Bleiburškom polju srbskokomunističkim Armijama u svibnju 1945. To se vidi i iz priloženog primjerka.

Taj prosvjedni obrazac za Bitanskog ministra razaslali smo, također, na stotinjak naslova diljem svijeta onim Hrvatima koji nisu predplaćeni na naš mjesečnik. Nu, sudeći po riječima g. Mirka Kovačića hrvatska široka javnost i ne zna za to "*Pismo britanskom ministru vanjskih poslova*" od prije dvadesetak godina, pa ga, molim Vas, objavite tiskom, neka ostane javno zabilježeno za poviest britansko-hrvatskih odnosa. Za sve one koji će danas-sutra proučavati poviest britansko-hrvatskih odnosa. Neka se zna! Mi učinismo ono što je trebala službeno učiniti hrvatska Vlada.

Dakako, povratne informacije nismo dobili. Perfidni Albion oglušil se na našu molbu, jerbo kako poslije spoznasmo, bleiburški je pokolj Hrvata učinjen po scenariju koji je JBTito uglavio s Englezima.

IVO JOSIPOVIĆ: U SKH sam se učlanio 1980.

"Nikome nikada nisam pisao karakteristiku,

a kad bih to danas morao, za Račana bih napisao:

Od komunista su gori samo bivši komunisti."

- Stipe Šuvar, predsjednik Socijalističke radničke partije Hrvatske u Slobodnoj Dalmaciji 6.10.2001.

SKIN balasta prošlost

Marijan Krmpotić, bivši član uredništva Nezavisne Države Hrvatske

P.S.

U privitku: Pismo za Britansko Ministarstvo vanjskih poslova.

PISMO BRITANSKOM MINISTRU VANJSKIH POSLOVA

Glavni Odbor Ujedinjenih Kanadskih Hrvata poslao je širom svijeta na sve pripadne organizacije HOP-a kao i na brojne pojedince i ostale hrvatske udruge dolje napisan tekst, s kojim se traži da se Britanska vlada službeno izpriča Hrvatskoj za protuzakonito izručenje hrvatske vojske i civila na Bleiburžkom Polju u svibnju 1945.. kad je rat u Europi već praktički prestao, čime je prouzročen nečuveni genocid hrvatskog naroda od ondašnjih britanskih ratnih saveznika - srbojugoslavenskih partizana. Umoljavamo naše čitatelje da prepišu ili učine fotokopiju doljnog teksta, da ga potpišu s punim imenom i svojim naslovom (adresom) te ga upute poštom na naslov Britanskog ministra vanjskih poslova R.H.

Ako stigne tisuće ovakovih pisama, sigurni smo da će ovo pitanje, koje bi već davno morala pokrenuti naša Vlada u Zagrebu, moglo bi doći do jedne pozitivne reakcije Britanske Vlade.

Nemojte Čekati i odgađati: učinite to odmah. Bar ovo malo vremena možemo žrtvovati **za** naše Bleiburške junake i mučenike.

Rt.Hon.

Foreign Office, Whitehall

KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (7. dio)

dr. Atif Hadžikadić, "Novi behar", br. 5, Sarajevo, 15. veljače 1945.

23. Često se govori: *obšti, obština, uobšte, saobštenje, saobštiti* i slične rieči sa starim slavenskim oblikom. Ovakvi oblici pozajmljeni su davno iz jezika pravoslavne crkve te su se odomaćili u književnom jeziku kod Srba, a odatle prešli i u narodni jezik pravoslavaca. Za ove staroslavenske oblike imamo čiste narodne rieči: *obći, obćina, uobće, saobćiti*, i t. d., koji su vrlo stari, te su već u trinaestom vijeku zaobilježeni u hrvatskim spomenicima. Kako se vidi, *obšti* ide iz pravoslavne crkve u književnost, a iz književnosti u srbski narod, pa se danas počeo širiti i kod Hrvata i kvariti hrvatski jezik. Stoga je opravdano goniti iz hrvatskoga jezika ove jezične nakaze, kad imamo svoje domaće rieči za te iste pojmove, a pogotovo kad glasovnim zakonima hrvatskoga jezika odgovara bolje: *obći, obćina, saobćiti*, i t. d. Zbog toga ih treba sasvim odo-maćiti u hrvatskome jeziku, a izbaciti one crkvene ostatke te u takvim primjerima govoriti *ć* mjesto *št*. Kad ne govorimo: *obušta* (mjesto *obuća*), *nošt* (mjesto *noć*), *sviešta* (mjesto *svieća*), *kušta* (mjesto *kuća*), šta će nam onda *obšti* i *obština*?

24. Kad se kaže: *obljubljena* osoba, ne znači to omiljena osoba, kao što se želi reći, nego to upravo znači uvre-

du za dotičnu osobu. U našoj narodnoj pjesmi najveća je prietnja protivnika junaku, ako mu zaprijeti, da će mu obljubiti vjernu ljubiu, jer se za obljubu gubi glava. U narodnoj se pjesmi veli: Sramota je oblubit djevojku, obljubiti pa je ostaviti. Stoga se pravim narodnim jezikom kaže: on je omilio svome narodu ili on je omiljen u svom narodu, a nikada on je obljubljen.

25. Od glagola *jahati* sadašnje vrijeme, pravilno glasi: *jašem*, a prilog sadašnjeg vremena: *jašući*. Prema tome oblici: *jašiti, jašim, jašeći* ne idu u književni jezik. Stoga treba reći: *jaše*, ili *jašući* na konju, a odbacili nek-njiževne oblike: *jašim* i *jašeći* na konju.

26. Izraz: *pridržavati* se zakona nije u duhu hrvatskoga narodnoga jezika; bolje je reći: držati se zakona. Sam prosti glagol *držati* se znači trajnu radnju, pa je nepotrebno i nepravilno praviti od svršenoga glagola *pridržati* na vještački način trajni glagol *pridržavati*, koji se ne čuje u narodu, pa ga treba izbaciti iz književnoga jezika, da nam ne kvari

jezik.

27. Glagol *podrazumjeti* (na pr. šta se podnazumijeva pod tim?) robski je prievod njemačkog izraza, te kao ružna i nenarodna kovanica ne spada u književni jezik. Ovaj je glagol uobće suvišan, jer se u dobrom narodnom govoru prostim glagolom *razumjeti* isto i to još bolje dade reći, kao na pr.: šta se razumije pod tim, a ne: šta se podrazumijeva pod tim?

28. Rieč *razmimoilaženje* je rđava i narodu nepoznata kovanica, koja se uvukla u hrvatski jezik te ga kvari i nagrđuje. Nema uobće u hrvatskom jeziku ni jedne rieči, gdje bi bio ovakav red predmetaka (prefiksa) *razmimo*. U ovoj rieči drugi priedlog (mimo) sasvim je suvišan, pogotovo kad prvi predmetak (raz) daje rieči podpuno značenje. (Tako bi ostalo razilaženje i razzići se.)

Priedlog *raz* dovoljno sam kazuje, da se nešto razilazi na više strana, kao na pr.: razbjeći se, razbiti, razdieliti i t. d.

Priedlog *mimo* nepotreban je, a i riedak među složenicama, jer je poznata jedina jedina složenica s tim priedlogom (mimohodac) i dva glagola (mimoići i mimoilažiti). Stoga treba goniti ovu nagrdu iz hrvatskoga jezika i uzimati liepu narodnu rieč: neslaganje ili razilaženje.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (14. dio)

Ulomci iz knjige - **Ivo Omrčanin**: "Hrvatska 1941.", 1., 1989.

Tako je Kvaternik iskazivao sebi tom prilikom. O gorkom svršetku on u istom boljševičkom zatvoru 8. ožujka, 1947., iskazuje:

"Kada ste vi bili zarobljeni od Amerikanaca i u kojim logorima ste se tada nalazili?"

Amerikanci su me uhapsili 12. jula 1945. god. i odveli u zatvor Zemaljskog suda za Salzburg. Nakon šest tjedana sam bio preveden u koncentracioni logor kraj Salzburga, no u međuvremenu sam bio zatvoren u istražnom zatvoru kod Amerikanaca u mestu Gmundu. Na moje pitanje zašto sam ja optužen istražitelj mi je pokazao jedan veliki štos akata koje da je proučio, ali da je došao do zaključka da ne zna zašto sam optužen i da se iz spisa ne vidi nikakva krivica. Bio sam detaljno saslušan, a pisao sam jednu opširnu izjavu, tj. odgovarao sam na pitanja koja su mi postavljena. Interesovali su se o vladi NDH, o Paveliću, o židovskim progonima, o srpskom problemu i o ustašama. Naime, oni su sve to imali već ispisano, a mene su pitali da vide da li ću istinu govoriti. O tome da me jugoslovenske vlasti traže da budem izručen nije mi nikada ništa rečeno, a niti onoga dana kada sam izručen, tj. 9.IX.1946. godine. Automobilom sam toga dana bio prevezen u jednu kancelariju predstavnika Jugoslavije.

Da li imate neku žalbu u vezi postupka prema vama u zatvoru i prilikom istrage?

Što se tiče postupka Amerikanaca prema meni detaljno sam opisao u mojoj izjavi, a ukratko mogu navesti da se postupak u ovom zat-

voru ni u kom slučaju ne može uporediti sa postupkom Amerikanaca. Naime, tamo je bilo svega, gladi, ćuškanja itd. tako da je čovek izgubio osećaj da je čovek. Naprotiv, postupak ovde kod istrage je bio korektan."

Evo kako je stari vojskovođa razumio da je u boljševičkim pandama i govorio onako kako govori svaki miš u zagrljaju mačke spremne da ga proždere.

Svi smo čuli o mučenjima koja su Hrvati pretrpjeli u američkim zatvorima. U tome koncentracionom logoru kraj Salzburga u kojem je bio vojskovođa bilo je oko 50 drugih Hrvata. Izgleda da su svi Hrvati, koje su Amerikanci izručili jugoboljševicima bili strpani u taj logor odakle su bili izručeni. Teško je razumjeti da se ne može ući u trag bilo kakvim američkim poveljama u njihovim pismohranama u kojima se piše o tome logoru o Hrvatima, koje su pohapsili i onda o onima, koje su izručili a osobito o procesu, koji su ustrojili u tu svrhu. U tim američkim pismohranama osobito se ne može ući u trag u proces kako su stvorene odluke na najvišem državnom stupnju i onda sve na niže do izručivanja. Od mučenja samo da spomenem da su Amerikanci, poamerikančeni Srblje pod imenom major Todorović ili Milovanović mučili pukovnika Icu Kirina tako da su mu palili živome jaja.

Jadni stari hrvatski aristokrat je mnogo propatio u raznim kazamatima četnika i boljševika pa se znao šćućuriti da svoje mučitelje još više ne razdraži. Svima su poznata mučenja a neki su ih Hrvati opisali u svojim knjigama, koje su književnost te spadaju u najkoris-

Slavko Kvaternik

niju književnost. Znamo kako su dočekali na vratima kazamata literatu Jakova Gotovca kada je ulazio u svoj inferno: "P.m., ne ćeš živ odavle izaći". O sebi i svojim patnjama je vojskovođa ostavio svoje uspomene, koje je objavio HRVATSKI KALENDAR u Chicagu, 1950.

Povjesni poziv Slavka Kvaternika je nastupio onog časa kada je Vladimir Maček izjavio da otklanja svaku raspravu o nezavisnoj Velikoj Hrvatskoj i da ostaje pri trojnom ugovoru, kako je to bio izjavio Walteru Malletke. Malletke je time završio svoje poslanje u Zagrebu a time je onda počeo pokret koji je doveo do 10. travnja a koji je vodio Kvaternik. U isto vrijeme kada i Malletke stigao je u Zagreb Edmund Veessenmayer/ koji je u početku gledao razvoj poslanstva Malletkea. Njegovo poslanstvo je bilo da u ime von Ribbentropa ustroji osnivanje hrvatske države pa se on odmah i stavio na taj posao. To je sve postalo mnogo jasnije i otvorenije poslije odgovora Dr. Mačeka. Tako je izgledalo kao da dva Nijemca skaču jedan drugome za vrat u utakmici, koji će postići uspjeh. Kad je Veessenmayer vidio da od Malletkeove pogače ne će biti hljeba on se požurio do Kvaternika.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (20. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Od jutra 12. svibnja započinje prijevoz prema Dravogradu, kamo rukovodstvo 51. divizije stiže isti dan. U noći 12./13. svibnja na prostor Dravograda stiže i 12. proleterska brigada, te se tako zatvara čvrst obruč u sjeverozapadnom dijelu Jugoslavije.¹ Prema svemu, ne čudi Titova depeša namijenjena I. i III. JA od 13. svibnja u kojoj stoji: **"Zamjeram vam što ste usporili gonjenje i protjerivanje neprijatelja ka sjeverozapadu. Gro njemačkih i kvislinških snaga prelazi granicu i predaje se Englezima. Naređujem da hitno presiječete sve veze prema Austriji i ne dozvolite da se neprijateljske snage izvuku (...)"**.² Štabu III. JA je naređeno "Prvo, hitno presijecite sve veze za Austriju i spriječite povlačenje njemačkih i kvislinških trupa. Pomozite Slovencima u razoružavanju Nijemaca."³ Iste podatke prenosi i Kosta Nađ, kojem je maršal J. Broz Tito u telefonskom razgovoru rekao "neprijatelj se ipak izvlači. To ne smiješ dopustiti. (...)"⁴ Nađ u sjećanjima navodi: "Trebalo je žuriti. Zločinci ni po koju cenu ne sme da pobjegnu nekažnjeni!"⁵

Većina kolona kreće se u smjeru Slovenjgradeca i Dravograda. Od Slovenjgradeca do Dravograda svega je 12 kilometara i to cestom uz rječicu Mislinju, a od Dravograda do granice svega 4 kilometra, odnosno sveukupno 10 kilometara od Dravograda do Lavamünda (Labot), prvog mjesta iza austrijske granice. Zbog sve jačeg okruženja zbjege, zakrčenosti putova i uskih prilaznica, kolona prema Slovenjgradecu sporo je napredovala. Slikovito ovaj dio puta opisuje Branimir Vidmar, koji našavši se na raskrižju triju cesta navodi "ravno naprijed vodila je cesta prema Šoštanju i Dravogradu, na lijevo prema Zidanom Mostu i Ljubljani, a desno također prema Dravogradu, ali preko sela Vitanje i Slovenjgradec. Ova posljednja bila je uža od ostalih."⁶ Krećući se tjesnacem, Crljen navodi: **"Pred nama se cestom i poljem uz cestu ispružila čitava kozjačka divizija (u sklopu njemačke vojske). Pred njom su se, prema sabranim obavijestima, nalazile druge njemačke jedinice, koje su čekale, da se kod Dravograda predađu i budu razoružane."**

Bez ikakva suda i dokaza

Ljudski zid, u koji smo udarili, bio je neprobojan, zbog svoje dubine i kompaktnosti, te nije moglo biti govora o napredovanju, ni milom ni silom."⁷ Gužvu na ovom dijelu puta opisuju i Jure Zovko⁸, stoga ne čudi da se i Josip Aleksić prisjeća teškog napredovanje prema Slovenjgradecu (11. do 13. svibnja)⁹. Koncentriranjem partizanskih snaga dolazi do sukoba, te Nikola Mandić opisuje da je zaštitnica odvojena od glavne kolone. Nadalje, prisjeća se kako je uslijedila dvosatna borba, nakon čega je kolona nastavila dalje¹⁰. Prema Ljerkiću, upravo ta isprekidanost kolone pogodovala je napadima partizanskih jedinica, koje su kod Hude Luknje presjekle kolonu. Oko ceste ležale su "lješine hrvatskih vojnika i nešto njemačkih, civila, žena i djece, te konja i životinja."¹¹ Petar Brajović opisujući gužvu kroz Mislinjsku dolinu navodi kako je 12. svibnja na prostoru Gornjeg Doliča i Hude Luknje došlo do oštih sukoba s jedinicama 17. divizije. Nakon što su "ustaše odbile predaju", borbe su nastavljene i 13. svibnja, kada je došlo do protunapada snaga NDH, te su jedinice JA privremeno napustile Turjak i Tolski Vrh.

¹ P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 434.; Vidjeti i: M. BASTA, Rat je završio 7 dana kasnije, 324.-325.

² Zbornik dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu jugoslavenskih naroda, tom II, knj. 15, (Beograd 1962.), dok. br. 293.

³ Isto, dok. br. 295.; Vidjeti i: K. NAĐ, Pobjeda, 200.

⁴ K. NAĐ, Pobjeda, 200.

⁵ Isto, 191.; J. POPOVIĆ, Druže Tito rat je završen 15. maja 16.00 na Dravi, 193.-211.

⁶ A. VOJINOVIĆ, "Tragično finale rata", u: Otvoreni dossier: Bleiburg, 73.

⁷ D. CRLJEN, "Bleiburg", Hrvatska revija, 270.

⁸ Jure ZOVKO, Križni put i dvadeset godina robije (Zagreb 1997.), 17.-26.

⁹ J. ALEKSIĆ, "Vojnički aspekti hrvatskog povlačenja u svibnju 1945.", u: Na prekretnici, 42.

¹⁰ N. PAVELIĆ, "Tragom krvi i užasa", u: Bleiburg: uzroci i posljedice, 193.

¹¹ A. LJERKIĆ, "Od Ivan planine do Bleiburga", 68.-69.; Vidjeti i: J. I. PRČELA, D. ŽIVIĆ, Hrvatski holokaust, 290.; Vuk STEEB, "Bleiburška tragedija", u: Od Bleiburga do naših dana, 269.-277.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (39. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 70

(44) USTIJU. Gotovo svaki dan nailazimo u novinskim člancima na oblik *ustiju* a kadkada i na oblik *vratiju*, (kao drugi padež množine zbirnih imenica *usta* i *vrata*). Iako neki naši stariji pisci (na pr. Jurković) upotrebljavaju oblik *ustiju*, u današnjem hrvatskom književnom jeziku pravilan je samo oblik *usta*, za koji nalazimo obilno potvrde i u narodnom pjesništvu ("Pjesma ide od usta do usta"). - Nepravilan je oblik *vratiju*, pa prema tome treba svagda pisati i govoriti iza vrata, ispred vrata, a ne *iza vratiju*, *ispred vratiju*.

JEZIČNI SAVJET br. 71

(45) NEUSPJELO. "Na Krimu je *neuspjelo* više neprijateljskih navala". – "Pred Petrogradom *neuspjeli* su ponovni sovjetski pokušaji ispada". - Mi nemamo složenice *neuspjeti* (kao u njemačkom *misslingen* ili francuskom *echouer*), pa prema tome su i spomenute rečenice jezično pogrešne. Oblici *neuspjelo*, *neuspjela* i t. d. mogu se u našem jeziku upotrebljavati samo kao *čisti pridjevi* i to atributivno (na pr. "napisao je nekoliko neuspjelih pjesama"), a nipošto kao glagolski pridjevi u složenim vremenima. Gornje rečenice mogle su pravilno glasiti ovako: "Na Krimu je bilo više neuspjelih (bezuspješnih) neprijateljskih navala". – "Pred

Petrogradom nisu uspjeli ponovni sovjetski pokušaji ispada" ili "Pred Petrogradom su ponovni sovjetski pokušaji ispada ostali bez uspjeha".

JEZIČNI SAVJET br. 72

"MNOGO SE PISALO ... GLAGOL ..." U jednom članku, koji je odobrio Hrvatski državni ured za jezik, bila je rečenica "U hrvatskoj književnoj prošlosti mnogo se *pisao* u onom značenju, koje nam ovdje treba, glagol očitovati". U novinama, koje su članak tiskale, glasila je ta rečenica: "U hrvatskoj književnoj prošlosti mnogo se *pisalo* u onom značenju, koje nam ovdje treba, glagol očitovati". Ta mala pogreška slagara ili ispravljачa - koja tiskarski znači samo dodavanje jednog jedinog slova - poučna je kao primjer jedne loše navike, koja se kod nas prilično duboko uvriježila u jeziku novina i ureda. Ta je loša navika upotreba akuzativa mjesto nominativa uz bezlično izrečene prijelazne glagole. Svaki čas čitamo i čujemo ovakve rečenice: "U to se vrijeme mnogo nosilo *crne šešire*". – "Predlažem, da se osnuje *novu organizaciju*". – "Može se prikazati *glavne i najvažnije podatke*". - Pravila hrvatske sintakse traže u ovakovim slučajevima, da se objekt prijelaznog glagola, koji ga pasivno izrečen nosi (*može se*, *mora se*, i si.), složi u broju, rodu i padežu s objektom u nominativu. Prema tome spomenute rečenice pravilno moraju glasiti: "U to *su se* vrijeme mnogo *nosili crni šeširi*". – "Predlažem, da se osnuje *nova tajna organizacija*". – "Mogu se prikazati *glavni i najvažniji podatci*".

VLASTITA IMENA (42. nastavak)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

gornja Bosna (dio pokrajine)

gornja Ilica (dio ulice)

novo Sarajevo (današnje, buduće, za razliku od starog, nekadašnjeg)

malo Novo Selo (Novo Selo (ime sela u kot. = ime sela, *malo* — atribut)

krvavi most (okrvavljen most, na pr. poslije neke prometne nesreće) u Zagrebu)

Gornja Austrija (zemlja)

Gornje Prekrižje (ulica)

Novo Sarajevo (predgrađe)

Malo Novo Selo Hrvatska Mitrovica

Krvavi Most (ime ulice u Zagrebu)

Prolaz Krvavi Most

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (16. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Prvi put navališe krajiške čete mjeseca srpnja u Krbavu, gdje se Turci silno preplaše i na prvi juriš grad Bunić predadu. Grad bude razoren, a uhvaćene Turke odpratiše dalje u Tursku kapetani Oršić i Vojnović. Sela na okolo naši opustošise te se vojska vrati slavodobitno sa osvojenim topom i tri mužara u Karlovac. Drugi pohod bio je namijenjen Lici, a čete se prikupe polovicom mjeseca rujna od Karlovca i Senja pod tadašnji čvrsti grad Grebenar. Ne mogav ga bez težkih topova na brzu ruku osvojiti, odluču vojskovođe, da grad upale te sprema zato iz okolice silu svakojaka goriva: drvla i slame. Kapetan Oršić, koji je obsjedaњem ravnao, vazda je u prvim redovima stajao, pa da druge potakne, sam bi gorivo pred grad snašao. Turci bjehu iz grada izpali, da napadače odtisnu; ali ih Oršić razbije, posieče njihova zastavnika i otme mu zastavu. U očajnosti pred očitom smrću spuste Turci nekoliko žena i djece na konopih niz zidine, a oni, što ostaše u gradu, jadno izgorješe.

Obližnji Budak, zavičaj glasovitih plemića Budačkih kod Karlovca, bio je tada znamenit grad. Položaj Budaka bio je posve prikladan za obranu. Grad je sazidan na strmoj litici, a obtječe ga s jedne strane Lika, dok mu je druga strana bila pojačana palisadama i zidovi, a više ovih podizali se visoki čardaci. Čim se naša vojska gradu primakla, uništiše Turci u okolini grada kuće i usjeve te se sakriše za čvrste gradske zidine, kojim hrvatska vojska nađiti ne mogaše. Pred Budakom dočeka naše 500 konjanika i 300 pješaka turskih. Ove razbije kapetan Vojnović iza žestoka boja te usmrtilo 250, mnogo ih pohvata, te izruči generalu

7 otetih zastava i 70 turskih glava. Budak bude zbog srčane tadanje obrane prozvan malim Budimom, koji je u to doba jošter prkosio velikoj vojsci sdruženih kršćana.

I oko Široke Kule ovom je prigodom osvojeno i poplijenjeno nekoliko manjih gradića i dvorova turskih aga.

Pošto tada, kako već rekosmo, ne bijaše nakana kršćanske vojske, da osvoji i posjedne zemlju, to se vojvode okaniše na toj vojni daljnega obsjedanja gradova, zadovoljiv se jedino uništavanjem sela i usjeva u okolini. Pod Novim popališe naši 400 kuća, a odatle krenuše na Ribnik, najugledniju tada tvrđu ličku. U njoj je bilo mnogo topova, koje Turci naperiše na naše, ali slabo gadjahu. Ribnik bude osvojen i oko njega devet manjih kula razoreno. Na 17. rujna god. 1685. krene vojska na desnu ruku, mimo grada Vrebca, koji je već prije toga Stojan Janković bio porušio. Kad vojska stigne pod tvrđu na brdu osovljeni Bilaj, podigoše u njem Turci veliku graju, sazivajući u pomoć svetca Muhameda. Bilajci su čvrsto držali, da im je posljednji čas udario. Kršćanska vojska ne zabavi se ipak pod Bilajem, već ode dalje pod Novi. Turci stanu iz grada vatru sipati na naše, a kad im naši vatru uzvrate, za malo te se nije grad upalio. General Herberstein vrati se na 21. rujna natrag u Karlovac sa silnim i bogatim plienom, pa odvede sobom i stotinu Vlaških obitelji. Ovoga je puta u Lici na veliku štetu pokrajine, što kasnije i naši ne mogoše dosta prežaliti, spaljeno 1.000 kuća, uništeni su i razoreni mnogi dvorovi aga i spahija, te je zaplijenjeno više od 4.000 komada stoke. Naši su čvrsto držali, da je Lika ovom vojnom tako opustošena, da se više nikad oporaviti ne će. Kapetana baruna Oršića, koji se je od krajiških zapovjednika za te vojne najviše odlikovao, pošlje Herberstein kralju Leopoldu, da ga izvesti o pobjedi i da mu izruči šest otetih turskih stiegova.

General se nadao, da će moći na proljeće g. 1686. konačno Liku predobiti, ali je vojna odgodjena, pošto su međjutim hrvatski krajišnici morali vojevati u Slavoniji, a Herberstein kao vitez reda sv. Ivana Jeruzolimskoga bio je pošao u turski rat na Maltu, pa je na svojem povratku pomogao također Mlečanom kod otimanja Herceg-Novoga u Dalmaciji.

Široka Kula

BAZALO (36. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

On je rođen drugačiji neg su drugi seoski mladići i na tom se ne da ništa promieniti, al je on i pаметan i mudar i veoma, oprezan, kad hoće, pa je bio dužan, da i sad postupa opreznije prema svojoj kući i ognjištu u prvom redu, zatim sa isto tolikom oprežnošću i odgovornošću prema djevojci i njezinu ognjištu, a najzad i prema cielom puku, u kom živi, i koji ima pravo, da zahtieva, da njegovi članovi ne čine ni gluposti ni prostote, koje vape u nebo za osvetom.

To je Matiju najteže peklo i boljelo, pa je jedva sustezala suze, a sustezala ih je samo, da baš ona ne izazivlje još veće uzbune i zbrke, neg je već i tako nastala. Uхватила je nevjestu nasamu, pa joj je šaptom govorila:

- Ništa se ti, rano moja, ne poidaj. Est un i čudan i --- Tako, budi Bog s nami, nikad ga ne moreš ujititi ni za ruku ni za nogu, al je jope pravi čovik i poštena duša --- I tako --- ne boj se ti ništa.

Mlada je samo šutjela i brisala suze, koje su joj same curile niz obraze.

- A moraš znati, da ti je svako mužko izpalo vragu iz torbe - nastavljala je Matija, samo da održi i sebe i nevjestu na visini. Nikad mu se smi sasvim virovati ka ni čudljivu paripčetu. A moj Ivan i est svojom pameti, Bogu mome vala, mimo ostali ljudi i naroda. Pаметan, čemu kraja nije. Što un ednom čuje, to j' njegovo za sve vike vikova, a što ednom vidi, to više ne zaboravlja. I ti si čula, što se o njem pripovida. E l' nu, da si čula? - Pitala je samo, da je izazove, da progovori.

Djevojka je samo kimnula glavom i zaslanom obri-sala oči i usta. Nije se usudila progovoriti, jer je znala, da bi briznula u plač.

Među gostima je vladala vazda velika galama i veselje, al je ipak, bilo nekako drugačije neg bi moralo biti i neg bi bilo, da je mladoženja među njima. Razaslali su poruke na sve strane i polako do-

Karlo Posavec: Trnovac pod Velebitom

bivali odgovore, da ga nije nitko nigdje vidio. Nije prešao preko Alana u Dalmaciju, nije prošao kroz Ričice prema Gračacu, nije prošao kroz Raduč prema Gospiću, nije dolazio u Lovinac nit je kroza nj prošao prema Udbini - ukratko, stigoše posve nični glasovi sa sve četiri strane.

Nešto prije mraka odluče Peršići, da će kući i da će povesti djevojku. Nastalo je natezanje, graja i pravdanje da se je čulo od neba i Bog sam zna, kako bi bilo svršilo, da sama Kaja nije roditeljima glasno, jasno i najodrešitije rekla, da ona ne ide iz svoje kuće i od svog ognjišta. Kad su to čuli iz njezinih usta, lecnuli su se, časak se je Viduka zamislije, a onda rekao skoro plačnim glasom:

- Prava si moja ćer, kad tako divaniš!

Posjedali su u kola, u kojima su se sinoć dovezli, i smjesta potjerali u skoku kao da se utrkuju. I konji su bili svatovski razpoloženi, jer su svatovski hranjeni i zobljeni, pa se nisu začudili ludoj brzini, kojom su potjerani, već skakali stupačke kao da se radi o glavi. Još je na razstanku, tren prije polazka, dobacio Perjas prijašinu Viduki:

- I ne ljuti se prijašine! Ne će biti ni zla ni sramote, ja tebi velim! Est un na svoje brdo tkan, al zna, što j' obraz!

Peršić je samo slegnuo ramenima, pogledao ga, a onda puhnuo kroz brkove kao iz oblaka:

- A nu! U Božije ruke!

DRUGI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (3. dio)

islamskamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

Bez obzira na tu historijsku realnost, pokolj i progon Bošnjaka iz Crne Gore u epskoj tradiciji je prikazan kao junački i etički čin, a generacije i generacije Srba i Crnogoraca će svoj stav prema Bošnjacima oblikovati prema predanjima o ovom događaju. Kompletan ovaj gnusni i nečovječni događaj, **ovaj zločin i progon Bošnjaka ovjekovječen je u epskom spjevu „Gorski vijenac“**, koji je napisao još jedan vladika crnogorski Petar Petrović Njegoš. Od njegovog prvog objavljivanja u Beču, početkom 1847. godine, taj je epsko-dramski spjev postao **kultnom knjigom genocidnog progona Bošnjaka samo zato što**

su muslimani. Kao **sastavni dio priče o velikosrpskom projektu, kojem je jedan od glavnih ciljeva istrebljenje Bošnjaka**, ova knjiga će se spominjati mnogo puta u kasnijim tekstovima. Ovaj događaj je početak srpsko-crnogorskih genocida nad Bošnjacima muslimanima, koji će se ponavljati, sve do zadnjeg genocida u kojem su pobijene i raseljene stotine hiljada Bošnjaka, a preostalo bošnjačko stanovništvo zbijeno na oko 1/3 teritorija BiH i na Sandžaku.

ISTRAGA POTURICA II – GORSKI VIJENAC

Kada se govori o genocidu nad Bošnjacima muslimanima jedina knjiga se uvijek mora spomenuti. **Dugo vremena ova knjiga imala je ključno mjesto u bosanskim srednjim školama**, iako govori o pokolju nad nedužnim stanovništvom, neljudskosti, najnižima animalnim porivima, iako veliča zločin i genocid. U svakoj drugoj normalnoj zemlji, drugom sistemu i među normalnim narodom ovo (ne) djelo bilo bi označeno kao ksenofobično, genocidno, kao govor mržnje i kao takvo bilo bi odbačeno i prezre-

no. Međutim, pošto se ovdje ne radi o normalnim zemljama i

narodima, a pošto je i sam zločin izvršen nad muslimanima, ovo djelo će se godinama tretirati kako remek djelo epske književnosti. Naravno, radi se o djelu „Gorski vijenac“, epu u kojem je opisan pokolj nad muslimanima Bošnjacima u Crnoj Gori, u tzv. „istrazi poturica“, o čemu smo prethodno pisali. Pošto će se o ovoj knjizi kasnije još pisati, ovom prilikom ću navesti samo nekoliko dijelova iz ovog velikosrpskog (ne) djela, bez komentara, koji zaista nije potreban.

Upućujući poruku Crnogorcima koji su prešli na islam, kaže Njegoš:

"Na tron sjediš nepravo uzeti, ponosiš se skiptrom krvavijem; huliš Boga sa svetog oltara, munar dubi na krst razdrobljeni!"

O pravu na drugačije mišljenje, Njegoš govori preko jednog simbola, a

to je učenje ezana, te kaže:

"Združio se Turčin s Crnogorcem,

odža riče na ravno Cetinje"

a sugerira i rješenje tog pitanja, ustvrdivši:

"...Udri vruga ne ostav' mu traga..."

I nastavlja:

"...Ne bojim se od vražjega koluta,

Neka ga je ka na gori lista, no se bojim od zla domaćega.

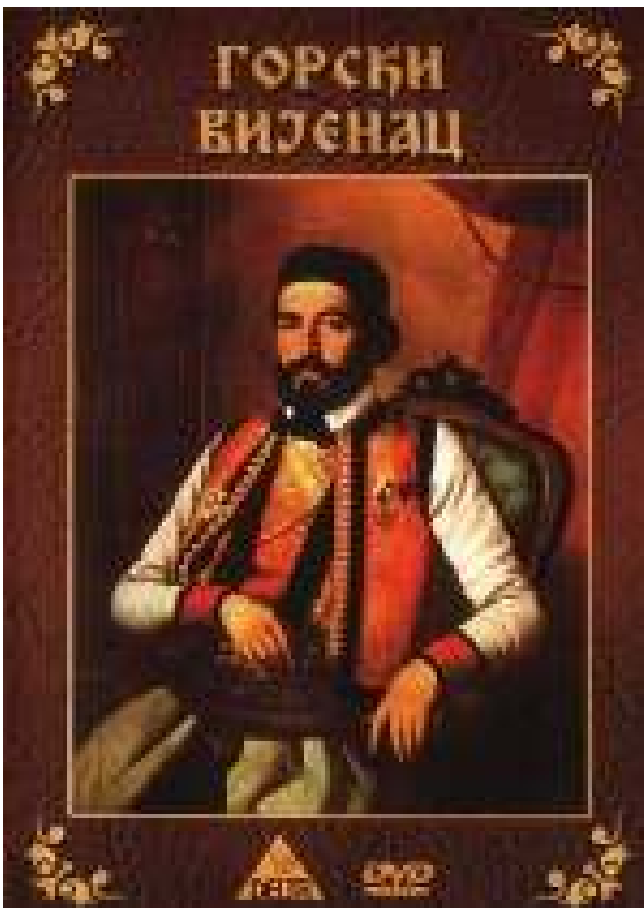
Bijesna se bratstva isturčila..."

I opet rješenja problema na srpskocrnogorski način:

„... Nego udri dokle mahat možeš,

a ne žali ništa na svijetu!

Sve je pošlo đavolijem tragom, zaudara zemlja Muhamedom..."

UROTA U KARADORĐEVU (5. dio)

Dogovor Milošević – Tuđman o podjeli Bosne i Hercegovine

www.hrvatsko-pravo.hr

Uoči osnivanja terorističke jedinice "Knindže" je **Milošević 26. ožujka 1991. prvom hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu predložio na tajnom sastanku u Karađorđevu podjelu Republike Bosne i Hercegovine, u zamjenu za rješavanje pitanja srpske pobune u Republici Hrvatskoj, a 15. travnja 1991. godine, dva tjedna pred krvave događaje u Borovu Selu kada su Arkanovi specijalci pripremili zasjedu hrvatskim policajcima koji su masakrirani, Milošević i Tuđman dogovorili su na tajnom sastanku u Tikvešu podjelu Bosne i Hercegovine između Srbije i Hrvatske, između Dedinja i Pantovčaka.** U tim okolnostima je jugokomunistički vojni vrh "JNA" pokušao preko manipulacije sa članovima Predsjedništva SFRJ u Beogradu izvršiti tihi državni udar i izvesti vojku i tenkove na ulice gradova u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini (članovi Predsjedništva SFRJ pozvani su da sjednicu održanu u prostoriji ministarstva obrane SFRJ u Beogradu, a ne u zgradi Predsjedništva u Beogradu). Pošto tihi državni udar vrhuške "JNA" nije uspio, Generali Kadijević i Adžić izveli su nakon proglašenja hrvatske samostalnosti od 25. lipnja 1991. godine otvoreni državni udar, protivno naredbi predsjednika Predsjedništva SFRJ Stipe Mesića da se

"Armija" mora vratiti u kasarne.

Nakon prvih višestranačkih izbora u Hrvatskoj je dana 30. svibnja 1990. godine konstituiran ustavotvorni Sabor u Zagrebu, na kojemu je vladajuća parlamentarna većina *Hrvatske demokratske zajednice* (HDZ) izabrala **predsjednika stranke Franju Tuđmana za novog predsjednika Predsjedništva Socijalističke Republike Hrvatske:**

Novi Sabor promijenio je atribute nazivlja hrvatske republike koja je ustavnim amandmanima iz srpnja te godine deklarativno napustila socijalizam postavši kapitalistička zemlja pod imenom *Republika Hrvatska*, a crvenu zvijezdu petokraku, simbol komunizma, u hrvatskom je stijegu zamijenio povijesni hrvatski grb iz 16. stoljeća (bijelo-crvena "šahovnica"). **Ubrzo po preuzimanju vlasti je prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman promijenio izgled hrvatskog nacionalnog stijega s kojim je pobijedio na izborima, i krenuo sljedeće godine s predsjednicima drugih jugorepublika u bilateralne i heksalateralne razgovore o preuređenju Jugoslavije:**

Hrvatski predstavnik je sa slovenskim predlagao uređenje Jugoslavije na konfederativnom principu.

Srbijanski predstavnik Slobodan Milošević zahtijevao je federativnu Jugoslaviju.

Na petom i posljednjem sastanku predsjednika jugoslavenskih republika iskristalizirale su se tri opcije:

Predsjednik Slovenije Milan Kučan tražio je rasformiranje Jugoslavije i nezavisnost jugorepublika,

Predsjednici Hrvatske, Makedonije i Bosne i Hercegovine, **Tuđman, Gligorov i Izetbegović,** tražili su konfederativnu Jugoslaviju,

Predsjednik Srbije Slobodan Milošević ustrajao je na federativnoj Jugoslaviji koja je dotad postojala.

TAJNA DIPLOMACIJA PANTOVČAKA I DEDINJA

Dok su se trojica predsjednika Slovenije, Bosne i Hercegovine i Makedonije sastajala s predsjednicima Hrvatske i Srbije u uvjerenju da bi se na tim javnim sastancima mogao postići kompromis o sačuvanju mira i o sretnoj, ravnopravnoj budućnosti za narode Jugoslavije, **predsjednici Hrvatske i Srbije, Tuđman i Milošević, vodili su tajne diplomatske pregovore o preustroju Jugoslavije:** Tuđman i Milošević imali su **minimalni zajednički nazivnik koji se zvao Jugoslavija.** Sporili su se samo o teritorijalnom pitanju svojih republika: **koliko teritorija će koja republika imati u novoj Jugoslaviji.** Iako je **Tuđman u novi Ustav Republike Hrvatske dao ugraditi (implementirati) tekovine partizanske borbe hrvats-**

kih jugokomunista, prekršio je Ustav Republike Hrvatske, pokušavajući s

Miloševićem promijeniti (revidirati) ZAVNOH. **Tuđmanova politika bila je u skladu s politikom Slobodana Miloševića koji je govorio kako su unutarnje avnojske granice Jugoslavije administrativne.** Na bilateralnom sastanku između hrvatskog i srbijanskog predsjednika u vojvodanskom lovištu **Karađorđevo 26. ožujka 1991. godine i 15. travnja** iste godine u baranjskom **Tikvešu** je srpski „vožd“ (vođa) isprovocirao političku pogrešku kada je spretno podmetnuo „minu“ na koju je hrvatski predsjednik stao, i zbog čega je dvije godine poslije **došlo do rata između Hrvata i (bosanskih) Muslimana**, i do osude Republike Hrvatske od strane međunarodne zajednice.

Milošević je Tuđmanu u tajnom razgovoru u Karađorđevu 1991. ponudio da Beograd i Zagreb podijele njima susjednu Republiku Bosnu i Hercegovinu,

Tuđman je prihvatio Miloševićevu ponudu o podjeli Bosne i Hercegovine.

KROZ PODJELU BOSNE RIJEŠITI PROBLEM SRPSKE POBUNE U HRVATSKOJ?

Po svjedočenju bivšeg predsjednika hrvatske vlade i predstojnika Ureda predsjednika Republike Hrvatske, **ing. Hrvoja Šarinića**, u razgovoru za politički tjednik "Globus" iz Zagreba, do sastanka u Karađorđevu došlo je na inicijativu hrvatskog predsjednika. (Stipe Mesić

tvrdio je kako je on u Beogradu sa Borisavom Jovićem u Predsjedništvu SFRJ dogovorio sastanak između Tuđmana i Miloševića.) Dogovoreni dnevni red u Karađorđevu bio je: politička **„kompleksna situacija“** u Jugoslaviji.

U "Vjesniku" od 22. siječnja 2004. godine, u članku pod naslovom *"Šarinić: Tuđman i Milošević 1991. razmišljali o podjeli Bosne, ali nisu postigli formalni sporazum"* iznosi se Šarinićevo svjedočenje pred međunarodnim tribunalom ICTY za ratne zločine, na suđenju Slobodanu Miloševiću. Tužitelj Geoffrey Nice ispitivao je Šarinića o njegovih **13 sastanaka sa Slobodanom Miloševićem**, na koje je Šarinić odlazio **od 1993. do 1995. u Tuđmanovo ime**, te u spis dokaza uveo dvije njegove pisane izjave i knjigu *"Svi moji tajni pregovori sa Slobodanom Miloševićem"*. Po Šarinićevu iskazu je Tuđman pregovarao s Miloševićem i o davanju izlaza na more "Republici Srpskoj" na hrvatskome jugu, od Molunata do rta Oštro (ti pregovori su, srećom, propali, op.a.). Šarinić je opisao kako *"je Tuđman u Karađorđevu govorio da je Bosna bila 'povijesni apsurd' i rezultat turskih osvajanja u 15. stoljeću, te da bi hrvatski 'perec' trebalo podebljati na jugu"*, dok je Milošević stalno upozoravao na 'islamsku opasnost' i tvrdio da je s *"Republikom Srpskom riješio 95 posto srpskog nacionalnog pitanja"*.

Tuđman je na sastanak s Miloševićem, prvi izvan međunarodnih konferencija, a dva dana pred zajednički heksalateralni sastanak s ostala četiri predstavnika jugoslavenskih republi-

ka (na kojemu su Tuđman i Milošević drugim predsjednicima prešutjeli svoj bilateralan sastanak), išao u inferiornom položaju, zato što je srbijanski vožd držao hrvatskog vrhovnika u šahu s pobunjenim Srbima iz Hrvatske. **Tuđmanov cilj bio je Miloševića privoljeti da svoje trojanske konje u Hrvatskoj, kninske Srbe, koji su u međuvremenu digli tako zvanu "balvan-revoluciju", neutralizira.** Pošto politika s istočno-bizantskim tipom srpskih političara iz beogradske čaršije uvijek podrazumijeva vezanu trgovinu, obmanu i laži, tako je i Milošević cincarski vezao svoju politiku za protu usluge. Iako je Tuđman u Karađorđevu predbacio Miloševiću da stoji iza pobune kninskih Srba, nacional-komunist Milošević odbio je takvu tvrdnju, izvlačeći se kako iza pobune stoji JNA, da bi iza zarezak rekao: *"Franja, mislim da mi sigurno možemo da nađemo zajednički jezik da rešimo te probleme!"* (Originalni citat sa srpskog jezika konverziran s ćirilice na latinicu, op.a.) Ova Slobina rečenica implicirala je podjelu Bosne.

"Zajednički jezik" značio je da se kroz podjelu Bosne riješi problem Hrvatske (problem pobune kninskih Srba).

NIJE DOŠLO DO IZVINJENJA SRBIJE, NEGO DO NOVOG KORAKA U GENOCIDU

dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo – pisano bosanskim
jezikom

Zašto je bilo važno da se riječ "genocid" nađe eksplicitno u izvinjenju Srbije? Zato što ta riječ ima mnogo preciznije značenje od zamjena kao što su "zločin" i "masovno ubistvo" koje često koriste četnici i njihovi "bošnjački" advokati. Riječ "genocid" sadrži političku dimenziju zločina "masovnog ubijanja". Ta riječ objašnjava da je do "masovnog ubijanja" došlo sa političkim motivom istrebljenja naroda. Riječ genocid objašnjava da je to smišljen projekat, a ne slučajni događaj.

Razlika između riječi "genocid" i riječi "masovno ubijanje" je ista kao razlika između planiranog ubistva i nesretnog slučaja, npr. ubistva u saobraćajnoj nesreći.

Zato je bilo važno da se riječ "genocid" našla eksplicitno u tekstu rezolucije. Rezolucija je trebala biti kompletan dokument za sebe te pozivanje na presudu Internacionalnog suda pravde, a pri tome izbjegavanje

riječi genocid, je samo veoma perfidan pokušaj da se degradira i ta presuda.

Sve gore rečeno veoma dobro zna svaki prosječno inteligentan čovjek, a pogotovo poslanici Skupštine Srbije. Izostavljanjem riječi "genocid" oni su nama i cijelom svijetu još jednom ponudili svoju verziju događaja, a ne istinu i istinsko izvinjenje. Evropljani su odmah prepoznali podvalu i kazali da to NIJE DOVOLJNO.

Međutim, odmah je "bošnjački" politički vrh, u stvari četnički agenti podmetnuti Bošnjacima, prihvatio srbijansku rezoluciju sa oduševljenjem. Ne primjer, Sulejman Tihić kaže:

"Veoma je važno da je Skupština Srbije ovom deklaracijom najoštrije osudila zločine i priznala presudu Međunarodnog suda pravde. Takođe je izjavljeno saučešće žrtvama i izvinjenje zbog toga što nije učinjeno sve da se spriječi ova tragedija", rekao je Tihić za Srnu.

"U proteklom ratu bilo je zločina nad Srbima i Hrvatima i to ne samo kada je riječ o BiH već i o drugim državama, te u tom smislu BiH, čiji su Srbi konstitutivni narod, treba da radi na deklaraciji ili sličnom dokumentu koji će jasno osuditi sve zločine bez obzira na broj, etničku ili vjersku pripadnost žrtava"- smatra lider SDA Sulejman Tihić.

Vidimo kako vješto Tihić sve svodi u istu ravan. U Bosni i Hercegovini nije bilo ni masovnih zločina nad Srbima, a pogotovo nije bilo organizovanih masovnih zločina tj. genocida,

nego samo nekoliko pojedinačnih slučajeva, ali u srbijansko-Tihićevoj terminologiji sve je to u istoj ravni te sada je Bosna i Hercegovina po njima dužna da povuče isti potez kao i Srbija i izvine se Srbima?! Zašto bi se država BiH izvinjavala, ako državni organi nisu donijeli odluku da se počine zločini nad Srbima, nego je nekoliko pojedinaca počinilo ubistva? Druga je stvar sa genocidom, tu su "državni" organi RS, policija i vojska organizovali taj zločin, a država Srbija je kao logističar bila u zavjeri i omogućila zločin i zato je pravosnažno proglašena krivom po tački nespriječavanja genocida, u skladu sa internacionalnim zakonom koji se zove "Konvencija o kažnjavanju i sprečavanju zločina genocida".

To što počinio genocida, RS i Srbija, nisu bili adekvatno kažnjeni je druga stvar od same presude za genocid. To što počinio nisu bili adekvatno kažnjeni i pored postojanja pravosnažne presude da su krivi za genocid je posljedica činjenice da "Bošnjački" lideri Tihić, Silajdžić, Lagumdžija nisu tražili nikakvo kažnjavanje, nego su čak spriječili Skupštinu Srebrenice da pokrene postupak izdvajanja iz RS.

Ova rezolucija je kao sito, to je najbolji kriterij izdaje. Pitanje je toliko važno i emotivno da se izdajnici otkrivaju time što je podržavaju, dok patrioti ne mogu da ostanu nijemi na još jednu podvalu projekta velike Srbije.

Slijede neke od reakcija iz BiH i Srbije na rezoluciju Skupštine Srbije.

DOK JE PADAJO BOSANSKI BROD, TUDJMAN I ŠUŠAK GLEDALI SU OPERU U HNK (1. dio)

Ispovijest ratnog vođe Posavljaka

Bivši predsjednik Savjeta HVO-a Bosanske Posavine i gradonačelnik Dervente Vinko Begić prvi put govori o događajima od prije petnaest godina, kad je HDZ-ova vlast realizirala dogovorenu predaju Posavine Srbima.

Vinko Begić - Nakon što je Nacional u nekoliko navrata dokumentirao razotkrilo razloge gubitka Bosanske Posavine, a koji su dugo vremena bili strogo čuvani od hrvatske javnosti, u ekskluzivnom intervjuu prvi put nakon petnaest godina bivši predsjednik Savjeta Hrvatskog vijeća obrane Bosanske Posavine i bivši gradonačelnik Dervente Vinko Begić otkriva dosad nepoznate detalje iz tog ratnog razdoblja. Vinko Begić je otvoreno progovorio o sukobu Posavljaka s vodstvom hercegovačkih Hrvata, željama vodstva Herceg-Bosne u Grudama da se u Posavini pokrene rat protiv Bošnjaka, tajnom sporazumu potpredsjednika Republike Srpske Nikole Koljevića s hrvatskim državnim vrhom gdje je dogovoren gubitak Posavine i **strahu Katoličke crkve u BiH da Gojko Sušak planira rat protiv Bošnjaka.**

NACIONAL: Prošlo je petnaest godina od gubitka Bosanske Posavine i iseljavanja više od 100 tisuća Hrvata. Bili ste neposredni svjedok događaja tog vremena. Tko je odgovoran za jedan od najvećih hrvatskih poraza, vojne postrojbe, politika hrvatske države prema BiH ili pojedinci iz njezina vrha?

Vinko Begić: Direktan odgovor za gubitak većinskog dijela teritorija u Bosanskoj Posavini ne može se izreći jednom rečenicom, jer je on rezultat niza složenih vojnih i političkih odluka budući da je u to

vrijeme službena hrvatska vlast imala netransparentnu politiku prema državi BiH. Kad se odlučivalo o njenoj nezavisnosti, hrvatski narod u BiH je predosjetio zamku koju joj sprema velikosrpska politika te masovnim odazivom na referendum očuvao cjelovitost BiH. Samo politički diletanti nisu razumjeli što sprema Milošević. Na jednoj od redovitih sjednica BiH parlamenta je srpski lider Radovan Karadžić prijetio prstom s govornice kako će jedan narod s ovih prostora nestati. Na tragu takvih izjava formiran je HVO Bosanske Posavine kao oružani oblik otpora velikosrpskoj agresiji **u kojem su ravnopravno sudjelovali i Hrvati i Bošnjaci.** Takav otpor podržale su i političke strukture hrvatskog i bošnjačkog naroda u Bosanskoj Posavini i u državi BiH. Može se reći da je pravi rat u BiH počeo 7. travnja 1992. kada su SAD priznale neovisnost i suverenost BiH. Nekome iz hrvatske službene politike u to vrijeme palo je na um da sve hrvatske predstavnike u strukturama vlasti Republike BiH makne s političke scene i to dva člana predsjedništva Kljuića i Borasa, premijera Juru Pelivana, ministra obrane Jerka Doku, ministra za saobraćaj i veze Tomislava Krstičevića, Miru Lasića ministra za kadrove, te Lukića, ministra za odnose s vjerskim zajednicama, te da svu pamet preseli u Grude s nekim novim ljudima.

NACIONAL: Jesu li ti novi ljudi u Grudama pokazali različita politička stajališta u pitanju opstanka Bosne i Hercegovine, znate li što o trgovanju teritorijem između hrvatskih i srpskih političara u Bosni i Hercegovini?

Vinko Begić: Naravno, u Grudama se vodila posve druga politika. 11. svibnja 1992. utemeljili smo HVO Bosanske Posavine. Na toj sjednici u nazočnosti Perice Juri-

Derventa

ca, generala Lucića, zapovjednika operativne zone Osijek i sadašnjeg generala Vinka Štefaneka izabran sam apsolutnom većinom svih prisutnih zastupnika Hrvatske zajednice Bosanske Posavine za predsjednika Savjeta HVO-a Bosanska Posavina. Istodobno, došlo je do osnivanja i Hrvatske zajednice Herceg-Bosna sa sjedištem u Grudama. Tada je zbog ratnih prilika udaljenost između naših dviju zajednica bila gotovo 800 km. U to vrijeme, donijeli smo bitnu odluku, a to je da se Hrvatska zajednica Bosanska Posavina smatra sastavnim dijelom državnog ustrojstva Republike BiH i kao takva funkcionira sve dok na prostoru BiH ne zaživi pravna država. Nažalost zemljopisna podjela BiH bila je ideja vodilja nekim političarima iz hrvatskog naroda koji su željeli napraviti podjelu BiH. Dobro se sjećam posjeta Koljevića - predstavnika SDS-a Zagrebu kojeg je primio hrvatski državni vrh. Početkom srpske agresije na BiH tajno sam pozvan na sastanak kod Marka Lukića tada savjetnika predsjednika Tuđmana za vojna pitanja. Na tom sastanku upoznao me s detaljima dogovora Koljević - hrvatski državni vrh. **Tada mi je rečeno da će Bosanska Posavina u tim dogovorima pripasti Srbima.** Zatečen ovakvim saznanjem postavio sam jedino moguće pitanje: "Kako to objasniti hrvatskom puku s tih prostora kad su već pale silne žrtve i počinjena stravična razaranja."

REPUBLIKA SRPSKA JE SRBIJANSKA EKSPLOZIVNA NAPRAVA KOJA IZRAVNO PRIJETI SIGURNOSTI CIJELE JUGOISTOČNE EUROPE! (2. dio)

Razgovor s prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem, hrvatskim povjesničarom, političarom i predsjedničkim kandidatom na posljednjim izborima u RH

Bedrudin Gušić, Boston, USA

Tema "Represivnost jugoslavenskog sistema u Hrvatskoj 1945. godine", na kojoj ste doktorirali 2000. godine je, na neki način, bila čista analogija Vašeg znanstvenog istraživanja. Iako je tema sama po sebi preširoka (i preduboka), ipak, možete li ukratko elaborirati njene temeljne postulate?

PROF. DR. JURČEVIĆ: Poratna represija komunističkog režima bila je jedna od najvećih tajni jugoslavenske države, te se o tome javno nije smjela progovoriti ni jedna objektivna riječ. Radilo se o sistemskim i različitim zločinima golemih razmjera, a najteža su bila sistemski masovna pogubljenja na prostoru cijele države. O tome zločinu najkonkretnije svjedoči približno 1.500 masovnih prikrivenih grobišta koja su do lani evidentirana na području Slovenije i Hrvatske, a i nadalje se učestalo otkrivaju nova grobišta.

Moje istraživanje najviše se oslanjalo na jugoslavenske komunističke dokumente koji su bili nedostupni prije 1990. godi-

ne. Svrha je bila iznutra saznati dublje idejne, normativne, organizacijske i druge uzroke, motive i okolnosti golemih poratnih zločina. Utvrdio sam da su komunistički zločini bili duboko idejno i politički utemeljeni, tj. da je komunizam zločinačka ideologija, te da se jugoslavenska komunistička struktura cijeli rat temeljito organizacijski, psihološki i normativno pripremala za fizičke obračune s golemim brojem osoba i institucija, te za potpuno svjetonazorsko i duhovno zatiranje svekolike neokomunističke civilizacijske baštine. Glavni organizator, nalogodavac i nadzorNIK zločina bio je vrh Komunističke partije Jugoslavije na čelu s Titom.

Nažalost taj komunistički pripremani zločin je ostvaren u najgorim, najradikalnijim i najtragičnijim razmjerima u poraću, a nakon toga je gotovo pola stoljeća nastavljen u drugim oblicima. Još uvijek su prikriveni tragovi tih zločina i dosezi njihovih posljedica. **Komunističke strukture su se preselile i preuzele moć u svim formalno demokratskim državama koje su nastale raspadom Jugoslavije, te se onemogućava suočavanje sa tragičnim posljedicama tih zločina, kao i suočavanje sa činjenicom da su na čelu svih ratnih tragedija i pljački nakon 1990. g. stajale iste komunističke strukture.**

Vjerujem da ne postoji konsenzus među hrvatskim znanstvenicima-povjesničarima i političarima kada je riječ o postojanju NDH, na primjer. Ima li

šanse da se u nekoj budućnosti dođe do kakvog-takvog konsenzusa u odnosu na taj dio hrvatske povijesti, u ime ISTINE i generacija koje dolaze?

PROF. DR. JURČEVIĆ: Za imalo objektivnog istraživača nije sporna osnovna činjenica da je režim NDH bio totalitaran i da je počinio niz različitih zločina: od prihvaćanja rasnih zakona do konkretnih zločina u logorima. Međutim, komunizam je tu činjenicu teško zloupotrebio kako bi se čak i hrvatskim naraštajima koji su rođeni nakon rata pripisivala krivnja za zločine NDH. Pod tim propagandističkim izgovorom komunistički režim se obračunavao sa svim nekomunističkim idejama te socijalnim i nacionalnim pokušajima u Hrvatskoj i hrvatskom iseljeništvu, pa su čak i neposlušni hrvatski komunisti proglašavani ustašama. Primjerice, tu sudbinu su iskusili Hebrang i proljećari, kao i Šuvar i Račan krajem 1980-ih, te Tuđman nakon 1990-ih. Taj rasistički pristup na djelu je i danas kod (neo) komunističkih i nekih drugih istraživača i politika u Hrvatskoj i izvan nje, a svrha je s time držati u kolonijalnoj ovisnosti hrvatsko društvo i državu.

Prema tome, imperativ je hrvatskog društva suočiti se s povijesnim istinama, jer se jedino tako može buduću naraštaje osloboditi od svih teških tereta koje nosi oživljavanje povijesnih krivotvorina. Tu je bit i ishodište sporova i neslaganja među povjesničarima, političarima i ostalima.

Živio Drug Stipe

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (12. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

MIRALAJ-EF. (hodajući gore-dolje): Jah, jah... oprostite! A mislio sam da vas izrazim. Žao mi Džaferbega. Na srcu me boli. Nije šala: onaki beg! I ko ga ubi! Ona fukara! Lola! Čisto ne mogu da vjerujem! Ali, već je uhvaćen. Nek sad čami s onu stranu brave! Lopov! Kad bih se ja pitao, ubio bih ga kao pse-to! Bez milosti!

AVDAGA: Ljudi pričaju, da je Džaferbeg prvi naletio na Ragi-ba.

MIRALAJ-EF.: Lažu! A i da jest, imao je zašto!

MEHAGA: Zato je pogino...

AVDAGA: I ostavio čitavo imanje svojoj kaduni, mladoj begovici.

MIRALAJ-EF. (zastane; zainteresovano): Ma i ja sam to čuo. Je li to istina?

AVDAGA: Još davno je on njoj sve svoje pripiso. To sam čuo sto put iz nje-govih usta, kad bi tu sjedio i s ljudima razgovaro.

MIRALAJ-EF. (zamisli se, ushoda, pa će onda): Jah, jah!... A ona je i lijepa — ljepote joj u svoj Bosni nema. Prili-ka ne može biti bolja.

Hem lijepa, hem bogata! (Nesabrano): Jah — šta sam ono htio reći?... Hoće li dženaza brzo poći?

AVDAGA: Još se, eto, ljudi ne skupljaju.

MIRALAJ-EF.: Jah, jah! (Prišavši bliže Avdagi, povjerljivo): Nego, šta misliš ti, Avdaga, onako da te upitam — samo da to ostane među nama!

AVDAGA: Ne boj se, samo pitaj!

MIRALAJ-EF.: I ti, Mehaga!

MEHAGA: Mani, ćojće, nisam ja taki.

MIRALAJ-EF.: šta mislite vi, da li bi mlada begovica htjela da se uda?

AVDAGA: E to ja ne znam.

MEHAGA: Ona, ćojće, o tom sada i ne misli.

MIRALAJ-EF.: A kada bi joj to neko provuko kroz uši?

MEHAGA: Ja mnim ni onda.

AVDAGA: A što ti to pitaš?

MIRALAJ-EF.: Ja već odavno kanim da se oženim.

MEHAGA: E to će, boga mi, teško ići s begovicom!

MIRALAJ-EF.: Zašto? Šta meni fali?

MEHAGA: Prvo, ona je sada u žalosti, a drugo...

MIRALAJ-EF.: Šta drugo?... Slušajte! Ja govorim ozbiljno. Potrošiću koliko god treba. Neću žaliti. Prosuću pare. Daću šta god hoćete.

MEHAGA: To bi ti, znaš, mogo s kakom ženom... mi ti nismo od tog posla.

AVDAGA: Ma šta, bolan! Nisam ja s kruške pao! Da mi se svijet smije, a?

MIRALAJ-EF.: Jok, jok, jok — ja ne velim tako! Zato sam kazao, da ovo ostane među nama. Samo, eto, da znate: ja sam mu-šterija. Ako je potrebno i sto dukata tresnuti — ja ću tresnuti.

MEHAGA: Kažem ti: to bi ti najbolje mogo s kakom ženom...

ASOVI SEVDAHA

SAFET

HIMZO

ZAIM

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (11)

Bilal Hasanović: Ilmud-Din, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Iskrenost na riječi i djelu

„O pravovjerni, bojte se Allaha i budite sa iskrenim“ (Et-Tevbe, 119).

Jedna od bitnih karakteristika muslimana je iskrenost na riječi i djelu. Iskrenost je temelj imana, jer muslimanu nije svojstvena laž niti je on prihvaća za svoj put, kao što kaže Muhammed a.s. *"Vjerniku su urođena sva svojstva, osim prevare i laži"*.

Držite se iskrenosti, jer iskrenost vodi dobročin-stvu, a dobročin-stvo vodi u Džennet. Čovjek koji teži iskrenosti, upisuje se kod Allaha iskrenim.

„Čuvajte se laži, jer laž vodi grijehu, a grijeh vodi u vatru. Čovjek koji ima sklonosti za laž upisuje se kod Allaha lažljivcem“.

Vjernik zato nastoji da uvijek govori istinu, u sitnim i u krupnim stvarima, u zbilji i u šali, tako da iskrenost postane njegova odlika i stalna vrlina, držeći se pri tome Poslanikovih riječi.

Najveća i najteža neistina je ona

kojom se krše Allahove zabrane i tuđa prava, kao što je lažno svjedočenje. Ovo je islam proglasio jednim od najtežih grijeha. Božiji Poslanik na to upozorava, pa kaže:

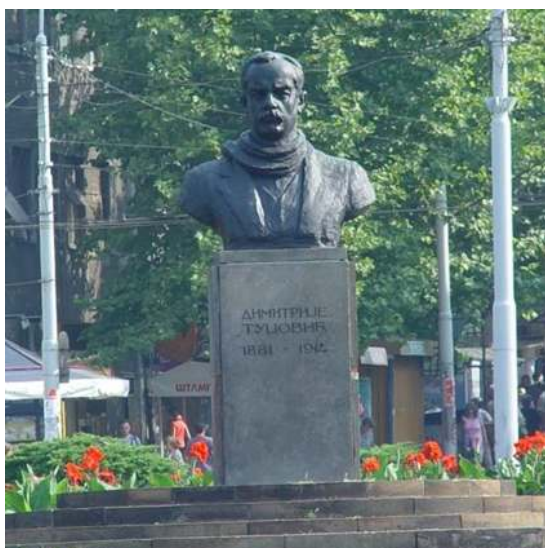
„*Hoćete li da vas obavijestim o najtežim grijesima*“, što je ponovio tri puta - „*Hoćemo, Božiji Poslaniče*“, odgovoriše ashabi. A on reče: „*Širk prema Allahu, neposlušnost prema roditeljima i ubistvo*“, a zatim je dodao: „*Da, i laž i lažno svjedočenje*“. To je dugo ponavljao...

JUGOSLAVENSTVO DANAS (45. nastavak)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Mnoge od tih "(post)modernih" ideja bile su poznate ranom Prosvjetiteljstvu, neke od njih već i Renesansi, ali su ih Evropa Nacija kao i ostali dijelovi svijeta kasnije ostavljali u zagradama ili ih još uvijek ostavljaju.

"SRBIJA I ARBANIJA"

Spomenik Dimitriju Tucoviću

Dešavaju se tolike stvari, kao što smo videli i 1966, i 1971, i 1981, koje nisu bile uračunate. Možete li reći nešto novo o događajima na Kosovu?

Mislim, prije svega, da su moguće šire i dostojnije analize od onih koje smo čitali u dijelu štampe. Ne mogu se ipak zanemariti određene historijske činjenice, *pamćenje* o kojem sam govorio, razne vrste *uspomena* i na jednoj i na drugoj strani. Ostavimo postrani dalju prošlost, pa čak i prošlo stoljeće: u našem se zbio toliko kontradiktornih stvari koliko je dovoljno za cijelu jednu historiju. U prvom balkanskom ratu, dio Albanaca — iz Albanije i s Kosova — identificirajući se više vjerski, prema islamu, nego nacionalno, stao je na tursku stranu, protiv Srba. Znamo kakve su bile posljedice takvog opredjeljenja, kakve su sve mjere bile primijenjene. Dimitrije Tucović je opisao situaciju u "Srbiji i Arbaniji" 1914, na posve izuzetan način: daju-

ći prednost objektivnosti i kritičnosti nad osjećajem vlastite nacionalne pripadnosti. U strahovitom uzmaku srpske vojske i naroda kroz Albaniju krajem 1915, odnos Albanaca uglavnom nije bio onakav kao u prvom balkanskom ratu (zabilježeni su mnogi slučajevi pomoći ljudima u zbijegu, ranjenicima, bolesnim). Iza 1918. godine, agrarna reforma ili podjela begovskog posjeda na Kosovu bila je krajnje pristrana: favorizirala je Srbe i Crnogorce, a *šiptarsku* sirotinju nemilosrdno ostavila bez zemlje.³² Veći dio preostalog turskog stanovništva u gradovima potisnut je i preseljen u Anadoliju i druge krajeve u Turskoj: ravnoteža se poremetila (tri etnije je lakše složiti nego dvije). Dragiša Vasić je u pamfletu "Jugoslovenski Sibir" (1922) opisao bez ustezanja tadašnju situaciju.

³² — Dr Milovan Obradović navodi mnogo dokumenata o tome u knjizi "Agrarna reforma i kolonizacija na Kosovu (1918-1941)", izd. Instituta za istoriju Kosova. Priština 1981.

Rodio vam se Spasitelj

**ČITANJE SVETOG EVANĐELJA PO LUKI
(Lk 2, 1-20)**

U one dane izađe naredba Cezara
Augusta da se provede

popis svega svijeta.

Bijaše to prvi popis izvršen za
Kvirinijeva upravljanja Sirijom.

Svi su išli na popis,

svaki u svoj grad.

Tako i Josip,
budući da je bio iz
doma i loze
Davidove, uziđe iz
Galileje, iz grada
Nazareta, u Judeju
— u grad Davidov,
koji se zove
Betlehem — da se
podvrgne popisu
zajedno sa svojom
zaručnicom
Marijom, koja
bijaše trudna.

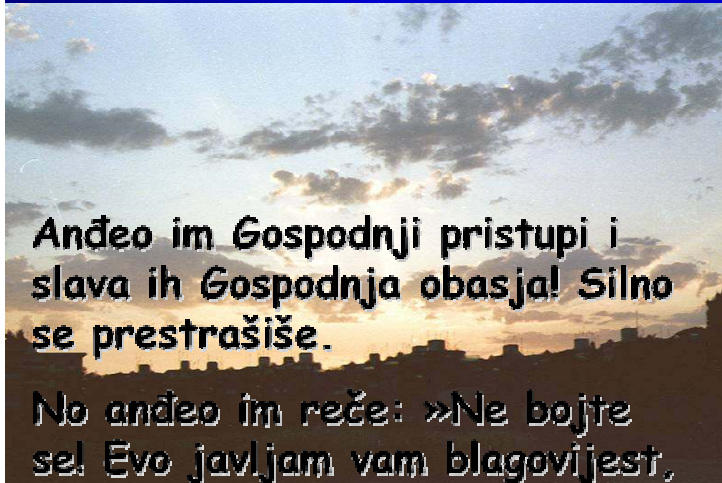
I dok su bili ondje, navršilo joj se
vrijeme da rodi.

I porodi sina
svoga
prvorođenca,
povi ga i
položi u
jasle, jer za
njih ne
bijaše
mjesto u
svratištu.

A u tom
kraju
bijahu
pastiri:
pod vedrim
neбом
čuvahu
noćnu
stražu kod
svojih
stada.

Anđeo im Gospodnji pristupi i
slava ih Gospodnja obasja! Silno
se prestrašiš.

No anđeo im reče: »Ne bojte
se! Evo javljam vam blagovijest,

»Ne bojte se! Evo javljam vam
blagovijest.

JAVLJAM VAM BLAGUVIJEST

veliku radost za sav narod!

Danas vam se u gradu Davidovu

**RODIO SPASITELJ
KRIST GOSPODIN.**

I evo vam znaka: naći ćete
novorođenče povijeno gdje leži u
jaslama.«

Čim anđeli
otiđoše od njih
na nebo, pastiri
stanu poticati
jedni druge:

«Hajdemo do Betlehema. Pogledajmo
što se to dogodilo, događaj koji nam
obznani Gospodin.»

Pastiri se zatim
vratit će slaveći i hvaleći
Boga za sve što su čuli
i vidjeli, kako im je
bilo rečeno.

I odjednom
se anđelu
pridruži silna
nebeska
vojska hvaleći
Boga i
govoreći:

»Slava na visinama Bogu, a na zemlji
mir ljudima, miljenicima njegovim!«

I pohitješe te pronađoše Mariju, Josipa i
novorođenče gdje leži u jaslama.

Pošto sve pogledaše, ispriповjediše što im
bijaše rečeno o tom djetetu.

A svi koji to čuše, divili se tome što su im
priповijedali pastiri.

Marija u sebi pohranjivaše sve te
događaje i prebiraše ih u svome srcu.

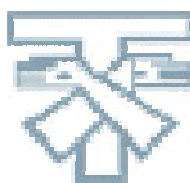
SRETAN BOŽIĆ

USKRS

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i
Župni ured sv. Nikole Tavelića
Ivekovićeve 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

Đivo Bašić, Dubrovnik, 2. travnja 2010.

U svim vremenima i godištima,
Slijeva se nebo na ognjištima,

Kazuje spomen u (polja)nama i na bojištima.

Raduje se srce mir(is)a i žrtvuje posmrća hranu krsnu,
Svagda(šnji), (u istinu) Istinski Gospod(in) uskrsnu.

/Semp(it)er(nus), Vere Dominus surrexit./

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (52. nastavak)

Mieczystaw Malinski

VI PAK, MAKAR TO VIDJESTE, NI KASNIJE SE NE PREDOMISLISTE

Kako smo mi tolerantni. Ničemu se više ne čudimo. Sve prihvaćamo ni ne trepnuvši okom. Sve slušamo ni ne otvorivši usta. Na sve smo se navikli. Niti stavljamo primjedbe niti zamjerke. Kako smo mi tolerantni. Već se unaprijed smješamo. Klimamo glavom i prije no što smo čuli zapovijed ili nalog. Samo da se ne bismo zamjerali i da tko ne bi pomislio kako se protivimo.

Tolerantni smo, jer nam jednostavno više nije ni do čega. Neka govore koliko hoće. Neka rade što hoće. A svaki neka čuva svoju kožu što god može uspješnije i bolje.

26. nedjelja kroz godinu A,
Mt 21, 28—32

AKO TE SABLAŽNJAVA

Kako nam lako side s jezika: On je bio kriv, ona je bila kriva, ono je bilo krivo. Kako rado upiremo prstom u druge, u ovu situaciju, u one okolnosti. Kako se gordo osjećamo, kad se distanciramo od zloće drugih.

A za zlo u sebi smo slijepi, tajimo ga samima sebi i ništa ne poduzimamo da ga se riješimo. Zar zbog toga sjeći nogu, ruku ili vaditi oko?

26. nedjelja kroz godinu B,
Mk 9, 38—43.45.47—48

BLAŽENI KOJI GLADUJU I ŽEĐAJU PRAVDU

Moraš biti budan za svaku nepravdu. Nema nepravdi samo u dalekim zemljama, nego i u tvojoj okolini, u zajednici u kojoj ti živiš. Moraš upeti sve snage da tvoj svijet bude pravedan. Ali nastupaj promišljeno, oprezno, ne preostro, odmjeri svaku riječ, idi korak po korak. Jer to što činiš nije bezopasno. **Onima koji pripuštaju nepravde previše je dobro, a da bi se dali odmah maknuti. Zato se izlažeš opasnosti, da izgubiš svoje radno mjesto, svoj položaj, svoj glas, ako se usprotiviš nepravdi. Sigurno će te proglasiti bundžijom, izgrednikom, spletkarom. A može se dogoditi da ne uspiješ, da ne izdržiš, da te uklone.**

No, ima li neki drugi put za nas koji se smatramo kršćanima, čiji je Učitelj upravo zato bio raspet, što je zastupao pravdu?

26. nedjelja kroz godinu C,
Lk 16, 19—31

BOŽJI PUSTOLOV (4. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

NA CILJU

Kao što je Cezar gradio rimske ceste za putovanja sv. Pavla, tako portugalski guverneri za sv. Franju. 6. svibnja 1542. stigla lađa u Gou, najljepšu luku u onom kraju svijeta. No Franjo nema nikad mnogo smisla ni oka za vanjske ljepote, nego pođe najprije biskupu franjevcu Albuquerqueu, te mu izjavi da je došao po nalogu pape i kralja propovijedati Evanđelje, ali sasvim se predaje njemu u ruke i neće ništa poduzeti bez njegova biskupskog odobrenja i dopuštenja. Zatim mu preda pismo kojim se imenuje

apostolskim nuncijem za Indiju i istočne krajeve. Biskup, muž duboke pobožnosti i poniznosti otvara pisma i moli Franju neka se služi svim ovlastima a on se nada da će izvesti velika djela za Boga.

Franjo se dade na posao u bolnicama i zatvorima. Uzme zvonce u ruke te ide ulicama i poziva djecu i puk na kršćanski nauk. Sastavio je u stihove glavne vjerske istine i molitve te to ispjevao sa slušateljima. Dramatski, živo. Zatim je pošao među žive mrtvace — gubavce i njima postao sve. Uspjeh djelovanja bio je već prvih sedmica izvanredan. Njegova svetost s božanskom rasip-

nošću dijelila je blago milosti te se isticala svetom dubinom i ljepotom: dublje je djelovala nego sve boje sunca na izlazu i zapadu, nego skupine zvijezda, nego najljepše umjetnine ljudske. Svetačka veličina počinje tamo gdje umjetnost ne može ništa reći.

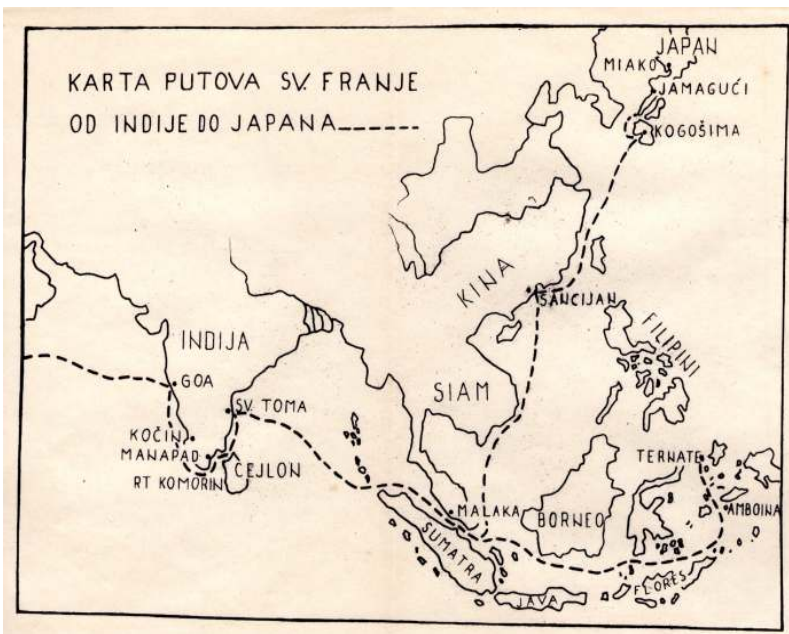
Za vrućine hoda kao po žeravici, za kiše močvarama i glibom. Oblaci prašine i pijeska izgrizaju mu pluća, te ga ta prašina i u snu progoni. Zatim kobre, poskoci, majmuni, šakali, škorpioni, golemi parcovi, neprestane su pogibli. Hrana je neukusna riža i katkad malo ribe, no on na to i ne misli niti znade što jede. A spava iza golemih napora po dva tri sata, ostalo vrijeme noći provodi u molitvi. Zato je uspjeh bio velik i trajan — plod molitve i žrtve, jer jezikom je slabo vladao, ali Božja sila i duh izlazio je iz njega, i u tom smislu bio je obdaren darom govora ali je inače teško učio jezike.

DVJESTA BONACA

U listu od 15. siječnja 1544. piše Franjo kako je u jednoj pagodi našao skupljenih dvjesta brahmana ili bonaca — indijskih hindu-svećenika. U dugom razgovoru zapita ih Franjo što treba po njihovoj činiti da se čovjek spasi. Iza dogovora odvrata mu: Ne smiju se ubijati goveda i u pagodu valja nositi darove. Franjo održa propovijed o nebu i paklu, a iza toga stadoše se brahmani grliti i govoriti: "Uistinu kršćanski je Bog pravi Bog. Njegove se zapovijedi slažu sa zdravim razumom ljudskim." Pitali su ga da li duša umire, i bili vrlo zadovoljni s odgovorom, ali na kršćanstvo ne mogu prijeći jer što bi rekli ljudi i od čega bi oni živjeli?

Taj bi prizor bio dostojan velikog slikara: Tu je suhonjavi, prije vremena ostarjeli Franjo u trošnom crnom talaru na koji je prišio malen šešir da ga štiti od sunca. S druge strane ljubazni, snažni svećenici Višne u bijelim muslimima s trozubom svoga božanstva. Dva svijeta, dvije težnje — gdje mora duh Božji da donese svjetlo.

Čuo Franjo da u nekom mjestu boravi sanjasi — brahmanski pustinjač te ga pohodi i upita za pravu njegovu nauku. On mu reče da pod tajnom zakletvom naučavaju kako je samo jedan Bog, gospodar neba i zemlje, i mole ovo: "Uz milost i pomoć, Bože, uvijek ti se klanjam".

Starac upita Franju za njegovu tajnu nauku, a on mu reče da će mu je kazati pod uvjetom neka je svima objavi, a to je ovo: "Tko uzvjeruje i krsti se, spasit će se." Rastumačio mu je vjerovanje i 10 zapovijedi, i htio se starac krstiti, ali uz takve uvjete kojih sv. Franjo nije mogao ispuniti. Ipak mu sanjasi ispriповjedi jednoć kako je sanjao da je postao kršćanin i pratio Franju na svim putevima, pa se Franjo nadao obraćenju.

List braći u Rimu završava Franjo svetački ovako: "...spominjem još samo radost kojom Bog Gospodin naš puni svoje vjerovjesnike kod pogana koje predobivaju za Krista. Ako ima radosti na svijetu, onda je to ova. Često čujem kako neki čovjek među ovim kršćanima vapi (a to je Franjo sam): "Ne daj nam, Gospodine, toliko utjehe u ovom životu. Ako nam je u neizmjerljivoj dobroti i milosrđu ipak želiš dati, onda me uzmi u svoju svetu divotu, jer je za čovjeka prevelika muka živjeti, a da te ne vidi, kad se na tako ljubazan način približuješ svojim stvorovima . . . Moj odmor ovdje, draga braćo, sastoji se u tome da mislim na Vas, kad Vas upoznah i kad počeh s Vama drugovati. Uzdah se u Vaše molitve i zagovor svetih duša koje sam svojom rukom krstio i koje Gospodin naš uze k sebi prije nego što mogoše izgubiti krsnu nevinost. Mislim da ih ima više od tisuću. Neka ove svete duše mole za nas da u ovom progonstvu njegovu presvetu volju što bolje upoznamo i što savršeniše ispunimo. Vaš brat u Kristu — Franjo." — Tako piše samo svetac i sin Ignacijev.

USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (9. dio)

Gen Kameni, "Glasnik", Zagreb

Antica Ustrajnić: Spremni! Ovdje Antica, Nova Ustaška Stranka, Zagreb.

Čeda Popović: Pomoz' Bog junake! Ovdje Čeda, Četnički pokret, Ravna Gora.

Antica: Muči te nešto?

Čeda: Keve mi.

Antica: **Reci. Je li ti žao Jugoslavije?**

Čeda: Jugoslavija je nastala, trajala i raspala se samo sa jednom žrtvom - a to su SRBI! Жртвовали су све да постигну уједињење Јужних Словена, да спасу Хрвате, Муслимане и остале нацисте из Другог Рата, одрекли се свих надокнада и тужби, чак и према Хрватској и Немачкој, а онда је ђаво дошао по још жртви - само и поново СРПСКИХ! Само и једино Србима није дата држава, па и оно што нам вековима припада, одузимају нам силом, и тако ће и наставити. Ово данас, нажалост, још није крај. Ако се неко томе радује са неким уласком и шансом да се уђе у ЕУ-грешу! Господа

која "дискутују" високонаучне дискусије на Западу о Србији, нити су свесни тих догађаја, нити хоће да буду свесни, нити СМЕЈУ да буду свесни.

Antica: **Jesi li ti Jugoslaven?**

Čeda: Жао ми је, али ми ипак то све делује површним и прилично непрецизним. Ко год се жели позабавити (пост) југословенском проблематиком, мора да спомене следеће а наравно и више: Важно споменути развој југословенске идеологије, њен настанак, позадину, креаторе и много тога што је суштински важно да би човек могао да схвати о чему је уопште реч, о чему се овде ради - да је наиме Људевитом Гајем предвођени илиризам прерастао у југословенство, које је, под покровитељством римокатоличке цркве након Гаја предводио бискуп Штросмајер и да је све до првог светског рата важило да су Срби и Хрвати један народ два племена (Југославени) а да се православни Југословени називају Србима, католички Хрватима. Након што су комунисти однели превагу и доспели на власт југословенство доживљава преображај - тако да бити Југословен одједном значи припадати тзв. "седмој нацији". Изникли су нови народи попут Црногораца, Македонаца, Муслимана (од отприлике 1992. исти се називају Бошњацима), итд.

Antica: **Odakle si ti zapravo?**

Čeda: Моји преци су 1920. г., као избеглице после руског

грађанског рата доспели у - како су је они звали "Србију", и не знајући да је то већ била Краљевина СХС. Наставили су да је зову Србија. У западном (римокатоличком) и муслиманском делу су били лоше примљени, па су се инстинктивно углавном концентрисали у делове земље где живе Срби. Као посматрачи са стране, а после и из земље, осећали су да је та државна творевина - мада теоретски можда и добра идеја, због историјских, економских, верских, националних трвења ипак неодржива творевина. Зато су - они који су могли, чак и у међуратном периоду тежили да оду даље из ње. Ја сматрам да је 1918 .г. учињена трагична грешка, да јој је 27.3.1941. г. задао смртни ударац (без тога би се можда... можда... одржала), а да је после свих ужаса грађанског рата током II Светског рата под комунистичком диктатуром њено обнављање било, најблаже речено - неразумно. Нажалост, све се морало - раније или касније свршити овако како се свршило. Живела Србија!

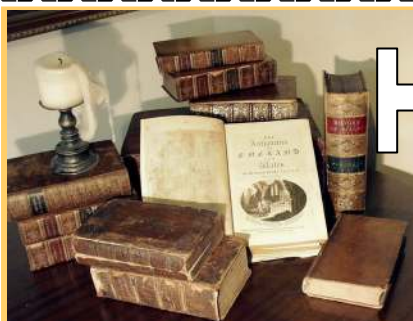
Antica: **Reci mi sada ...**

Čeda: Vreme je, bre. Odoh.

Antica: Zar već?

Čeda: Đurđev danak - četnički sastanak, Dmitrov danak - četnički rastanak!

Antica: Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

Hrvatska knjižara

Internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Uskoro!

Gyp.

Biserka

Deniza de Courtaix, s nadimkom Biserka, bila je divno stvorenje, vitko i nježno, velikih ljubičastih očiju, dubokih i jasnih; nos joj je bio ravan, tek neznatno uzdignut na kraju; ustašca sasvim malena, vrlo crvena, u kutovima veselo zadignuta, pokazujući vrlo male zubiće, bijele kao mlijeko. Kosa, podana i svilena, bila je one pepeljaste boje, koje danas gotovo više i nema. Na sasvim malim ušima igrali su refleksi ružičastog sedfa. Isti se takvi refleksi razabirali nesamo na jabučicama, nego i na čelu, na vratu, na rukama. Cijelu su kožu osvjetljivali ružičastim svijetlom. Obrve su, gotovo sasvim crne i sasvim slabo razmaknute, ograđivale čelo finom linijom. One su jedine odavale, da ovaj krhki i lijepi stvor može imati svoju volju. Biserka, za koju bi čovjek rekao, da joj ima petnaest ili šesnaest godina, bila je već osam dana punoljetna; no iz cijele njezine spodobе, savršene i malene, pršio je miris djetinjstva i nevinosti. No njezina je gracija bila gracija žene, vrlo jaka i vrlo fina, i taj je kontrast činio, da je Biserka bila tako osobita i da se tako doimala. Takva, kakva je bila, zaludivala je muškarce, sviđala se ženama, a obožavali su je svi.

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtе poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

PRIJE SVEGA SRETAN USKRS!

Čitao sam neke vaše članke sa stranice Dragovoljac.com i sviđaju mi se, stoga molim da mi šaljete tjednik. Unaprijed hvala.

Martin Kašutić
martin95-gw@hotmail.com

SRETAN I BLAGOSLOVLJEN USKRS!

Vladimir Biondić
vladimir@alfaomega.hr

SRETAN USKRS VAMA, VAŠOJ OBITELJI TE BOŽJEG BLAGOSLOVA

želi

Vjekoslav Škreblin
novinar.vjekoslav.skreblin@gmail.com

HRVATSKO KULTURNO DRUŠTVO NAPREDAK MOSTAR

Kneza Mihovila Viševića Humskog 2
88000 MOSTAR p. p. 17.
www.HKD.Napredak.Mostar
nikic.andrija@tel.net.ba
tajnik@hkd-napredak-mostar.ba
fra.andrija.nikic@hkd-napredak-mostar.ba
Tajništvo: telefaks: 00/387/036/32-33-10

Mir i dobro (pax et bonum)!

Uskrsnuo je Pastir Dobri. Sretno, aleluja!
(Resurrexit Pastor Bonus. Felix alleluia!)

Draga kršćanska braćo, drage sestre, dragi sinovi i drage kćeri hrvatskoga naroda, dragi napretkovi, prijatelji i svi ljudi dobre volje!

Bliže se uskrsni blagdani, dani čudesne poruke, radosti s uskrsnulim Gospodinom, s njegovim evanđeljem, u milosnomu sjedinjenju s uskrsnulim Kristom.

Dok se pripremamo da bismo, 8. travnja ove godine, proslavili Napretkovu uskrsnicu, u našem Domu u Mostaru, želim vam već sada zaželjati da radost i mir uskrsnuloga Gospodina Isusa Krista bude sa svima vama.

Za svetkovinu svih kršćanskih svetkovina, za Us-

krs, ponavljam kršćansku poruku da je utjelovljeni Sin Božji, raspeti, umrli i pokopani Isus Krist, zaista uskrsnuo. Svojim je slavnim uskrsnućem, u srcima svojih učenika, zapalio neutrnjivu uskrsnu radost, koja oduševljava i današnje njegove prijatelje i suradnike.

Prije 1977 godina, Bog je nadnevak Isusove smrti pretvorio u rođendan njegova vječnoga života. Uskrsnuli Isus Krist je svojim vjernicima obećao: - Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će... -. (Iv 11,25) Uskrsnuli Isus nadnevke smrti svojih vjernika pretvara u rođendane vječnoga života. To je poruka uskrsnih blagdana, uskrsnuloga Isusa.

Radosna vijest o Isusovu praznomu grobu i uskrsnuću, od uskrsnoga jutra do danas, nije utihnula. Dvije tisuće godina, ona ispunja mnoga ljudska srca sretnom sigurnošću, radosnom nadom, usrećujućom ljubavlju i ozbiljnom opomenom. Za uskrsnuloga je Krista nebrojeno mnoštvo njegovih sljedbenika podnosilo velike nepravde, veliku zlobu, velika progonstva, mučenja i grozomornu smrt. Unatoč svemu tomu, nisu se odrekli uskrsnuloga Krista i njegove Crkve.

Trudimo se i mi, kao što su to činili i naši vjerni

predci, biti postojani u vjeri u Krista i njegovu Crkvu!

Trudimo se živjeti kao nosioci i davaoci života, ljubavi i nade, živimo i promičemo istinu, pravednost, poštenje, dobrotu, vjernost, praštanje i milosrđe!

Jer, Bogočovjek je pobijedio smrt, da bi živio svaki čovjek, očekujući sigurnu pobjedu smrti - dan uskrsnuća i vječnoga života. Od prvoga Uskrsa, svaki je čovjek sudionik Bogočovjekove sudbine, ako ga prihvati svojom vjerom i svojim djelima. Stoga, uistinu, dragi slušatelji, radujmo se, jer mi smo "uskrsni" narod i naša je pjesma Aleluja!

Kao vaš sretni brat, u uskrsnulomu Kristu, u ime 1.112 članova Hrvatskoga kulturnog društva Napredka Mostar, osobito radostan, svima vama i vašima milima i dragima, djeci i starijima, našim članovima i prijateljima, od srca želim sretan, radostan i blagoslovljen Uskrs.

Svemu hrvatskomu puku i svima ljudima dobre volje: na dobro vam došli uskrsni blagdani i dvadeseta obljetnica obnovljenoga rada Hrvatskoga kulturnog društva Napredka Mostar.

fra Andrija Nikić

predsjednik Hrvatskoga kulturnog društva Napredka Mostar

Uskrs 2010. god.

Mlada ljeta - budućnost svijeta.

KRALJICE NEBA, RADUJ SE!
HRVATSKO KULTURNO DRUŠTVO NAPREDAK MOSTAR,
LISKA 2, p. p. 17.

POZIVA VAS NA

NAPRETKOVU USKRSNICU

Sudjeluju:

FRAMA, iz Mostara,
baletna skupina Mostar,
klapa Hrvoje,
pod vodstvom Vitomira Dugandžića,
glazbeni sastav mostarske Gimnazije,
Sanda Pandža,
koju prati Niko Martinović
i drugi.

Voditeljica: Ivana Prce.

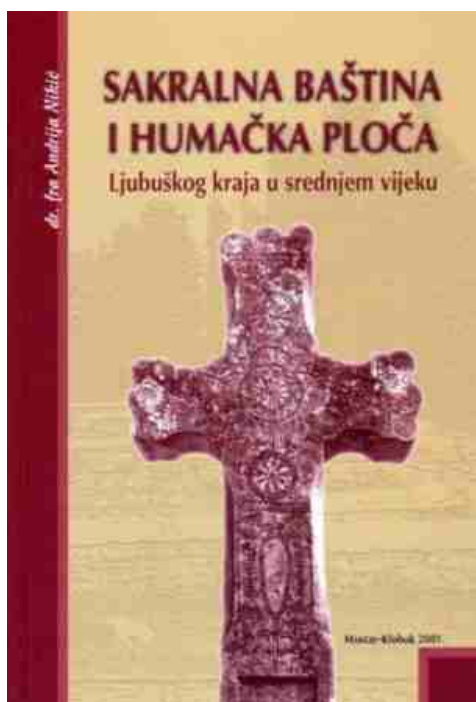
Pozovite svoje prijatelje na proslavu uskrsnih blagdana!

Veselimo se vašemu dolasku, u Napretkov dom,

**u četvrtak, 8. travnja 2010.,
u 19.30 sati.**

HKD NAPREDAK MOSTAR

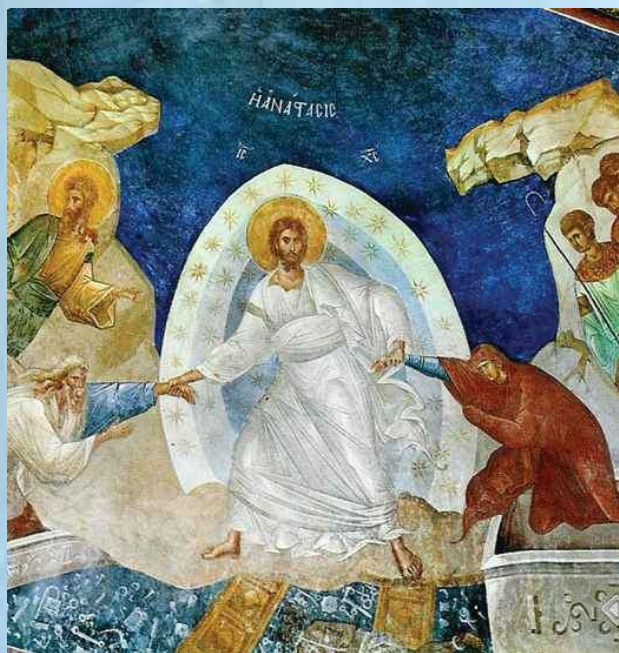
Mostar, 29. ožujka 2010. g.

USKRSNE ČESTITKE

ONAJ KOJI KLEČI PRED BOGOM MOŽE
STAJATI PRED SVAKIM!

VASKRŠNJA - USKRŠNJA - ČESTITKA

Svake godine u ovo doba, kada tajanstvena sila života budi obamrlu prirodu, slava Vaskrslog Gospoda i u nama budi jedan svetliji, svetiji i radosniji život.

Sačuvajmo veru u Vaskrslog Gospoda, ljubav prema bližnjima, istini i pravdi;

prema svemu dobrom koje ljudi ipak žele, ali koje bez pomoći Vaskrslog Gospoda i Njegovog Jevanđelja ne mogu postići. Pomolimo se Vaskrslog Gospodu i zamolimo Ga da nam bude od pomoći u sve dane našeg života.

Sve moje drage prijatelje i njihove porodice pozdravljam i čestitam praznik Vaskrsenja Hristovog rečima:

HRISTOS VASKRSE - VAISTINU VASKRSE!

Prota Predrag Azap, s porodicom
protaazo@gmail.com

U Vinkovcima, o Vaskrsu, Uskrsu 2010.godine

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković